JACQUELINE CASE

Ce poate face dragostea

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CORNEL ROMOŞAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— Doamne, cât de proşti sunt bărbaţii!

— Fii serioasă, replică blând Bill, doar n-au făcut-o expres.

— Ce să însemne asta? izbucni Margaret. Tipii ăştia se bat ca nişte puşti… Ca şi cum n-am avea destule de făcut… La naiba cu nimicurile astea care mă fac să-mi pierd timpul! exclamă femeia cu ostilitate.

— Oh! făcu Bill, cu delicateţe. Să înţeleg că, întâmplător, este vorba şi despre mine în ceea ce spui?

— Nu fi caraghios! replică imediat Margaret. Prezenţa ta mi-e indispensabilă. De când şeful s-a transformat în comis-voiajor, personalul e cam „subţire”…

— Este plăcut să fii apreciat la adevărata valoare, rânji interlocutorul, îmbrăcat într-o bluză albă, dar trebuie să recunoşti că şeful n-a plecat la Londra cu inima uşoară. Cred că trebuie să depună un mare efort şi să dea dovadă de multă diplomaţie în încercarea de a obţine creditele de care este nevoie pentru construirea noii aripi a micului nostru spital. Numai de nu s-ar întoarce cu mâna goală din expediţia asta, pentru că s-ar îmbolnăvi de inimă rea.

— Ştiu foarte bine că aşa ar fi, acceptă Margaret, cu glas stins. Istovită, se prăbuşi în fotoliul care susţinea de obicei trupul imens al şefului, Neil Venables, şi îşi trecu o palmă obosită peste frunte.

— Pari epuizată, comentă Bill, privind-o cu coada ochiului. Nu-i prima dată când îi ţii locul, dar e prima oară când te văd atât de şifonată.

— Da, murmură Margaret, ruşinată. În mod normal, n-ar fi trebuit să vorbesc aşa, dar…

Pe buzele ei palide, fraza rămase neterminată.

— Ştii bine că e datoria noastră să primim victimele de sâmbătă seara. La asta foloseşte serviciul de urgenţă, comentă Bill cu blândeţe.

— Da, bineînţeles, fu de acord Margaret, numai că în momentul de faţă vin unul după altul, ca pe bandă rulantă. Nu avem suficient personal pentru asta.

— Tocmai ăsta-i motivul pentru care şeful a plecat să cerşească fonduri de la autorităţile competente. Ca să putem să mărim spaţiul de lucru şi să recrutăm personalul de care avem nevoie.

— Poate... Acceptă Margaret, mârâind. Dar până atunci, trebuie să facem faţă situaţiei. Măcar de-ar fi vorba de o creştere normală a populaţiei! gemu femeia.

— Treptată... vrei să spui?

— Spune-i cum vrei, ripostă ea pe un ton arogant. În câteva săptămâni, populaţia oraşului practic s-a dublat, de când companiile petroliere au hotărât să vină să exploreze zona. E ca şi cum ar fi năvălit o hoardă de nomazi. Aveau neapărat nevoie să-şi amplaseze platforma blestemată în apele de aici. Trase concluzia femeia, îmbufnată.

— Dar o să se găsească petrol, e nemaipomenit, nu? exclamă Bill cu entuziasm. Cine ar fi crezut că aici vor apărea într-o bună zi puţuri petroliere din care să izvorască aurul negru?

— Cred că te bucuri prea devreme, i-o tăie Margaret, agasată. Nu suntem decât în stadiul de explorare.

Fără să vrea, ridică indiferentă din umeri. Munca titanică depusă de o mulţime de oameni n-o prea interesa. Se temea mai mult de complicaţiile pe care prezenţa nouveniţilor le-ar ridica în micul spital din Meldonmouth.

— Din care poate, într-o bună zi, va izvorî aurul negru, rectifică Bill, calm.

— Pe mine mă interesează momentul de faţă, spuse Margaret, pe un ton iritat. Oraşul izbucneşte odată cu afluxul de populaţie şi noi nu avem nici spaţiul, nici personalul care ne trebuie. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, adăugă ea cu mai mult umor, Neil a promis că vom avea grijă de oamenii din echipele de foraj, dacă este

nevoie.

Exasperată, femeia ridică ochii în tavan.

— Câte mâini crede că au oamenii care alcătuiesc personalul medical? continuă, caustic. Sunt zile în care parcă aş vrea să fiu o zeitate indiană... cu nenumărate braţe.

— Ia să vedem, spuse Bill, conciliant. Aranjamentul ăsta se referă doar la urgenţe. Au şi ei personal la bord şi instalaţiile medicale de care au trebuinţă. Aş vrea să trec pe acolo, să arunc o privire. Neil spune că nu-i mult, dar este exact ce le trebuie. Se vede că la ei nu există probleme de buget.

— Cum noi nu suntem finanţaţi de o companie petrolieră, interveni Margaret tăios, nu ne rămâne decât să ne dorim să nu apară nicio urgenţă. În orice caz, nu înainte ca Neil să fi reuşit în misiunea lui.

— Mi se pare că în ansamblu oamenii ăştia sunt corecţi. Sunt puţin surescitaţi în momentul când se face schimbul de tură, dar altfel, nu li se poate reproşa nimic.

— Sunt de acord, fu nevoită să recunoască Margaret. Nu sunt nici mai buni nici mai răi decât cei de aici, numai că ne impun o muncă suplimentară, când e vorba de urgenţe. Uite, bărbatul de acum câteva seri.

Anii de experienţă medicală nu putură s-o facă să nu se înfioare.

— Cred că e un muncitor necalificat...

— Aţi avut vreodată parte de un muncitor necalificat atât de desfigurat? interveni deodată un glas vesel.

— Susan!

Margaret se ridică anevoie din fotoliul adânc şi o privi surprinsă pe noua apărută.

— Ce cauţi aici la ora asta? Kinetoterapeuţii n-au programe normale?

— Am trecut să-mi iau logodnicul, răspunse Susan zâmbitoare şi sărută repede părul negru, ciufulit, al lui Bill.

— Doamne! oftă ea afişând o spaimă ostentativă. Cum pot să mă mărit cu un doctor?!

— Nimic mai simplu! răspunse Bill întinzând braţele spre ea.

— Fii atent să nu răstorni cafeaua! spuse Susan zâmbind poznaş. Cu o mişcare rapidă a şoldului, se ferise şi reuşise să nu răstoarne tava.

— Cafeaua? mormăi Bill, vizibil încântat. Fii binecuvântată! Chirurgul puse repede mâna pe cană şi începu să bea cu înghiţituri mici.

— Bărbaţii... declamă Susan, cu subînţeles. Nu se gândesc decât la ce bagă-n ei!

Cu zâmbetul pe buze, nou-venita îi înmână Margaretei cana cu licoarea binefăcătoare.

— Miss Maston de la Urgenţe mi-a spus că aţi avut o seară încărcată. M-am gândit că o băutură caldă v-ar revigora, chiar dacă nu e servită în căni de porţelan, adăugă chicotind.

— Ah... oftă Margaret cu o recunoştinţă care o surprinse pe ea însăşi. E divină!

— Şi acum, ce-ar fi să-mi spuneţi şi mie despre bărbatul desfigurat?

— O tăietură urâtă în creştetul capului, cu rămăşiţe de sticlă, explică Margaret. Frumoasă treabă! La al patruzecilea, am încetat să mai număr punctele de sutură.

— Unul dintre prieteni i-a tras cu o sticlă în cap şi, crezi sau nu, s-a spart sticla!

Ce încurcătură! Un whisky bun... constată Bill. Cel puţin, n-a mai fost nevoie să dezinfectăm rana.

— A avut noroc că a ajuns până la voi, murmură Susan, impresionată.

— Din fericire, l-a adus chiar prietenul lui. N-ar fi reuşit să ajungă de unul singur.

— Cel care l-a lovit?

Cu ochii mari, Susan îşi privi logodnicul, neştiind ce să

înţeleagă.

— Bineînţeles, răspunse imediat Bill. Sunt sigur că n-a avut de gând să-i spargă capul.

— De ce s-au bătut, de fapt?

— Ce întrebare! De ce se ceartă doi bărbaţi, dacă nu pentru o femeie! spuse Bill, în zeflemea.

— Nu mai vorbi prostii! interveni Susan aşezându-se confortabil pe genunchii logodnicului.

Bill o înlănţui tandru.

— Rişti să ai probleme serioase dacă eşti surprins trăgându-mi clopotele în timpul orelor de serviciu, adăugă Susan, ameninţător.

— Ah… oftă Bill, fericit. Cred că acum vom fi liniştiţi. Localurile s-au închis şi toată lumea ar trebui să doarmă. În afară de cei pe care necazurile datorate băuturii i-au făcut să ia drumul spitalului, bineînţeles!

— Ca omul ăsta?

— Ca omul ăsta! întări logodnicul Susanei. În orice caz, când mă gândesc ce risipă.

— …de scotch, ştiu! spuse tânăra izbucnind în râs. Eşti un nesuferit! se plânse fără niciun pic de convingere.

Era posibil să fi fost şi mai îndrăgostiţi? se întrebă Margaret. Şi se întrebă pentru a suta oară ce putea s-o determine pe Susan să renunţe la o carieră promiţătoare, ca să se dedice în întregime căminului? Pentru Bill, lucrurile stăteau altfel, bineînţeles. Bărbaţii îşi păstrează toate avantajele, dacă se însoară cu femeia pe care o iubesc continuând să-şi practice meseria care le place. Cu ochii mijiţi, privi o clipă tânăra pereche cu limbaj galant şi gândurile ei luară imediat un alt curs. Poate… Se ridică, hotărâtă să nu se mai gândească la lucruri supărătoare.

„Trebuie să fiu foarte obosită, îşi spuse. Sau poate e vorba de primăvară”…

— De câte ori trebuie să-ţi spun să nu ţii tot timpul stetoscopul la gât! se plânse deodată Susan. Instrumentul

ăsta îmi intră-n coaste!

— Să nu adormiţi totuşi, spuse cu blândeţe Margaret.

Îi scăpă un oftat. De ce-i invidia pe Bill şi pe Susan? Căsnicia n-o atrăgea deloc. Şi pe urmă, nu studiase atâta vreme ca să ajungă în cele din urmă o zână casnică. Susan putea să creadă ce voia, cât despre Margaret, ea considera că profesiunea pe care şi-o alesese era cel mai important lucru. Niciodată nu se gândise să facă o altă alegere. În orice caz, niciodată, până în seara asta… De ce simţea acel gol în stomac? Agasată, se ridică brusc.

— Plecaţi! decretă ea făcând semn spre ceas. Vă redau libertatea, adăugă, la adresa îndrăgostiţilor.

Fără să ştie de ce, simţea că avea nevoie să rămână singură. De obicei, îi făcea plăcere să fie în compania tinerei perechi, dar astă-seară o indispunea să-i vadă gângurind ca două turturele.

— Nu vrei să mai rămân un pic? întrebă Bill.

— Nu, e mai bine aşa. O cafea, un minut de odihnă şi iată-mă din nou în plină formă.

— Eşti sigură de asta, Margot? întrebă Bill, binevoitor.

— Bineînţeles. Şi termină să-mi mai spui Margot. De altfel, ca să te linişteşti, să ştii că înlocuitorul tău tocmai a venit.

Femeia zâmbi ca să-şi mascheze acreala răspunsului.

— Nu insist.

Cu un căscat impresionant, Bill Quinn se întinse vârtos şi o bătu pe umăr pe Susan, care nu făcu niciun efort să se ferească.

— Pe mâine, Margot, trâmbiţă bărbatul pocnind din călcâie.

— Bill! interveni Susan încruntându-şi sprâncenele fine, exagerezi!

Cei doi ieşiră râzând.

Fără ei, încăperea verzuie îi păru Margaretei sinistră şi rece. Totuşi, i se părea că această senzaţie de abandon nu

se datora numai decorului trist. Cele trei pahare de plastic de pe colţul mesei parcă o sfidau. Hotărâtă, le luă şi le aruncă în coşul de gunoi unde aterizară cu un zgomot surd.

— Doamnă Warrender!

Se auzi o bătaie uşoară, şi în uşă apăru înlocuitorul lui Bill.

— Da, cine-i? răspunse doctoriţa, agasată.

„Atâta mai lipseşte, să-i arăt cât de prost dispusă sunt”, îşi spuse Margaret. Cuprinsă totuşi de remuşcări, îi adresă colegului un zâmbet de încurajare.

Tânărul tuşi uşor şi spuse:

— Miss Maston refuză să semneze biletul de externare a unui pacient fără autorizarea expresă a dumitale.

— Vin imediat.

Urmată de colegul ei, Margaret porni în pas vioi spre sala de aşteptare a serviciului de Urgenţe.

— Din câte am înţeles, se auzi o voce caldă şi plăcută, unul dintre muncitorii noştri necalificaţi e internat la dumneavoastră.

Bărbatul care la intrarea ei scruta peisajul nocturn, cu nasul lipit de fereastră, ca şi cum s-ar fi sufocat în încăperea închisă, se întorsese şi o privea în faţă.

— E vorba de o tăietură, nu-i aşa? spuse el pe un ton de constatare.

Margaret abia înţelese sensul spuselor lui. Înspăimântată, îi contempla părul blond pe care lumina neonului îl făcea să pară auriu şi care-i accentua şi mai mult bronzul pronunţat. Ochii lui albaştri exprimau totuşi nelinişte.

— Am venit să-l caut pe unul dintre oamenii mei, care a fost rănit într-o bătaie, reluă necunoscutul iritat, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil îngust la minte.

— Nu… nu pot să-l las să plece astă-seară, se auzi ea mormăind. „Ce te-a apucat? îşi reproşă imediat. Începi să te bâlbâi ca o şcolăriţă”. Niciun bărbat n-ar trebui să aibă dreptul să semene, de la înălţimea lui de un metru şi

nouăzeci, cu unul dintre zeii vechilor legende nordice. Atâta seducţie era insuportabilă şi ar fi trebuit să fie interzisă prin lege, îşi spuse Margaret cu ostilitate. Înghiţi cu dificultate şi reuşi cu greu să vorbească.

— Reveniţi mâine, pe la unsprezece.

Automat, aruncă o privire spre pendula de pe perete. Miezul nopţii. Se stăpâni să nu înceapă să râdă. La ora aceea, totul era posibil. Se luă din nou la rost. Trebuia să fi fost din cauza oboselii care o agasa.

— Mâine, la unsprezece? repetă necunoscutul, încruntat. Am altceva mai bun de făcut decât să fac deplasarea ca să iau înapoi oaia rătăcită de turmă. Îl iau acum. Elicopterul aşteaptă.

— Imposibil! replică Margaret clătinând din cap.

Ochii ei verzi scânteiară şi temperamentul clocotitor, asemenea părului roşcat, se trezi.

— Omul ăsta e rănit!

— Şi-a făcut-o cu mâna lui!

— Mai este o problemă, scrâşni din dinţi Margaret.

Ce individ odios! gândi femeia. Şi atât de sigur pe el! Dar şi atât de fermecător! Epitetul căzu asemenea unui cuţit de ghilotină. Dar astă-seară nu se simţea deloc mărinimoasă.

— A pierdut mult sânge şi i-am făcut o transfuzie. Acum, doarme ca un copil. Bineînţeles, dacă eşti pregătit să-l iei… începu doctoriţa pe un ton glacial.

— Nu, mulţumesc. N-am de ce să mă grăbesc. A găsit ce-a căutat, comentă necunoscutul fără să clipească.

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Prefer să-l las în grija voastră atentă… şi delicată. Intonaţia ironică o deranjă pe Margaret. Nu găsi pe moment o replică usturătoare. Şi acum era prea târziu. Interlocutorul plecase şi numai răsucirea uşii turnante era martoră că nu fusese doar un vis.

— Uf! şuieră, înciudată. Măgarul! Crede că-i este permis orice.

— Ah… oftă ca un ecou miss Maston, cu tremolo în glas. Câtă prestanţă! Trebuie să fie greu să-i poţi rezista…

Sub o aparenţă apatică, miss Maston, infirmieră şi responsabilă a serviciului de Urgenţe, ascundea un suflet de midinetă.

— Ştii cine e? întrebă ea cu aviditate.

— Cineva care lucrează pe platformă, îmi închipui, răspunse Margaret, posacă. În orice caz, dacă-mi pui întrebarea, înseamnă că nu-i de aici.

Într-adevăr, miss Maston, jovială şi cât se poate de sociabilă, cunoştea aproape toată lumea din oraş. Pentru medici, era o arhivă de cunoştinţe preţioase, atunci când voiau să afle mai multe despre antecedentele familiale ale unor pacienţi de-ai lor.

— Ce specialitate ar putea să aibă… începu infirmiera, gânditoare.

— Puţin îmi pasă! replică Margaret. E persoana cea mai…

— …arogantă şi mai trufaşă pe care-ai întâlnit-o vreodată, termină liniştită miss Maston.

Ştiu, ştiu. Să aibă ceva probleme?

Pentru că domnişoara visătoare, care practica ecumenismul militant nu se gândea decât să găsească locuri de întâlnire între locuitorii planetei.

— Cred că ai dreptate, zâmbi Margaret, cucerită de spiritul împăciuitor al colegei sale. Totuşi, în ciuda fizicului care-l avantajează, găsesc la el ceva neplăcut.

Îşi înălţă sprâncenele şi zâmbi misterios.

— A vorbit despre un elicopter, trebuie să fie pilot, de bună seamă.

Licărirea de curiozitate care se aprinse în ochii interlocutoarei o bine dispuse în cele din urmă.

— Victima bătăii, care doarme acum la terapie intensivă, ne va spune mai multe, când are să se trezească. Dacă… bineînţeles, lovitura nu i-a înnodat limba!

— Sticla era plină când i-a fost spartă în cap, remarcă

miss Maston. O să spună! Când o să ştiu mai multe, am să te ţin la curent. Dacă te interesează.

— Nu mă interesează, mormăi Margaret, ridicând din umeri. Ca să fiu cinstită, incidentul ăsta ridicol mă face să mi se zbârlească părul în cap.

— Du-te să dormi puţin, îi propuse miss Maston. Ar fi trebuit să fii de câteva ore în pat. Mă tem că vom mai avea de lucru noaptea asta. În orice caz, locuieşti la doi paşi. În caz că apare o urgenţă, pot să-ţi telefonez.

Expresia „la doi paşi” nu era poate cea mai potrivită, pentru că în realitate Margaret avea de mers pe jos vreo zece minute ca să ajungă la marginea micului port unde locuia.

Tânăra îşi scoase bluza albă şi îmbrăcă paltonul care s-o apere de frigul sfârşitului de februarie. Cu mâinile înfundate în buzunare, ochii înălţaţi către stele, trase în piept cu plăcere aerul răcoros. Se simţi deodată mai uşurată, parcă scăpată de oboseala care se acumulase în ultima vreme. Se părea că absenţa şefului începea să se simtă.

Margaret era prea lucidă ca să nu-şi dea seama că meseria de doctor şi responsabilităţile pe care le avea deveniseră un fel de armură. Carapacea aceasta o proteja, dar parcă o şi izola de lumea înconjurătoare.

O străbătu un fior. Era obosită, fusese de serviciu paisprezece ore pe ziua de azi şi aşa avea să fie şi mai departe, până ce Neil Venables se va întoarce.

Casa pescărească unde locuia şi care era cuibul ei, nu mai avea astă-seară aceeaşi putere de atracţie ca de obicei. Din locuinţa simplă, făcuse, datorită bunului său gust înnăscut, un cuibuşor călduţ. Mobilele vechi, restaurate cu grijă, înveseleau cu tonurile lor arămii albul pereţilor zugrăviţi.

Brocarturile, care se găseau din loc în loc, vorbeau clar despre dragostea ei pentru artă, despre răbdarea şi fineţea pe care le-o acorda în puţinele clipe de repaos.

„E din cauza lui Bill!” decretă femeia, încercând să se smulgă din toropeala care o amorţea. În faţa celor doi tineri logodiţi, se simţise deodată bătrână, la cei douăzeci şi opt de ani pe care-i avea. Oftând, acceleră pasul. „Dacă nu dormi, n-o să ajungi la cea de a douăzeci şi noua aniversare!”, îşi reproşă. Hotărâtă, se îndreptă spre cele câteva căsuţe îngrămădite una în alta în capătul celălalt al portului. Un bâzâit, mai bine zis un zumzet, o făcu să ridice repede capul. Să fie vorba de un petrecăreţ, care nu era în stare să-şi pornească maşina? Foarte puţin probabil să fie aşa ceva în Meldonmouth, unde toată viaţa nocturnă se oprea la ora unsprezece fix. Atunci?

Nu după multă vreme, văzu luminile unui elicopter care se îndrepta spre larg, în direcţia platformei petroliere. Nemişcată, îl privi dispărând în întuneric.

Abia când elicopterul încetă să mai fie un punct luminos pe cerul plin de stele, femeia întoarse spatele mării şi porni din nou spre casă. Mergând, nu putea să nu se întrebe de ce, în starea de oboseală maximă în care se afla, îl văzuse cu o surprinzătoare claritate pe bărbatul care, de bună seamă, era la comanda aparatului.

Chipul bronzat, părul blond şi ochii de un albastru intens, profund. Cum putea să uite aşa ceva?

Capitolul 2

— Revino sâmbătă, ca să scoatem firele.

Cuvintele lui miss Maston, răsunară în momentul în care Margaret, după ce-şi terminase tura, se îndrepta către biroul ei.

— Dacă s-o putea… răspunse interlocutorul. Nu ştiu dac-o să fie elicopterul disponibil. În orice caz, dacă n-am să pot veni, o să le păstrez ca amintire, anunţă el poznaş.

Margaret îl privi, surprinsă. Rănitul, pe jumătate inconştient cu o zi înainte, stătea de vorbă cu Bill ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Păţania nu părea să-l fi afectat prea mult.

— N-are rost să-l mai ţinem aici, comentă Bill, cu o privire vioaie.

— Văd şi eu, se miră Margaret.

Uriaşul sări în sus şi, prinzând-o de mână, începu să i-o strângă recunoscător.

— Doctorul mi-a spus că dumneata m-ai cusut la loc. Îţi sunt profund recunoscător.

Pe faţa marcată de o existenţă furtunoasă, apăruse un zâmbet sincer. Cucerită de vigoarea acestui personaj, Margaret îi zâmbi la rândul ei.

— Colegul meu o să-ţi scoată punctele de sutură, sugeră doctoriţa. Dar să stai liniştit vreo două-trei zile.

— „Să stau liniştit” pe platformă? Este o glumă, nu-i aşa? răspunse cel interpelat. Acolo, mereu apare câte ceva neaşteptat de făcut!

Izbucni într-un râs homeric.

— Mulţumesc încă o dată, şi la revedere, doamnă doctor. După aceste ultime cuvinte, uriaşul porni cu pas hotărât spre uşa dublă pe care o deschise cu piciorul şi ieşi fără să se întoarcă.

— Spune-i să se apuce din nou de lucru treptat, ca organismul să aibă timp să se refacă după şocul prin care a

trecut. Bineînţeles, cel mai bine ar fi să mai rămână cel puţin o zi la noi.

— Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva, se auzi un glas hotărât. Surprinsă, Margaret ridică ochii spre bărbatul care apăruse în faţa ei. Ochii acestuia parcă erau şi mai albaştri decât îşi aducea aminte din ajun. Şi erau la fel de seducători.

— Ce i s-a întâmplat a fost numai din cauza lui, continuă necunoscutul. Sper măcar să-i fie o lecţie de viaţă.

— Dacă ţi-ai supraveghea mai bine angajaţii, spuse Margaret, cu obrajii în flăcări, nu s-ar întâmpla asemenea incidente.

— Trebuie să fac precizarea că nu este vorba despre unul din angajaţii „mei”.

— N-ai venit special după el?

— Nicidecum. Am ajuns pe ţărm din motive personale. O să profite şi el de elicopter ca să se întoarcă pe platformă, atâta tot. În felul ăsta, mai economisim nişte carburant.

— Îţi recuperezi muncitorul necalificat? interveni Bill. Ciudat, nu ştiam că pe o platformă este nevoie şi de aşa ceva.

— Sunt folosiţi la tot felul de lucrări, explică bărbatul cu părul blond. Pe platformă sunt absolut indispensabili. Este un loc unde nu poţi să-ţi permiţi să ai timpi morţi.

— Şi crezi că la spital… începu Margaret.

— Când cineva nu e în stare să facă treaba pentru care a fost angajat, tovarăşii lui trebuie să pună umărul ca să-i compenseze indisponibilitatea, i-o tăie el. Din cauza asta, omul de care aţi avut grijă noaptea trecută ştie foarte bine că nu mai poate să aibă la dispoziţie încă o zi ca să… facă dezordine, concluzionă sec.

— Numeşti asta să facă dezordine? se indignă Margaret.

— Exact, veni imediat răspunsul. La început, n-a fost decât o glumă nevinovată.

— O glumă care era să se termine cât se poate de prost,

interveni Bill strâmbându-se. Era într-o situaţie vai de capul lui când a fost adus. Ce s-a întâmplat?

— Pe platformă, începu necunoscutul, lucrăm câte paisprezece ore pe zi şi ne odihnim câte două săptămâni pe ţărm. Angajatul pe care l-aţi „găzduit” se pregătea să ia elicopterul care să-l aducă la locul de muncă după concediu. S-a oprit să bea un pahar împreună cu prietenul lui care ajungea acasă pentru repaosul binemeritat. A făcut imprudenţa să-i spună celui care abia venise acasă că „avusese grijă” de femeia lui cât lipsise.

Ochii albaştri se uitară la Margaret cu o privire amuzată. Aceasta, conştientă de examenul la care era supusă, ridică bărbia, trufaşă.

— Şi a făcut asta? întrebă femeia, aparent dezinvoltă. „A avut grijă de ea?” vreau să spun.

Interlocutorul nu se lăsă înşelat, şi în ochii lui apăru o sclipire ironică.

— În realitate, nu. Ţi-am spus, n-a fost vorba decât de o glumă. Din păcate, celălalt a luat-o în serios şi a reacţionat.

— ...spărgându-i în cap o sticlă cu un whisky excelent, trase concluzia Bill, foarte supărat.

— Oamenii care lucrează pe platformă ţin la femeile lor, replică el maliţios.

— Mai mult decât la o sticlă de whisky? interveni Margaret, roşie ca racul.

Jignită, remarcase faptul că cel care dăduse explicaţiile spusese „femei” în loc de „soţii”. Şi încă pe ce ton!

— Cam aşa, veni răspunsul, ironic. Se poate crede şi asta, din moment ce-şi dau silinţa să le ia cu ei, cu toate complicaţiile care pot apărea de aici.

— Dacă nu le place viaţa asta, interveni Margaret cu năduf, de ce nu-şi caută un loc de muncă stabil, cu un orar regulat, care să-i facă să aibă o viaţă familială liniştită? însuraţi, cu neveste şi copii, toată lumea ar fi mulţumită.

Doctoriţa simţea, cu toate că nu vedea, privirea năucă a

lui Bill aţintită asupra ei.

— Uite o propunere interesantă pe care am să le-o comunic celor doi protagonişti ai scandalului de ieri-seară.

Îi zâmbi ironic.

— Sunt sigur că vor ţine seama de sfaturile dumitale autorizate, doamnă doctor.

— Aşa ar trebui să procedezi şi dumneata, adăugă femeia, parcă împinsă de un demon interior.

Nu era felul ei să se amestece în treburile altora şi n-ar fi putut să spună ce o făcuse să dea această replică.

— Eu trăiesc singur. Nu vreau să-mi leg o ghiulea de picior, oricât de seducătoare ar fi.

Câteva clipe, o privi adânc în ochi, apoi, după ce se înclină în direcţia lui Bill, se îndepărtă şi dispăru, înghiţit de uşa dublă care se închise docil în urma lui. Cât se poate de agitată, Margaret era gata să explodeze că nu ieşise învingătoare din acest schimb de replici.

Bill scoase un fluierat care spunea multe, şi o privi profund uimit.

— N-o ştiam pe blânda noastră Margot atât de combativă.

— Bill! se înfurie Margaret, surprinsă că pătrunsese în secretul timidităţii ei pe care-l crezuse totuşi bine ascuns, sub recea dezinvoltură profesională.

— Există un defect major în armura ta, spuse Bill cu bunăvoinţă. Bănuia deci că purta o armură?

— Faţa te trădează, continuă Bill, bonom. Ăsta-i un barometru care-ţi reflectă starea sufletească, tulburător de exact.

— În curând, mercurul va începe să fiarbă, spuse Margaret, ofensată. Sper din toată inima să nu mai avem niciodată de-a face cu ce se-ntâmplă pe platformă. Nu vreau să mai dau nas în nas cu individul ăsta. Ne-am întâlnit deja de două ori, şi în ceea ce mă priveşte, este de-ajuns.

— Ah!… făcu Bill privind-o răutăcios. Văzându-te, s-ar fi putut crede că abia aşteptai să înfigi o seringă în el.

El pufni în râs.

— Recunosc că m-am gândit la aşa ceva noaptea trecută, spuse Margaret recăpătându-şi buna dispoziţie.

— Aşa mi-a spus şi draga noastră miss Maston.

— Miss Maston vorbeşte prea mult.

— Şşşt! făcu Bill pe un ton conspirativ. O să-mi spui mai târziu ce părere ai despre ea, pentru că acum o văd venind spre noi cu un pacient. Fir-ar să fie! Dacă persoana asta încântătoare are nevoie de îngrijire, mi-ar face mare plăcere să mă ocup de ea.

— Într-adevăr, e încântătoare, fu de acord Margaret.

Tânăra jamaicană care o însoţea pe planturoasa miss Maston trebuia să aibă vârsta Susanei. Ţinea în braţe un băieţel de vreo doi ani, şi Margaret se gândi că ar fi putut foarte bine să pozeze pentru o cutie cu bomboane pentru copii, dacă n-ar fi fost expresia neliniştită ce întuneca ochii frumoşi ai mamei. Copilul se văita şi se zbătea, în vreme ce tatăl, înarmat cu un urs de catifea de o culoare nedefinită, încerca să liniştească puştiul.

— La început am crezut că-i mai apare un dinte, dar se pare că mai degrabă e vorba de ureche.

— Lasă-mă să mă uit la el, propuse Margaret zâmbind.

— Las ţie pe mână, fu de acord Bill, care făcu o strâmbătură în momentul în care, punând mâna pe copil, îl făcuse să urle.

— Se pare că nu eşti pe placul lui, glumi Margaret.

— Îmi pare rău, se scuză mama.

— Daţi-mi jucăria lui. Ei bine, dragul meu, ursuleţului tău îi e frică? întrebă Margaret pe un ton glumeţ.

Şi, spre marea ei surprindere, micuţul încetă să mai facă scandal şi întinse mânuţele spre ea.

— Am să mă apropii de dumneata, sugeră Margaret mamei. În felul ăsta, o să-l trecem mai uşor pe genunchii

mei.

Câteva clipe mai târziu, trupul micuţului se lipea de bluza ei, încercând să pună mâna pe urs, şi Margaret nu se putu abţine să nu-i arunce lui Bill o privire triumfătoare. Micuţul mirosea bine a hăinuţe curate şi a tâlc aromat, şi părea dispus să fie consultat.

— Auu!

Margaret nu-şi putu abţine un ţipăt de durere pentru că micuţul se agăţa de părul ei.

— Teddy! Nu! Nu te joci cu... Ah, Lex, fă repede ceva! izbucni mama.

— Lasă că am eu grijă, sughiţă Margaret.

Prinzând bine trupul mic, începu să-l gâdile energic. Manevra de diversiune se dovedi eficace. Copilul începu să se contorsioneze de plăcere, eliberând-o pe Margaret.

— Îmi pare foarte rău, dar este prima dată când vede pe cineva cu părul roşu.

Pe chipul tatălui, surprinderea fu imediat înlocuită de un acces brusc de veselie.

Margaret nu se putu abţine să nu pufnească şi ea în râs.

— Ei bine, a mai descoperit ceva!

— Joy! Ce se-ntâmplă? se auzi un glas neliniştit.

Susan Marlow făcu câţiva paşi mari şi se alătură micului grup.

— Teddy? E grav?

— Îl doare urechea. Am început să ne facem probleme, Lex şi cu mine, aşa încât l-am adus la spital.

— Stânga sau dreapta? întrebă Susan fără să mai piardă timpul.

— Dreapta.

În timp ce Susan ţinea atent capul copilului, Margaret făcu o scurtă examinare. Cu o pensetă mică, extrase imediat cauza răului.

— Gata, anunţă pe un ton apatic. Poţi să-i dai drumul.

— Dar... s-ar părea că asemenea miniaturi se găsesc în

ouăle de ciocolată cu surprize, se miră Susan examinând obiectul găsit de prietena ei.

— Micuţa Georgia! exclamă mama. Azi-dimineaţă a venit să-i arate lui Teddy jucăriile şi parcă-mi amintesc să fi văzut aşa ceva…

— Teddy s-a distrat înfundându-şi jucăria asta în ureche! trase concluzia Margaret, oftând. Câteodată se mai întâmplă şi asemenea incidente. Din fericire, ai fost aici ca să-l ţii, îi spuse Susanei.

— Mă joc de multe ori cu Teddy, zâmbi tânăra. Hai în picioare, gânguri ea luându-l în braţe.

Cred că ar fi bine să-i liniştim pe părinţii tăi, pe care i-ai cam speriat.

— Veniţi, făcu Margaret invitaţia, haideţi să bem un ceai în biroul meu. Oricum, este pauza de prânz.

— Sunteţi siguri că nu deranjăm?

— Dimpotrivă, răspunse Bill, suntem încântaţi să avem companie. Duminica dimineaţa este atât de sumbru aici.

— Ne pregăteam să mergem la biserică, explică mama, şi pe urmă…

— Totul e bine când se termină cu bine, trase vesel concluzia Susan. Aţi avut ocazia să rezolvaţi problema lui Teddy şi să faceţi cunoştinţă în acelaşi timp cu logodnicul meu. De multă vreme încerc să vi-l prezint.

— Nu pot totuşi să întrerup un curs de broderie, protestă chirurgul.

— Fii serios, Bill, pufni Susan. Nu vorbi prostii! întorcându-se spre Margaret, Susan continuă:

— Joy ne învaţă subtilităţile broderiei. Ţi-am mai vorbit despre asta. Ar trebui să vii la un curs. Margaretei îi place croitoria, adăugă ea adresându-se mamei lui Teddy, însă problema doctorilor este că sunt mereu de gardă. Poate te-ai gândi la altceva dacă ai veni, măcar o dată.

Aruncă o privire ostentativ severă în direcţia Margaretei.

— După ce o să se întoarcă Neil, voi face în aşa fel încât

să-mi fac timp liber câte o seară din când în când, spuse Margaret, uimită să se audă rostind aceste cuvinte.

Fără să ştie de ce, se simţea dispusă să-şi acorde un pic de timp liber.

— De ce să nu veniţi la noi, la cină, astă-seară? întrebă imediat mama lui Teddy.

Margaret fu încântată să constate că tânăra femeie o găsea, şi ea, simpatică.

— Câtă vreme se pare că e o zi liniştită, de ce să nu profităm? Poate n-o să mai avem ocazia prea curând. Ştii drumul, adăugă mama vorbindu-i Susanei. Să nu întârzii, ca să avem timp să stăm de vorbă cu logodnicul tău şi cu doamna doctor.

— Spune-mi Margaret, interveni aceasta, înroşindu-se.

— Ar fi mai simplu dacă ne-am spune pe nume, ai dreptate, zâmbi Joy. Puteţi să lipsiţi amândoi în acelaşi timp, tu şi Bill?

— Da, se grăbi să răspundă Bill. Are cine să ne ţină locul diseară. Ca să fim liniştiţi, lăsăm un număr de telefon unde să putem fi găsiţi, în cazul în care apare o urgenţă.

— Poftim, făcu Lex scriind repede pe o foaie de hârtie ruptă din agendă. Ăsta e numărul.

— Atunci, vă aştept pe la şapte, hotărî Joy. Copilul o să fie deja în pat şi o să putem profita de liniştea serii. Bărbaţii pot să vorbească liniştiţi despre ceea ce-i pasionează.

— Crichet, interveni Lex.

— Fotbal! ripostă Bill.

— Sau să facă o comparaţie între sporturile care le plac, continuă Joy, împăciuitoare. Eu am să vă arăt operele mele.

— Cred că-ţi place la nebunie broderia, dacă-i înveţi şi pe alţii, se hazardă Margaret.

— Dădeam lecţii şi înainte de a-l întâlni pe Lex, dar în alte discipline. M-am specializat după aceea. În plus, este o petrecere a timpului comodă pentru mine. Lex lipsind aproape o jumătate din fiecare lună, n-am altceva de făcut

decât să-mi exersez talentul! Broderia este ceva practic, nu trebuie să fii ţintuit undeva, este uşor de transportat când trebuie să te muţi des. Şi pe urmă, să ţii cursuri seara, este un fel de a cunoaşte repede oamenii, ceea ce nu este puţin lucru când ai un soţ aproape nomad.

Aşezată în faţa oglinzii, cu peria în mână, Margaret avu impresia vagă că aceste cuvinte ale lui Joy îi trezeau nişte amintiri. Neputând să precizeze această senzaţia fugară de ceva cunoscut, aşează obiectul pe masa toaletei şi, ridicând nerăbdătoare din umeri, îşi îmbrăcă rochia.

***

— Doamne! exclamă Bill cu un mic fluierat aprobator. Dragă Margot, ce transformare! Ce s-a întâmplat cu eminenta doctoriţă Warrender? o întrebă ironic atunci când o conduse ostentativ galant la maşina lui.

— Spune-i să stea în banca lui, îi ceru Margaret Susanei, luând loc alături de prietena ei în maşina strâmtă. Şi încetează să-mi mai spui Margot, spuse doctoriţa la adresa lui Bill care fluiera vesel, instalându-se la volan.

— E imposibil de ţinut în frâu, spuse Susan zâmbind. Parc-ar fi un puşti care se bucură că participă la sărbătorirea unei zile de naştere! Şi asta din cauza unei simple invitaţii la cină! Şeful o să trebuiască să mai facă ceva angajări, adăugă cât se poate de serioasă. Este mult timp de când Bill n-a mai avut o zi liberă. La fel ca tine, de altfel.

— Înţeleg ce simte Bill, afirmă Margaret

Astăzi, se simţea şi ea bine dispusă. Numai faptul că se machiase şi se îmbrăcase cu o rochie, în loc de obişnuita bluză albă, era deja un fel de eveniment.

— Spuneai că n-ar fi trebuit să ne îmbrăcăm aşa? Aruncând o privire, examină costumul sobru al lui Bill, rochia de velur crem a Susanei şi oftă uşurată. Rochia ei

verde de lână, cu volane la gât care încadrau o delicată faţă ovală, nu era deplasată. Corsajul cam strâns îi scotea în evidenţă rotunjimile discrete. Fusta amplă ajungea până sub genunchi, o lungime pe care Margaret considera că o avantajează. Ca bijuterii, nu avea decât un lănţişor de argint şi ceasul de platină, cadoul de la părinţii ei, de care nu se despărţea niciodată.

— Pentru Joy şi Lex nici nu se pune problema să se îmbrace de gală, din câte am înţeles, spuse Susan. Nici nu ştiu încă, dacă vor rămâne sau vor pleca din nou.

Margaret nu puse nicio întrebare.

— Aici, ia-o la dreapta, spuse Susan şoferului. Este casa de acolo, se vede deja. Au avut noroc. Proprietarul a trebuit să plece din ţară pentru doi ani şi Lex s-a grăbit s-o închirieze.

— Nu de prea multe ori am ocazia să însoţesc două femei atât de frumoase, spuse Bill, mai în glumă, mai în serios, când le ajută să iasă din maşină.

Odată ajunşi unde trebuia, Margaret se simţea copleşită de o stranie nervozitate.

„Ar trebui să ies în lume mai des”, îşi spuse în sinea ei.

Armura pe care o îmbrăca odată cu bluza albă o lăsa nefiresc de vulnerabilă când, uneori, era silită să renunţe la ea. Mult timp legăturile ei cu restul lumii se limitaseră la relaţiile cu bolnavii şi colegii. Perspectiva de a petrece o seară la nişte necunoscuţi pe care îi găsise simpatici de la bun început, o făcea să se simtă puţin intimidată. Prezenţa lui Bill şi a Susanei o încuraja.

— Nu luaţi în seamă dezordinea, le atrase atenţia gazda de la bun început. Totul e cu fundu’ n sus.

— Noi facem un abuz, se scuză Margaret. Dăm buzna într-o casă în care o sumedenie de lucruri sunt încă în pachete şi valize.

— Nicidecum! exclamă Joy dându-i jos capa plăcută la atingere. Îmi place mohairul! făcu ea mângâind ţesătura

vaporoasă.

Într-un costum tricotat de culoare vineţie, care-i punea admirabil în valoare silueta, gazda era radioasă.

— Mai avem un invitat. Sunt sigură c-o să vă placă. E un prieten al lui Lex. Fac parte din aceeaşi echipă de pe platformă.

— Nu ştiam că Lex lucrează pentru compania petrolieră… Deci aşa stăteau lucrurile! Margaret ştia că Lex şi Joy stăteau de puţină vreme în Meldonmouth, dar nu făcuse niciodată legătura.

— Vino, îi zâmbi Lex, vino să ţi-l prezint pe companionul tău de astă-seară.

Prinzând-o de braţ, o conduse în sufragerie.

— Dom, iat-o pe doctoriţa Warrender. Margaret, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Dominic Orr.

— Ne-am mai întâlnit, reuşi cu greu să articuleze Margaret. Bărbatul cu părul blond o fixa cu ochii lui albaştri, de parc-ar fi ţintit-o. Întinse mâna şi o prinse pe a ei.

— Cu doctoriţa Warrender am avut de-a face când am venit să-l caut pe rănitul nostru, îi explică lui Lex.

— Ce-ar fi să folosim doar prenumele în discuţia noastră? propuse Joy. Ar fi mai simplu, nu? Lex, te ocupi tu de aperitive? Eu mă duc puţin în bucătărie ca să văd cum stau lucrurile.

— Ce mai faci… Margaret?

Se găseau deodată faţă în faţă într-un colţ al camerei, în timp ce ceilalţi vorbeau la câţiva paşi distanţă.

Îi făcea plăcere să-i despartă prenumele în silabe, aproape scandându-le. Râdea de ea? I-ar fi plăcut să-i dea drumul la mână ca să poată ajunge la micul grup animat. Evident, Dominic Orr parcă avea darul s-o facă să nu se simtă bine. Constatarea asta o irită.

În prezenţa lui, nu mai era doctoriţă, ci începea să se simtă femeie. Se strădui să-şi păstreze sângele-rece al profesiei, însă omul acesta o fascina într-atât, încât aproape

era înspăimântată.

— Pot să mă duc să-l sărut pe Teddy înainte de a ne aşeza la masă?

La un semn al lui Joy, Susan se grăbi să-i dea răspuns:

— Am ajuns cu câteva clipe prea târziu, se plânse ea zâmbind. Dormea ca un îngeraş şi nici măcar nu s-a mişcat.

— Ah, făcu Lex, a avut parte de o zi cât se poate de obositoare. La fel ca noi! I-am povestit lui Dom toată peripeţia şi intervenţia ta providenţială, adăugă el întinzându-i Margaretei un pahar cu cherry. Dom este naşul lui Teddy.

— Îţi sunt cât se poate de recunoscător.

Margaretei, intonaţia i se păru maliţioasă. Oare sarcasmul să fi fost una dintre armele preferate ale lui Dominic Orr? Nu putea să uite replica lui usturătoare:

„Călătoresc singur, fără nicio ghiulea legată de picior, oricât de seducătoare ar fi”.

Începu deja să regrete că Joy şi Lex îşi dăduseră osteneala să-şi invite prietenul. Ar fi fost încântată să-şi petreacă seara doar împreună cu ei, cu Susan şi cu Bill. S-ar fi simţit mult mai în largul ei.

Aşezaţi la masa rotundă, invitaţii începură să guste bunătăţile pregătite de Joy. Lex, care călătorise mult prin toată lumea, purta acum o discuţie pasionantă cu Bill, care-l bombarda cu întrebări.

Dacă n-ar fi fost Dominic în stânga ei, Margaret ar fi participat la discuţia plăcută a celor doi bărbaţi care se simţeau bine la o masă bună.

— În meseria asta, spuse Joy ridicând ochii spre tavan cu o expresie comică, sunt mai răi decât exploratorii; nu pot să stea pe loc. Le trebuie neapărat să mai facă un pas înainte.

— Mai bine ai spune că parcă am fi nişte căutători de aur, completă Dom, zâmbind îngăduitor. La urma urmei, ceea ce căutăm noi nu este altceva decât aurul negru.

— După părerea mea, interveni Joy ironic, prin venele

voastre, ale amândurora, curge petrol, nu sânge! Când mă gândesc că viaţa ar putea să fie atât de liniştită. Socrul meu a făcut tot posibilul să-l convingă pe Lex să preia cabinetul lui stomatologic, cât despre Dominic, el ar fi putut să urmeze o carieră universitară.

— Ah! lăsă Margaret să-i scape. Te credeam pilot…

— Nu e pilot, interveni Joy, surprinsă. Ai bănuit asta pentru că a venit după rănitul de pe platformă.

— Şi Dom şi eu ştim să pilotăm elicopterul, intră şi Lex în vorbă. Amândoi avem brevete de piloţi. În meseria pe care o avem, este bine să ştii şi asta. Niciodată nu ştii când ai nevoie.

— Vrei să spui că asta poate să-ţi salveze viaţa, corectă Joy. Îţi închipui că nu-mi dau seama la ce riscuri te expui?

Cea care vorbise se înclină uşor către Margaret.

— E de necrezut. Parcă dificultăţile pe care le întâmpină îi stimulează, în loc să-i descurajeze. S-ar duce şi la naiba, dacă ar trebui. Deşerturi, calote glaciale, zone devastate de uragane; lucrează în condiţii catastrofale. În vreme ce e atât de frumos în Jamaica! exclamă gazda cu o veselie care-i dezminţea vorbele.

Margaret simţi o stranie tulburare văzând privirile pe care le schimbară între ei Lex şi Joy. Deodată, începu să-şi dorească să cunoască şi ea o asemenea fericire, dacă se hotăra să se mărite într-o bună zi. Revenindu-şi în fire, alungă din minte gândurile astea şi ciuli urechea la spusele gazdei.

— Presupun că n-are niciun rost să încercăm să-i schimbăm, declară Joy, filosofic. Dom e geolog, explică ea întorcându-se spre Margaret. Şi Lex este inginerul care supraveghează tot ce se întâmplă în timpul forajului.

— Ăsta e motivul pentru care formăm un tandem ideal! spuse vecinul din stânga ei.

Îl privi amabilă. De bună seamă, era genul de om care avea o părere foarte bună despre el în toate privinţele.

„Mereu arogant”, îşi spuse femeia, iritată.

— Dom analizează eşantioanele pe care eu le scot la suprafaţă ca să descopere prezenţa hidrocarburilor, comentă Lex bine dispus.

— Şi dacă nu este nicio urmă? întrebă Bill, curios.

— Atunci, astupăm la loc puţul şi ne încercăm norocul în altă parte.

— Nici chiar aşa, interveni Dom, sec. Cine te aude, ar crede că dăm cu banul unde să forăm următorul puţ.

— Totuşi, asta e impresia pe care o lăsaţi uneori, voi geologii, glumi Lex.

— Te rog să nu le dai atenţie, interveni Joy. Le place să se ciondănească. În realitate, din cauza asta Lex n-a preluat afacerea tatălui său. Un dentist are rareori ocazia să discute în contradictoriu cu un pacient al său!

— Ceea ce fac acum seamănă destul de bine cu ceea ce face un dentist, remarcă Lex vesel. Numai că găurile pe care le fac sunt puţin mai mari, atâta tot!

— De data asta va trebui să sapi mai adânc, interveni Dominic, vorbind deodată serios.

— Ia te uită! exclamă Lex. Am săpat deja un kilometru şi jumătate şi n-ai găsit încă nicio urmă de hidrocarbură.

— O să găsim, insistă Dom. Sunt sigur de asta. Hărţile confirmă ceea ce spun eu. Aici trebuie să existe un buzunar care să conţină petrol, sunt sigur.

Cu linguriţa în mână, bătea în farfurie ca să-şi susţină declaraţia.

— Hardy nu crede lucrul ăsta, nici Gibbons, spuse calm Lex. Margaret remarcă, iritată, siguranţa de sine a vecinului său.

— Sper să ai dreptate, continuă Lex, preocupat. În definitiv, sunt doi experţi din cei mai cunoscuţi în domeniu, şi cuvântul lor este luat în consideraţie în toate consiliile de administraţie.

— Sunt convins că nu mă înşel.

— Într-adevăr, ai avut dreptate de mai multe ori, şi ăsta e motivul pentru care consiliul ţi-a lăsat mână liberă. Ştiu că parcă ai un al şaselea simţ când e vorba despre petrol.

— Nu despre asta e vorba! se impacientă Dom. E o chestiune de deducţie logică.

— Aceleaşi deducţii logice i-au făcut pe doi geologi renumiţi să ajungă la concluzia că trebuia să facem săpăturile la câţiva kilometri mai departe de locul în care suntem, sublinie cu răceală prietenul lui.

— Dacă faptele or să arate că mă înşel, o să recunosc că am greşit şi ne facem bagajele.

Uite ce ciudăţenie, îşi spuse Margaret, bine dispusă. Nu şi-l închipuia pe Dominic Orr recunoscându-şi greşelile.

— Dacă te-ai înşelat în estimările tale, continuă Lex cu o privire sumbră, tu ar trebui să te gândeşti să-ţi faci bagajele. Hardy şi Gibbons n-or să te ierte niciodată că i-ai ridiculizat. De data asta, îţi rişti cariera, Dominic. Au fost investite sume colosale ca să te lase să continui forajele după indicaţiile tale, şi dacă nu obţii rezultate...

Lex nu-şi termină fraza, şi se uită în farfurie cu o expresie deprimată.

— Atunci când petrolul o să curgă în valuri, afirmă Dominic cu înflăcărare, îmi vor mulţumi.

Margaret îl privi cu coada ochiului. În mintea lui, Dom era acum pe platformă, luptându-se cu forţele dezlănţuite ale naturii, replicând provocărilor partenerilor lui. Un bărbat într-o lume a bărbaţilor? O lume în care femeile, aceste „ghiulele la picior”, n-aveau ce căuta, îşi spuse în sinea ei cu o amărăciune profundă şi neaşteptată.

Dar nu putea să se gândească la fel şi referitor la profesiunea ei? adăugă, cu o tresărire de luciditate. Cu o zi înainte, şi ea era adâncită pătimaş într-o viaţă în care munca era totul. Ultima noapte, sub efectul unei imense oboseli, barierele pe care le ridicase în jurul său se

prăbuşiseră, lăsând-o expusă tuturor vicisitudinilor, lăsând-o să se simtă cât se poate de vulnerabilă. În atmosfera asta plăcută, se înfioră.

Fără prezenţa lui Dominic Orr, ar fi fost tentată să ridice din nou carapacea confortabilă în care se adăpostise atâta timp. La spital, pe teren propriu, se simţea în stare să-l înfrunte. Întâlnirea asta neaşteptată la nişte prieteni comuni o lua întru totul pe neaşteptate.

— Puţurile pe care le-aţi forat încă nu dau petrol? întrebă deodată Bill, cu naivitatea profanului.

— Nu-i chiar atât de simplu! exclamă Lex. Începem prin a săpa un puţ experimental, un puţ „sălbatic”, cum îi spunem în jargonul nostru.

— „Sălbatic?” repetă Bill făcând ochii mari.

— Da, şi pe urmă instalăm platforma acolo unde se găseşte petrol…

— Dar eşti deja pe poziţie! interveni Dom, sec.

— Asta rămâne de dovedit.

Tonul lui Lex o încântă pe Margaret. Erau deci oameni în stare să reziste în faţa unui temperament dominator.

— Continuă forajul, şi o să ai cât de curând toate dovezile de care ai nevoie, adăugă geologul, ferm.

— Putem să mai săpăm încă cinci sute de metri, nu mai mult, fu de acord Lex. Dar dacă nici acum nu găsim nicio urmă de petrol…

Deodată, se lăsă o linişte tensionată.

„Lex continuă să foreze doar ca să-i facă plăcere prietenului său”, îşi spuse Margaret într-o străfulgerare de intuiţie. Altfel, ar fi ţinut seama de părerile celorlalţi experţi şi ar fi ridicat platforma în altă parte, într-o direcţie diametral opusă. Dacă Lex ar fi ţinut seama de concluziile celorlalţi doi geologi, drumul Margaretei şi al lui Dominic Orr nu s-ar fi întâlnit niciodată.

— Şi dacă puţul „sălbatic” nu ajunge la rezultatele scontate? întrebă Bill, care avea darul de a nu lua în seamă

tensiunile.

— În acest caz, spuse încet Dom, o să mă ocup personal de asta, şi o să ştiu să-l silesc să continue.

Margaret tresări la această frază, ostentativ adresată lui Bill, care fusese rostită pe un ton straniu. Ridică ochii, şi văzu că privirea lui Dominic Orr era aţintită asupra ei.

Capitolul 3

— Vino să-ţi bei cafeaua lângă şemineu, propuse vesel Joy. Am să-ţi arăt „capodoperele” mele.

Glasul lui Joy o scoase pe Margaret din starea de stupefacţie în care o adâncise remarca ambiguă a geologului. Cu greutate, încercă să se smulgă de sub influenţa ochilor albaştri. Inima îi bătea cu atâta putere, încât fu surprinsă că nimeni nu observase acest lucru.

Intensitatea privirii bărbatului, o mişcase foarte tare. Într-o clipă, el îndepărtase ultimele apărători care-i mai rămăseseră, şi-i dezvăluise gândurile cele mai ascunse, fără să le scoată însă la iveală pe ale lui.

Cu genunchii înmuiaţi, abia se ridică în picioare şi el întinse imediat braţul să-i dea ajutor. Cu o mână, trase scaunul care urma să cadă pe jos şi cu cealaltă o prinse cu putere de încheietura mâinii.

La această atingere, femeia simţi un fior care o străbătu din cap până-n picioare.

— Lasă-mă să-ţi duc ceaşca, se oferi vecinul de masă.

Nu mai avea nicio scăpare. Dom luă ceaşca de porţelan fin şi o însoţi până lângă şemineul în care ardea un foc din câţiva buşteni mari. Bill şi Lex veniră după ei.

— Nu ştiam că te interesează broderia! exclamă ironic Susan, aşezându-se confortabil pe genunchii logodnicului.

— Vreau să văd ce înseamnă munca unei artizane, răspunse Bill vesel.

— Aşază-te aici, propuse Joy arătându-i Margaretei o canapea cu trei locuri. Eu am să mă aşez la capătul celălalt şi punem la mijloc lucrurile pe care le-am făcut.

Oftând uşurată, Margaret se aşeză pe pernele moi. O mână îi întinse ceaşca pe care o luă imediat, mulţumind.

Abia începuse să-şi soarbă cafeaua când simţi că se îneacă şi tuşi. Dominic îşi trăsese un scaun şi se aşezase la câţiva centimetri de ea. O domina cu statura lui. Avea

mâna sprijinită nonşalant pe spătarul canapelei şi se apleca să admire lucrările pe care le scotea la iveală Joy.

Margaret avu o mişcare instinctivă de retragere, pe care şi-o temperă imediat. De ce să fiu nesuferită? Nu voia nicidecum să le supere pe gazde.

Simpatia pe care o arătaseră pentru ea de la bun început, se mai dovedise de câteva ori în cursul serii. Ce intenţie frumoasă din partea lor să-l invite pe Dom ca să-i ţină companie! Nu era vina lor că nu-i plăcea vecinul de masă pe care i-l aleseseră.

— Nu ţi-am arătat cea mai interesantă realizare, spuse Joy desfăşurând un dreptunghi mare de hârtie cadrilată.

— Şi asta e o broderie? întrebă Bill, uimit.

— Nu încă, răspunse zâmbind Joy. Este doar schiţa pentru următoarea mea tapiserie.

— Tapiseria este pasiunea lui Margot, interveni Bill.

Aceasta îi aruncă o privire criminală auzindu-l spunându-i astfel, dar nu-şi putu ascunde interesul pe care i-l trezea munca gazdei.

— Şi eu am încercat să fac asemenea schiţe. De unde te-ai inspirat? întrebă Margaret.

— Dintr-un desen al portului Meldonmouth pe care l-a făcut Dom pentru mine. De abia aştept să-l realizez pe o canava. E atât de pitoresc… Schiţa este reuşită, nu?

Reprodus întocmai, peisajul era identic cu desenul de la care se plecase. Digul, căsuţele îngrămădite una în alta, bărcile trase pe mal, pietrele, totul era întocmai.

— Dar, e casa ta! exclamă deodată Susan arătând cu degetul. Cea cu obloanele trase, în schiţă.

— Dacă ştii unde stau, spuse automat Margaret, ar fi bine să vii să vezi decorul mai îndeaproape. Dacă ai să te familiarizezi cu clădirile din port, o să înveţi să recunoşti nuanţele subtile cu care se împodobesc pe măsură ce se schimbă lumina. Astfel, ţi-ar fi mai uşor să-ţi alegi culorile pe care să le foloseşti în tapiseria ta. Cu ocazia asta, am să

ţi le arăt şi eu pe ale mele.

— Merită să le vezi, confirmă Bill clătinând din cap.

— Susan şi Bill trec de multe ori pe la mine, continuă Margaret. De ce să nu veniţi odată, să cinăm împreună? Sau să prânzim, dacă vă convine mai mult...

— Depinde cum or să aibă timp cei doi exploratori, spuse imediat Susan.

Margaret înţelese că era inevitabilă o nouă întâlnire cu geologul. Remarca Susanei nu-i mai lăsa loc de întors.

— Stăm pe ţărm următoarele două săptămâni, declară Lex, bine dispus. Dom are să mai facă de câteva ori naveta până la platformă, dar oficial suntem în perioada de repaos.

Se aşează lângă soţia lui şi o îmbrăţişă tandru; ea ridică spre soţ ochii plini de o admiraţie mută. Margaret, cu o strângere de inimă, întoarse capul să nu vadă.

— Pentru noi, duminica este ziua cea mai potrivită din săptămână, spuse Bill. Restul timpului, avem treabă până peste cap. Mai ales de când lipseşte şeful.

— În cazul ăsta, să zicem că rămâne pentru duminica viitoare, hotărî Margaret.

— Rămâne stabilit, acceptă geologul.

— În cazul în care intervine ceva la spital, începu Margaret, Susan o să-mi ţină locul, şi o să fie gazdă.

În sinea ei, spera să apară un incident în ultima clipă, care s-o reţină la spital şi în felul ăsta să nu mai fie nevoită să dea ochii cu Dominic. Poate o mică apendicită. Ruşinată, alungă repede gândul ăsta din minte.

— Ai ales sculurile pe care să le foloseşti? întrebă Margaret grăbindu-se să schimbe cursul discuţiei.

— Doar unul sau două, pentru fundal.

Joy scoase imediat lâna din cutia frumoasă de lucru pe care i-o întinsese soţul, atent.

— Culoarea pietrelor va fi mai greu de obţinut, comentă gazda frecându-şi nasul delicat.

— Cred că şi lui Teddy i-ar plăcea mai mult o plajă cu

nisip, interveni Susan. Pentru cozonacii lui, ar fi mult mai simplu!

— O să-l învăţ să arunce pietre plate în apă în aşa fel încât să ricoşeze de multe ori, propuse Bill, poznaş. O să fie mult mai amuzant.

— Nici nu mă gândesc! interveni imediat Lex. Şi aşa face o sumedenie de năzdrăvănii!

— Bill a glumit, spuse Joy zâmbind. În orice caz, mie-mi plac mai mult pietrele.

Cu sprâncenele ridicate, ea contempla desenul.

— Alb şi gri, ar fi de-ajuns ca să realizez nuanţele subtile ale pietrelor. Poate ar da mai bine lângă pereţii văruiţi în alb.

— Ai toate culorile din paletă, se extazie Margaret manevrând sculurile cu lână multicoloră.

— Da, am de gând să realizez o a doua tapiserie, care s-o completeze pe asta.

— Doamne! exclamă Lex ridicând ochii în tavan. Va trebui să ne mutăm cât de curând, dacă lucrezi în ritmul ăsta! încă n-ai văzut dimensiunile, adăugă el luând-o pe Margaret drept martor.

— Arată-mi, spuse aceasta cu mult interes.

Şi ei îi plăceau lucrările de mari dimensiuni; erau un fel de companioni cărora trebuia să le acorde atenţie. În existenţa nomadă a lui Joy, asta trebuia să fie un element de linişte.

— Este de-a dreptul o lucrare panoramică, comentă Joy desfăşurând canavaua.

— Într-adevăr, fu de acord Margaret pipăind materialul aspru. Au! exclamă deodată. Închizătoarea brăţării ceasului mi s-a agăţat în urzeală.

— Dar nu s-a stricat, nu? se nelinişti Joy.

— Nu, se desface foarte uşor. Ar fi trebuit s-o duc deja la reparat, dar n-am avut timp. E un cadou de la ai mei şi ţin foarte mult la el.

— Sistemul de închidere mi se pare fragil, într-adevăr, remarcă Dominic, aplecându-se să vadă.

Simţindu-se privită, Margaret, cu degete tremurătoare, se străduia să se concentreze asupra încheieturii mâinii. Bombănind în sinea ei, îi venea să-i spună vecinului să nu se mai uite atât de insistent la ea.

— Stai liniştită, spuse el la un moment dat. Cu o singură mână, n-ai să te descurci niciodată.

Margaret tresări atunci când îi luă palma în mâinile lui şi se grăbi să lase nasul în jos, ca să-şi ascundă roşeaţa care-i împurpura faţa.

Se strădui să pară dezinvoltă, dar nu reuşi. Îşi retrase instinctiv mâna, tocmai în clipa în care-i prindea închizătoarea.

— Au! M-ai ciupit!

Bărbatul desfăcu imediat bareta de metal, care făcuse să apară o urmă roşie pe pielea moale.

— N-aveam idee că poţi să sari aşa, comentă simplu gâdele ei. Omul ăsta este de bună seamă o brută, îşi spuse tânăra femeie şi se înroşi mai mult, dar de data asta de furie.

— Este ca şi cum... începu ea, cu dinţii strânşi. Soneria insistentă a telefonului o întrerupse.

— Cine-ar putea să fie duminică seara? întrebă Joy, surprinsă. Bill îşi râse în barbă.

— Pun pariu că sunt cei de la spital, comentă el, aparent bine dispus.

Lex se ridică să răspundă.

— E aici, vi-l dau imediat, spuse cu un gest de scuză la adresa lui Bill.

— N-am avut dreptate?! triumfă Bill punând mâna pe telefon. Mmm. Mormăi el, da, înţeleg. Nu-ţi face griji, miss Maston. Vin imediat.

Ridicând din umeri resemnat, închise telefonul.

— Prieteni, îmi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc.

— Vin cu tine, hotărî Susan, care se duse imediat să-şi ia geanta. O să-ţi ţin companie.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti Margaret.

— Nu-ţi face griji, o linişti Bill. O mână ruptă... fără complicaţii. Am eu grijă. Doar e rândul meu.

— Da, dar... obiectă Margaret.

— Te duc eu acasă, propuse imediat Dominic, aşa cum se temea doctora. Am eu grijă de Margaret.

— Mulţumesc, spuse apatic Bill.

Margaretei îi veni să-i tragă o palmă. Auzindu-l, avea impresia că era un pachet care trebuia dus la destinaţie, ca şi cum ar fi avut pe el eticheta „fragil”.

— Sper că nu te superi pe noi, nu-i aşa? se scuză Susan ca o fată cuminte.

— Nu vă faceţi probleme, răspunse Joy. Sunt riscurile meseriei. Ştiu că nu e prea.

— Dom, te rog să-i ţii companie Margaretei, cât am să mă duc să-i arăt o scurtătură lui Bill, spuse Lex urmându-şi invitaţii.

— Vin şi eu până la uşă, propuse Joy.

Rămasă singură cu Dominic, Margaret simţi că nu mai era deloc sigură de sine.

— Ei bine, începu bărbatul aşezându-se pe canapea lângă ea, dacă am primit sarcina să-ţi ţin companie, ce-aş putea să fac să fiu cât mai agreabil?

— Vorbeşte-mi... despre munca ta, bombăni Margaret punând pe tapet prima idee care-i trecu prin minte.

Ochii lui albaştri căpătară o sclipire sarcastică.

— Aşa cum ai aflat deja de la Joy, comentă cu glas plictisit, sunt geolog. Altfel spus, un fel de detectiv care caută zăcăminte de petrol.

Se întrerupse galant, şi Margaret încercă să caute, înnebunită, un alt subiect de conversaţie. Parcă simţea că prin tăcerea asta, interlocutorul încerca s-o scoată din sărite.

— Joy spune că e o meserie periculoasă, reuşi ea să articuleze cu mare greutate.

— Intrigile şi comploturile urzite în Consiliul de Administraţie sunt mult mai periculoase decât viaţa de pe o platformă, declară el pe un ton sec.

Margaret se gândi la cuvintele lui Lex referitoare la viitorul lui Dom, în cazul în care căutările nu aveau rezultatul aşteptat.

Astfel, în ciuda siguranţei pe care o afişa, era perfect conştient de riscurile pe care şi le asuma. Femeia nu se îndoia nicio clipă că interlocutorul ei avea să scape fără nicio problemă dintr-o situaţie în care era nevoie de nervii de oţel ai unui jucător de pocher.

— N-are rost să mă conduci, mormăi Margaret, ca să rupă tăcerea. Sunt obişnuită să merg acasă singură, chiar atunci când plec târziu de la spital. Locuiesc la doi paşi.

Orice prostie ar fi spus, era de preferat tăcerii. Îşi spuse doctoriţa cu o teamă vagă. Şi pe urmă, astă-seară, voia să rămână singură, ca să-şi pună gândurile în ordine şi să încerce să vadă mai limpede, în mijlocul vârtejului de emoţii care o agitau ca pe un smoc de paie în bătaia vântului.

Tremurând, asculta glasul interior care-i şoptea că…

— Poate locuieşti la doi paşi de spital, reluă interlocutorul, dar de aici e altceva. Mai ales cu tocurile pe care le ai.

Cu o privire maliţioasă, se uita la sandalele cu barete fine, care-i puneau în valoare gleznele delicate.

— Nu poţi să te întorci acasă pe jos în seara asta, fu de părere şi Joy intrând în cameră. Începe să bată vântul. O să fie furtună.

— Furtunile astea par a fi foarte dese pe aici, comentă Lex aţâţând focul, gânditor.

— Da, spuse Margaret cu o expresie absentă.

Cu sandale sau fără, în seara asta se simţea în stare să înfrunte vitregiile naturii. Nimic nu putea să fie la fel de

violent ca furtuna ce se declanşase în mintea şi inima sa. Prinsă ca între ciocan şi nicovală, se întreba cine va ieşi învingător, judecata sau sentimentele.

În faţa maşinii lui Dom, Margaret nu-şi putut stăpâni o reacţie de surprindere. Îşi închipuise că un geolog trebuia să conducă o maşină de teren, puternică şi comodă. Fără îndoială, asta din cauză că îşi închipuia că geologii erau bătrâni. Îi apăru un zâmbet pe buze; avea doar doi ani mai mult decât ea, cum avea să afle mai târziu.

Automobilul lui era una dintre acele maşini puternice, cu caroserie aerodinamică.

Îl trase în faţa pridvorului şi, ieşind din maşină, veni la Margaret să-i deschidă portiera, cu o galanterie care o surprinse.

— Mulţumesc pentru seara asta minunată…

— Să nu mergi prea repede!

— Pe duminică!

Monstrul se strecura docil, dar cu o încetineală exasperantă pe străzile înguste. Şoferul nu părea grăbit să-şi îndeplinească misiunea şi pe Margaret o cuprinse nervozitatea. În maşină era o tăcere apăsătoare. Şi asta cu atât mai mult cu cât motorul, spre deosebire de cele ale celorlalte maşinilor sport obişnuite, nu făcea altceva decât să toarcă şi însoţitorul ei nu se gândea să-l deranjeze.

— Îl cunoşti de mult timp pe Lex? întrebă Margaret cu glas nesigur, ca să rupă tăcerea.

— De aproape zece ani.

În geamul lateral, profilul şoferului apărea cu claritatea unei medalii.

— Am făcut amândoi universitatea în acelaşi timp, adăugă el cu ochii fixaţi pe şosea.

— Şi v-aţi hotărât amândoi să faceţi carieră în domeniul petrolului. Nu-i ceva surprinzător?

— De ce crezi asta?

Se simţea că încerca să-şi ia însoţitoarea peste picior.

— Inginerii şi geologii se completează în sectorul ăsta de activitate, continuă bărbatul cu o răbdare exagerată, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil un lucru evident.

Margaret, ofensată, se încordă.

— Am lucrat dintotdeauna împreună şi vom lucra mereu să descoperim aurul negru pe care-l căutăm, adăugă el.

Margaret îi aruncă repede o privire, luată prin surprindere de inflexiunea gânditoare a glasului său.

— Casa ta e cea cu obloane la ferestre?

Ajunseseră la destinaţie. Deja? Surprinsă, se redresă pe scaun, în timp ce Dominic oprea maşina în faţa casei.

— Este cea cu obloane? repetă şoferul întorcându-se spre ea.

— Da, asta e. Am să le închid înainte de a intra. Doamne! Ce vânt! Joy a avut dreptate când a spus că vom avea parte de o furtună.

Femeia îşi pierdu răsuflarea când o rafală de vânt se abătu asupra ei, în momentul în care ieşea din maşină. Dom ocolise maşina ca să-i deschidă uşa. În apropierea ţărmului, vântul sufla violent. Pe pietrele de pavaj inegale şi cu sandalele cu toc, se clătină sub şoc şi el îi întinse o mână salvatoare.

— Ţine-te bine, spuse el, sobru.

Făcându-i un zid de apărare din trupul lui, o prinse ferm de mână şi, încovoiaţi, se apropiară împreună de casă. La această atingere, Margaret simţi că o lasă puterile. După ce depăşiră momentul dificil, el îi dădu drumul încet. Cu un ţipăt gâtuit, femeia se repezi nebuneşte spre casă.

— Am să închid obloanele înainte de a intra. Poţi să pleci!

Dar inima începu să-i bată mai repede când auzi zgomotul paşilor lui răsunând pe pavaj. Femeia îşi făcu de lucru cu obloanele, dar nu se întoarse nicio clipă. Se agăţa de ele asemenea unui naufragiat de o geamandură.

— Lasă-mă să te ajut, se auzi un glas cald. Din câţiva paşi, ajunse lângă ea.

— Cu rafalele astea de vânt, n-ai să te descurci.

— Ba te asigur că da, se enervă ea.

— Vezi bine că s-a înţepenit.

— Ba nu, se încăpăţână, lovind oblonul cu furie.

O împingere violentă făcu balamaua să se deblocheze şi un „au!” înfundat îi scăpă când piesa de metal i se înfipse în palmă. Îşi simţi sângele curgând şi abia îşi stăpâni un geamăt.

Durerea o lăsase puţin în pace, când o rafală de vânt făcu oblonul să se trântească violent lovind peretele, de unde se întoarse, aproape izbind-o pe Margaret în faţă. Două mâini puternice o prinseră şi o traseră la o parte din traiectoria periculoasă. Dominic o ridică în braţe ca pe un pachet, abia evitând o lovitură care ar fi putut să fie mortală.

— N-ai păţit nimic? întrebă el, cu o voce gravă.

— M-am zgâriat puţin, răspunse în grabă.

Scăpase cu bine doar cu ajutorul lui, dar nu voia să recunoască. Cu nasul lipit de haina lui de tweed, se revoltă, fiindu-i ruşine de tulburarea care o cuprinsese deodată.

— Acum, dă-mi drumul! Pot să merg singură. Te asigur că nu sunt rănită.

— Mi se pare mie, sau chiar sângerezi?

— E vorba doar de o simplă zgârietură, răspunse Margaret pe un ton aparent degajat, strângându-şi batista pe degetul rănit.

Femeia îşi venise în fire şi o lăsă jos.

— Încalţă-te, spuse el întinzându-i sandaua pe care şi-o pierduse în cursa pe care o făcuse.

O ajută să se încalţe.

— Du-te să te adăposteşti înăuntru, mă ocup eu de obloanele astea blestemate.

O împinse uşor spre intrare.

— Mă duc să-mi iau lanterna din maşină.

Margaret protestă în sinea ei, pentru că nu era obişnuită

să primească ordine şi purtarea asta autoritară o revolta.

O nouă rafală de vânt o făcu să tacă. Vântul năvălise sub capa de mohair care plutea în jurul ei asemenea unui aerostat. Avea să decoleze? Se trezi strigând fără să vrea:

— Dom!

Vijelia îi acoperi chemarea şi îşi spuse că era mai bine. Agăţându-se cu mâna sănătoasă de peretele casei, ajunse fără probleme la uşă.

Cu degetele tremurând, începu să răscolească în geantă ca să-şi găsească cheia. Nu avea să-l invite pe Dom înăuntru, hotărî, cu tâmplele fremătându-i.

În grabă, îşi pierdu batista care-i acoperea rana. Sângele curgea în voie pe frumoasa capă care avea să se murdărească. Aplecându-se să-şi recupereze batista, dădu peste cap geanta al cărei conţinut se împrăştie pe jos.

— Nu te mişca, ordonă un glas frumos timbrat. Am eu grijă să-ţi găsesc cheia.

După câteva clipe se auzi un declic sec şi lanterna lumină scena.

— Vrei să-ţi murdăreşti hainele? Hai, ridică-te! Glasul lui Dom era agasat.

Margaret abandonă căutările şi el adună repede lucrurile împrăştiate.

— Ai găsit-o? se enervă Margaret, iritată să-l vadă inspectându-i fără jenă lucrurile.

— De ce trebuie femeile să-şi înghesuie atâtea lucruri inutile în geantă? mormăi Dom. Nici tu nu faci excepţie de la regula asta, o ironiză el.

— Nu e din cauză că sunt doctor… începu Margaret, agasată. Deodată, îi displăcu gândul că ar fi putut s-o considere o fiinţă asexuată. La fel cum i-ar fi displăcut s-o considere o femeie ca oricare alta.

— Aş fi crezut că eşti mai ordonată, comentă cu un zâmbet larg. Dar e drept că astă-seară nu eşti de serviciu. Nu eşti decât Margaret.

Bărbatul schiţă un pas către ea şi-l privi asemenea unui animal prins în capcană. Instinctiv, îşi ridică mâinile ca să-şi apere faţa. Pentru ce făcea asta? Refuză să se gândească la acest lucru.

— Va trebui să te ocupi de el cât mai repede, spuse el arătând spre degetul rănit. Pun pariu că a fost vorba despre un cui ruginit. Ah, uite-o, în sfârşit!

Luând legătura de chei ca pe un trofeu câştigat în luptă, vârî cheia în broască şi deschise uşa.

— Mulţumesc că m-ai adus acasă, spuse sobru Margaret, grăbindu-se să intre în vestibul.

Nu mică-i fu surprinderea să vadă că în loc să-şi ia politicos rămas-bun, şoferul era la un pas în spatele ei şi intra în holul strâmt.

— Dar nu te-am… izbucni, palidă de data asta.

— …invitat? Ştiu, făcu Dominic fără să se tulbure câtuşi de puţin. Dar nu scapi de mine aşa de uşor. Lasă-mă să arunc o privire la rana cu care te-ai pricopsit.

O sclipire ironică trecu prin ochii lui albaştri.

— Închipuie-ţi că te părăsesc şi, într-o hemoragie, îţi pierzi tot sângele în noaptea asta. N-aş fi răspunzător?

Margaret îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Uiţi că sunt doctoriţă, începu ea, ridicându-şi bărbia cu demnitate.

— Ai dreptate, dar ştii cum e proverbul: „Croitorul n-are cu ce să se îmbrace şi cizmarul cu ce să se încalţe”.

Fără să răspundă, Margaret îi întoarse spatele şi porni spre bucătărie, urmată îndeaproape de Dom, care închisese uşa în urma lui.

Vuietul vântului se opri deodată şi o linişte apăsătoare cuprinse mica locuinţă.

— Ferestrele din spate au şi ele obloane?

— Nu, răspunse automat Margaret. În spate, e adăpost.

Se întrebă cu ce semăna această conversaţie idioată, şi se lăsă să cadă pe un taburet.

— Dacă vezi sânge, te incomodează chiar atât de mult? o ironiză Dom, căruia nu-i scăpa nimic.

— Nu vorbi prostii, replică necruţător femeia, conştientă că rana de la deget nu era nimic faţă de faptul că simţea lăsând-o picioarele. Mă grăbesc să mă descalţ.

Nici nu termină de vorbit şi se grăbi să scape de sandale. Cu picioarele goale, îşi dădea seama că gestul ei o priva de câţiva centimetri care ar fi îmbărbătat-o. În privirea lui Dom sclipea o mică flacără, care nu făcea altceva decât să-i sporească stânjeneala.

— Ţine-ţi batista lipită de deget, am să-ţi scot capa.

În acest fel, continua să aibă iniţiativa. De bună seamă, obişnuinţa de a comanda prinsese rădăcini în el, se gândi Margaret cu o resemnare jenată.

Mâinile cu degete lungi ca de muzician îi desfăceau agrafa de la gât.

— Ridică-te!

Îi trase capa de pe umeri şi o aşeză cu o neaşteptată grijă pe spătarul unui scaun.

— Arată-mi degetul!

Fără să aştepte să-i dea voie, o prinse de mână. Rana nu mai sângera, însă batista se lipise de ea şi femeia făcu o strâmbătură de durere când i-o dădu la o parte.

— Ia te uită! exclamă doctoriţa. Ai făcut-o să sângereze din nou. Totul fusese atât de repede, încât ochii i se umplură cu lacrimi.

Se întoarse cu spatele şi alergă să-şi pună degetul sub robinetul cu apă rece. Nu trebuia s-o vadă plângând. Şocul îi pricinui o emoţie puternică, dar îi permise să-şi regăsească sângele-rece obişnuit. Dom comanda pe platforma lui petrolieră, dar nu la fel stăteau lucrurile în casa ei, îşi spuse femeia, furioasă, şi era timpul să-l facă să înţeleagă lucrul ăsta.

— E nevoie de o injecţie antitetanos, începu bărbatul.

— N-am de ce să mă tem din punctul ăsta de vedere,

replică gazda, tăios.

Şi constată spre marea ei linişte că doctoriţa Warrender revenise iarăşi la cârmă. În orice caz, în glasul ei nu mai era nicio urmă de şovăire.

Dominic Orr avea să înţeleagă că în faţa lui nu era o femeie oarecare, gata să-l lase să-şi impună prestanţa şi purtarea autoritară.

Va mai urma o întâlnire, duminica viitoare, dar până atunci mai avea timp să se gândească. Fiecare lucru la timpul lui. Cu un gest hotărât, îşi aplică un pansament adeziv pe rană.

— Bineînţeles, doamnă doctor. N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

La fel ca ea, şi tonul lui Dom devenise mai hotărât. Părea să aibă o intuiţie formidabilă, lucru nu prea liniştitor pentru ea.

— A fost o seară foarte plăcută.

Femeia îi aruncă repede o privire, cu capul pe spate, din cauză că era mai scundă decât el. Cu ciudă, văzu în ochii lui sclipirea ironică pe care o cunoştea.

— Foarte plăcută, consimţi femeia cu răceală. Dar cred că a venit timpul să ne despărţim.

Încercase să dea cuvintelor sale banale o intonaţie tăioasă, dar se părea că Dominic Orr nu era omul care să răspundă într-o manieră convenţională.

— Într-adevăr, murmură el zâmbind. Se uită discret la ceasul de la mână.

— Ne despărţim, cu toate că n-am ajuns la miezul nopţii, micuţă Cenuşăreasă, şopti bărbatul apropiindu-se de ea.

Cuprinsă de panică, Margaret se dădu înapoi, dar cum bucătăria era mică, se trezi cu spatele lipit de perete, şi el o cuprinse cu blândeţe în braţe.

— Noapte bună, Margaret. Mulţumesc pentru seara aceasta foarte plăcută.

Glasul lui nu mai avea urmă de ironie. O ridică în braţe ca

pe un copil şi capul lui acoperit cu păr auriu se aplecă spre ea. Imobilizată astfel, nu putu să scape şi gura lui dulce puse stăpânire pe buzele ei.

Degeaba se zbătu, protestând, el nu-şi slăbi strânsoarea şi femeia îi simţi buzele pe gât. Nu-i mai rămânea decât un mijloc să scape, şi-l folosi.

Îl lovi violent în fluierul piciorului. Însă, fiind desculţă, nu făcu altceva decât să-şi strivească degetele.

— Nu ştiu ce mă opreşte să nu-ţi trag o bătaie la fund, prostuţă mică, făcu el dojenitor.

O ţinea prizonieră în mâinile întinse, fără să atingă pământul.

— N-o să îndrăzneşti! îl ironiză ea, strângând din dinţi.

Ochii îi sclipeau de furie şi începu să se zbată, făcând totul să se elibereze.

— Lasă-mă-n pace!

Ştiind bine că mai mult avea s-o doară pe ea, femeia îl lovi din nou şi păli văzând chipul însoţitorului ei încordându-se.

— Sunt multe feluri de a îmblânzi pisicile sălbatice, spuse el pe un ton plin de subînţelesuri.

O lăsă jos, dar nu-i dădu drumul. Femeia începu să se agite în toate părţile ca să scape dar, aparent fără niciun efort, o ţinea prizonieră. O mână puternică îi ridică bărbia, obligând-o să dea capul pe spate, apoi buzele lui arzătoare puseră stăpânire pe ale ei.

Fără să vrea, femeia răspunse sărutului acesta, cu aceeaşi ardoare ca a agresorului, şi se simţi devenind moale şi fără greutate în mâinile lui.

El se îndreptă în sfârşit.

— Dom… Cuvântul acesta fu ca un murmur plângător.

— Noapte bună, Margaret. Şi mulţumesc pentru noaptea asta fermecătoare.

Tonul era puţin ironic, dar în adâncul ochilor albaştri sclipea o lumină stranie şi tulburătoare. Margaret nu-i putu

înfrunta privirea şi lăsă ochii în jos.

— Rămâi… se auzi bălmăjind. O să fac o cafea.

— Crezi că sunt bărbatul care să se mulţumească doar cu o cafea? mârâi el dând-o înapoi cu un gest brutal.

Rănită în amorul propriu, Margaret ridică încet capul, tocmai la timp ca să vadă îndepărtându-se un spate atletic, care dispăru, înghiţit de tenebre. Şuieratul lugubru al furtunii tăcu în clipa în care Dom închise uşa în urma lui. Margaret auzi portiera trântindu-se, bâzâitul domol al motorului şi văzu lumina farurilor măturând ferestrele în trecere. Se trezi singură în vestibulul întunecat, pradă unui tumult interior care rivaliza în intensitate cu vuietul elementelor descătuşate ale naturii.

Disperată, înţelese că în această furtună, pentru ea nu exista decât un singur refugiu: braţele lui Dom.

Capitolul 4

— Slavă Domnului! E luni!

Margaret îşi înăbuşi un căscat şi îşi perie hotărât părul. Fără să se fi uitat la pendulă, ştia că era în întârziere. Lumina zilei care străbătea perdelele o făcuse să sară din pat şi se îmbrăcase într-o viteză record. Bluza albă îi masca neorânduiala ţinutei.

Bluza ei albă.

Preţ de o clipă, contemplă pliurile rochiei pe care o purtase în seara anterioară, şi pe care o aruncase pe spătarul unui scaun înainte de a se urca în pat. Sub fotoliul de alături se vedeau sandalele care completau toaleta elegantă. Sandalele tinerei femei pe care o chema Margaret. Ei bine, în dimineaţa asta, Margaret nu mai exista, nu mai era decât doctoriţa Warrender, şi era foarte bine aşa.

— Din fericire, astăzi e luni! spuse ea cu un oftat de uşurare, neprefăcut". Ceea ce-mi trebuie, este să fac o tură prin spital, ca să văd cum mai stau lucrurile cu pacienţii pe care-i avem", hotărî cu tonul unui medic care prescrie un regim draconic unui bolnav. Refuza să analizeze mai atent cauzele indiscutabilei sale proaste dispoziţii. Alungând amintirea lui Dom, care o ţinuse trează multă vreme, se grăbi să termine cu pregătitul.

— Ce mai face accidentatul de aseară? îl întrebă repede pe Bill, fără să-i mai spună bună dimineaţa.

Intră în biroul ei, să-şi îmbrace bluza proaspăt călcată. O privire la vechea pendulă o mai linişti. Datorită vecinului care, binevoitor, o adusese de acasă cu maşina, cu toate că se trezise târziu, era cu cinci minute în avans faţă de programul zilnic obişnuit.

Vântul nu încetase, ba dimpotrivă, fusese furtună toată noaptea. Acalmia din zori nu fusese decât de scurtă durată şi rafalele reîncepuseră cu o violenţă sporită. Ăsta era

motivul pentru care Margaret preferase să lase obloanele închise înainte de a pleca la spital. Pe platforma petrolieră trebuia să fie cumplit. Se gândi că Dom poate rămăsese pe ţărm, până la urmă. Nu era în cele două săptămâni de „liber”?

— Mâna ruptă este cât se poate de bine, spuse deodată Bill. Să ştii că Neil a sunat chiar înainte să apari.

— Fir-ar să fie! exclamă Margaret, cât se poate de nervoasă. Nu putea să mai aştepte puţin, până veneam şi eu!

Bill o privi, mirat.

— Tu vii întotdeauna devreme... N-avea de unde să ştie că ţi-ai schimbat obiceiul.

— Ştiu, se scuză Margaret, necăjită. Sunt atât de obosită. Şi pe urmă, aseară...

Se întrerupse brusc. Cum avea să-i explice lui Bill peripeţiile de care avusese parte?

— Înţeleg, încuviinţă Bill cu un zâmbet sardonic. Cele câteva ceasuri de relaxare ţi-au pricinuit un şoc. Nu eşti învăţată, de bună seamă. Ei bine, mă tem că va trebui să ne obişnuim cu aşa ceva. Neil crede că va veni înapoi duminică, şi nu singur! Ne aduce un confrate, care să ne ajute. Ce părere ai? Amândoi vom avea parte de un program mai omenos, n-o să mai fim ca două maşini şi o să ai tot timpul de care ai nevoie să pregăteşti cina de duminică, Margot!

— Uiţi că Neil se va întoarce epuizat, spuse Margaret, reţinut. Duminică va avea neapărat nevoie de un repaos.

Nu-şi termină fraza, brusc conştientă de privirea stranie a colegului său.

— Dom te-a condus acasă, aseară? întrebă Bill, inocent.

— Da! răspunse sec Margaret, hotărându-se să nu ia în seamă surprinderea interlocutorului său.

Doctoriţa se uită la ceas, fără să se ascundă.

— Mai ai la dispoziţie încă cinci minute ca să te calmezi,

înainte de a începe turul de inspecţie matinală, rosti Bill, binevoitor.

— Dar… protestă Margaret, sunt calmă.

Uimită că Bill o citise, femeia hotărî că era timpul să redevină stăpână pe sine. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă toată lumea i-ar fi citit pe faţă ca într-o carte deschisă?

Absorbită curând de sarcinile de serviciu, îşi regăsi sângele-rece şi acea disciplină care, în exerciţiul funcţiunii, deveniseră o a doua natură. Cu un oftat de uşurare, revenise la armura providenţială.

***

— Ce dimineaţă!

Cocoţată pe un colţ de birou, cu o cană de cafea într-o mână şi un sandviş în cealaltă, Margaret oftă profund.

— Am întârziat în vizita mea pentru că a trebuit să-i îngrijesc pe cei cărora le-au căzut nişte ţigle în cap aşteptând autobuzul.

— Noroc că rănile n-au fost prea serioase, comentă miss Maston.

— Nu înţeleg de ce, pe aici, nu se fixează ţiglele mai bine pe acoperişuri, mormăi Margaret. Cu furtunile astea, constructorii ar trebui să ţină seama de capriciile vremii.

— Aşa fac de obicei, totuşi se mai întâmplă şi aşa ceva, spuse miss Maston.

— Unde este doctorul Quinn? întrebă deodată Margaret.

— E în sala de operaţii, unde are de rezolvat o apendicită.

— Bietul Bill! îl compătimi Margaret. Susan va trebui iar să mănânce de prânz singură. O să încerc să-i ţin companie, dacă pot.

— Consideră-te fericită dacă reuşeşti să-ţi termini sandvişul, remarcă miss Maston, morocănoasă. Nu se ştie ce surprize aduc „bip-urile” astea.

— Să nu dea Dumnezeu! comentă Margaret apăsând pe

butonul aparatului care răsuna insistent în buzunarul ei.

Cu un gest brusc, ridică receptorul.

— Sunt doctoriţa Warrender. Despre ce e vorba?

Imediat, pe chip i se întipări o expresie neliniştită.

— Da… da. Spuneţi-le că trimitem pe cineva. Ne descurcăm noi. Epuizată, lăsă telefonul jos şi se uită la responsabila de la urgenţe cu o privire nedumerită.

— Asta-i culmea! Platforma petrolieră are nevoie de un medic. De urgenţă! Ca şi cum am fi nişte iluzionişti gata să scoatem oricând din pălărie, cu o baghetă magică, ce le trebuie lor imediat. Trebuia să se întâmple aşa ceva, şi în plus, în lipsa şefului!

— Aşteptaţi ca doctorul Quinn să iasă din sala de operaţii, propuse miss Maston.

— Nu ştiu dacă ar fi bine să-i lăsăm să aştepte. Dacă Bill are probleme cu apendicita lui, s-ar putea să mai dureze chiar câteva ore. Or, este vorba despre un caz de urgenţă.

— Parcă ştiam că au un medic la bord, nu? reacţionă cu surprindere miss Maston.

— Aşa e, dar se pare că e vorba despre mai mulţi accidentaţi. Cel cu care am vorbit n-a fost prea exact.

Margaret bătea darabana în birou în timp ce se gândea.

— Trebuie să mă duc eu, hotărî, în silă.

— Nici să nu vă gândiţi la aşa ceva! interveni miss Maston. Ce s-ar întâmpla cu serviciul nostru de urgenţe dacă aţi lipsi? Cine l-ar coordona?

— Am să-l sun pe doctorul Rollason, decretă Margaret punând mâna pe telefon.

Apăsând butoanele, formă repede numărul.

— Ce meserie! gemu doctoriţa. Bietul Ralf, a ieşit la pensie abia de şase luni şi l-am chemat deja de patru ori să ne dea o mână de ajutor. Am fost inspiraţi când i-am oferit crosele alea superbe de golf drept cadou de rămas-bun!

Ridică din umeri, ca să sublinieze remarca.

— Ralf? Slavă Domnului că eşti acasă! rosti doctoriţa, uşurată. Ai ghicit! Da, avem nevoie de tine... încă o dată. Mă tem că e vorba de o urgenţă.

Trebuie să plec de la spital imediat. Tocmai am primit un telefon.

Era tentată pentru o clipă să-l trimită în locul ei pe platformă, dar renunţă.

— Bill e în sala de operaţii şi, cu furtuna asta, putem să ne aşteptăm la orice. Am avut deja parte în dimineaţa asta de nişte capete sparte din cauza ţiglelor căzute de pe o casă. Da, e vorba despre nişte oameni care aşteptau liniştiţi autobuzul în staţie. Să nu mai vorbim! îţi mulţumesc, Ralf! spuse doctoriţa, închizând.

Întorcându-se spre miss Maston, îi explică repede:

— Doctorul Rollason o să fie aici în zece minute. Mă duc să-mi iau trusa. Mă aşteaptă o maşină, care să mă ducă la elicopter.

— Doar n-o să urcaţi în elicopter pe o vreme ca asta! exclamă miss Maston, foarte impresionată.

— Nu mă duc acolo ca să mă distrez, replică ironic Margaret, adoptând un ton dezinvolt.

Aşezată lângă pilot, nu se simţea în largul ei în aparatul mic, pe care valurile parcă voiau să-l înhaţe cu braţele lor înspumate. Cu bărbia pătrată, bărbatul mesteca de zor gumă.

— Uite-ţi pasagera, Jim, spusese şoferul maşinii, care o dusese la pista de decolare.

Acesta din urmă nu-şi ascunsese surprinderea când o văzuse apărând în faţa spitalului.

— Mi s-a spus că trebuie să vin să iau un doctor.

— Eu sunt acela, răspunsese rece Margaret, foarte demnă. Să mergem! adăugase pe un ton acid. Remarca ei caustică nu-l deranjase pe şoferul care comentase, placid:

— Păcat că medicul meu de familie nu seamănă cu dumneavoastră! Asta m-ar face să mă îmbolnăvesc mai

des!

Acesta începuse un monolog plin de haz, care în cele din urmă o bine dispusese pe tânăra femeie, când ajunseră la pista de decolare.

— El cine e? întrebase doctoriţa făcând semn spre cel care era instalat la comanda aparatului.

— Pilotul, răspunsese fără ezitare şoferul. Nu vă faceţi griji, pare un puşti, dar este as în meseria lui. Margaret răsuflă uşurată când văzu că pilotul nu avea ochii albaştri.

— Nu vă faceţi griji, m-am descurcat cu elicopterul meu şi în condiţii mai vitrege, spuse vesel numitul Jim cu un puternic accent american. „Meu-l” pe care-l rostise firesc parcă voia să însemne un orgoliu părintesc.

— Nu-i aşa că vizibilitatea e bună?

Margaret lăsă capul în jos şi imediat îi păru rău. Vizibilitatea era mult mai bună decât şi-ar fi dorit. Ar fi vrut să vadă mai mult pământ şi mai puţină apă.

— Nu-mi închipuiam că aparatul ăsta poate fi atât de puternic, spuse doctoriţa, ca să nu se mai gândească la valurile care se agitau sub carlingă.

Zburară până la platformă în cea mai mare viteză. Spre platformă şi, foarte probabil spre Dom. Fără îndoială, era atât de neliniştită din cauza acestui mijloc de transport, nou pentru ea.

— Ăsta e un model foarte puternic, explică tânărul pilot, încântat să vorbească despre elicopterul lui. Poate să parcurgă distanţe mari.

Margaret nu prea acorda atenţie spuselor vecinului ei. Curând, zări ceva ca o minusculă pată neagră şi stabilă în mijlocul mării dezlănţuite. La mică distanţă, se vedea alta. Să fi fost nişte vase?

— Uite! făcu deodată pilotul. Chestia aia sumbră, acolo, e platforma.

Margaret îşi stăpâni o tresărire neliniştită.

— Curios lucru, eu văd două.

— În stânga e platforma, şi în dreapta vasul însoţitor.

— Care... la ce foloseşte? întrebă femeia ca să-şi mai alunge neliniştea, nu că ar fi interesat-o.

— Are la bord atelierele, tot materialul care ar trebui folosit în caz de incendiu şi tot felul de instalaţii. În caz de evacuare, el duce personalul la ţărm.

— Acolo e şi spitalul?

— Nu, răspunse laconic ghidul.

Margaret tăcu. Răspunsul acesta îi spulberă speranţele. Trebuia să aterizeze pe platformă, unde întâlnirea cu Dom era inevitabilă. Înghiţi cu greu şi se pregăti să fie gata pentru orice eventualitate.

— Ajungem... anunţă Jim.

Ceva care aducea a compasiune se trezi în inima Margaretei când se uită cu luare-aminte la structura metalică. Părea minusculă şi complet pierdută în mijlocul valurilor dezlănţuite, undeva între cer şi mare, invizibilă de pe ţărm.

— Platforma este semisubmersibilă, explică tânărul Jim. O mare parte se află sub apă, explică el binevoitor.

— Într-adevăr, nu se vede mare lucru la suprafaţă. În afară... pilonului acela. Acolo vom ateriza?

— Pilonul ăla cum îi spuneţi, este catargul... Şi fiţi liniştită, nu este o pistă de aterizare, spuse pilotul cu un zâmbet larg. O să aterizăm în partea cealaltă, pe porţiunea aia octogonală.

Destinate s-o liniştească pe pasageră, aceste explicaţii nu-şi atinseră scopul propus. Porţiunea octogonală asupra căreia îi atrăsese atenţia nu se vedea mai mare decât o batistă!

— Eşti sigur că poţi ateriza acolo... cu vântul ăsta? riscă să întrebe Margaret, neliniştită.

În definitiv, n-ar fi fost prima dată când un elicopter ar fi aterizat în valuri.

— Nu vă faceţi griji, o asigură expertul. De altfel, au mare

nevoie de dumneavoastră! Or să fie foarte mulţumiţi să vă vadă!

— Şi eu, fu de părere Margaret, fără să ştie prea clar despre ce era vorba.

Şi, cu mâinile sprijinite pe cotiere, îşi puse toate speranţele în Cel de sus în momentul în care Jim începu să coboare spre minuscula pistă de aterizare.

Ca nişte furnici, jos se agitau mai multe siluete. Pista era din ce în ce mai aproape, dar Margaret începu să-i privească atent pe bărbaţii strânşi în jurul locului unde trebuia să aterizeze. Cu capetele neacoperite, cu toată furtuna, doi dintre ei îi atraseră imediat atenţia. Unul avea părul de un roşu aprins şi, lângă el, se înălţa silueta cuiva cu părul auriu.

Micul grup se apropie de pistă, dar un bărbat rămase nemişcat, cu ochii ridicaţi spre cer. De la distanţa asta, era imposibil să-ţi dai seama de culoarea lor, însă Margaret presimţi că erau albaştri, albastrul acela intens pe care-l cunoştea atât de bine. Cu tâmplele zvâcnindu-i, se pregăti să coboare.

— Gata! sări în sus Jim. Chiar la mijloc! V-am spus să nu vă faceţi griji. Lăsaţi! Iau eu trusa.

Margaret puse piciorul jos şi multe braţe se întinseră să-i vină în ajutor să-şi păstreze echilibrul. După ce o văzură coborâtă cu bine din elicopter, bărbaţii o lăsară în pace şi se duseră să-şi vadă fiecare de treburile lui. Unul singur rămăsese pe loc şi o privea pătrunzător.

— Ce cauţi aici?

O mână de fier se aşeză pe umărul delicat al Margaretei. Bărbatul părea furios la culme.

— Am trimis elicopterul să caute un doctor, domnule Orr, interveni un glas hotărât. Al nostru a fost rănit în furtuna de aseară.

— Ştiu, îl întrerupse el cu brutalitate. Nu-i totuşi un motiv ca să vii aici, îi spuse el mai blând Margaretei.

— Voiaţi un doctor şi uite că aveţi unul. Îţi aduc aminte că sunt medic, îl ironiză ea, rănită în amorul propriu.

Nervozitatea acumulată în timpul zilei se transforma în furie, în faţa acestei primiri neaşteptate. Cu ce drept.

— Pentru mine, eşti înainte de orice femeie, ripostă violent geologul. Şi aici, nu e locul pentru o femeie, mai ales pe o asemenea vreme. Te rog să-mi faci plăcerea şi să pleci.

— Nici nu mă gândesc! se revoltă Margaret, profund jignită. Am venit să am grijă de răniţi şi să-i duc pe ţărm dacă este nevoie. Furtună sau nu, aşa am să fac! decretă, impetuoasă.

Dom îi aruncă o privire criminală; o ostilitate de nedescris i se citea în ochi. „Dar, dacă e atât de furios din cauză că i-am încălcat teritoriul? se gândi Margaret tresărind”.

— Am să cercetez cine e de vină pentru asta, mârâi bărbatul întorcându-i spatele.

— Purtarea ta de om al cavernelor nu mă intimidează! strigă femeia după câteva clipe.

O auzi, pentru că se întoarse imediat şi, prinzând-o de mână, îi spuse ameninţător:

— Dacă mă forţezi, n-am să ezit s-o fac. E clar?

Apăsarea degetelor se accentuă şi o trase brutal lângă el ca să fie sigur că auzise tot ce-i spusese.

— Am să plec când am să cred eu de cuviinţă, mârâi Margaret, şi nu înainte!

Se zbătea din toate puterile să scape de strânsoarea de fier care făcea s-o doară mâna.

— Lasă-mă în pace! Am venit aici să am grijă de răniţi, nu să fiu maltratată.

Durerea sporindu-i puterile, îl împinse violent şi, luat prin surprindere, bărbatul şovăi o clipă, dar nu într-atât încât să-i dea drumul.

— Să nu mai pui niciodată mâna pe mine… Ah!

Margaret se eliberă cu o smucitură şi, în timpul mişcării

bruşte de a se îndepărta de el, ceasul i se agăţă de puloverul lui Dom şi cureaua i se deschise. Se grăbiră amândoi să prindă bijuteria în zbor, dar nu reuşiră. Cu o expresie profund tulburată, Margaret urmări traiectoria obiectului care avea să aterizeze pe marginea platformei. Năucită, se întoarse cu spatele, nefiind în stare să urmărească dispariţia preţioasei amintiri în valurile dezlănţuite. Cu ochii plini de lacrimi, se uită la geolog.

— Presupun că eşti mulţumit, îi spuse cu dispreţ. Mulţumită ţie, tocmai am pierdut un dar de la părinţii mei. Singurul lucru care, pentru mine, avea valoare.

Capitolul 5

— Iată-l pe responsabil, doamnă doctor, spuse un glas stânjenit. Margaret recunoscu glasul puternic al bărbatului care, înarmat cu trusa ei, se dusese să-şi cheme superiorul în timpul altercaţiei tinerei femei cu geologul. Ea se răsuci pe călcâie şi tresări, surprinsă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, doamnă doctor. Necunoscutul se apropie de ea, cu mâna întinsă.

— Vremea pe aici e destul de neprielnică. Am avut câteva mici probleme noaptea trecută. Am datoria să veghez la bunăstarea oamenilor mei şi eu am trimis după dumneata.

— Ştiu.

Margaret nu-şi putu reţine un zâmbet. Aspectul noului venit o punea în încurcătură. Era un bărbat între două vârste, pântecos, cu un început de chelie în vârful capului, obraji roşii şi o expresie surmenată. N-ar fi surprins-o dacă l-ar fi văzut la un ghişeu de bancă sau în cabinetul unui avocat. Pe platformă, părea la fel de nelalocul lui ca ea. Gândul ăsta o făcu să-i vină inima la loc.

— Vino cu mine, am să-ţi arăt unde-i spitalul nostru.

Se răsuci pe călcâie şi ea îl urmă. Purtarea lui prietenoasă era cea a unui ghid curtenitor care escortează un invitat înăuntrul unui sanctuar. Margaret arunca priviri uimite în jurul ei. Vuietul valurilor furioase, spuma care zbura prin aer, platforma care parcă vibra, toate astea i se păreau ireale. Făcând un efort, grăbi pasul.

Dom venea şi el? N-ar fi putut să spună. Auzea pe cineva mergând în spatele ei, dar nu se putu hotărî să se întoarcă să vadă despre cine era vorba. Când ghidul se opri în faţa unei uşi închise, aruncă pe furiş o privire şi constată că îi urmase doar cel care-i ducea lucrurile. Ciudat, se simţi dezamăgită. Canaturile uşii se deschiseră şi pătrunse într-un univers familiar. Deşi mic, locul părea cât se poate de

bine echipat.

— Şi când te gândeşti că nici măcar n-am un înlocuitor, declară un glas obosit.

Margaret făcu un pas spre cuşeta în care era întins un bărbat cu o faţă cenuşie şi fruntea umedă, medicul de bord.

— Eşti singurul rănit?

— Abia am avut timp să mă ocup de alţi doi, înainte ca furtuna să-mi vină de hac, remarcă medicul, amuzat. Ei sunt bine mersi. Doar nişte zgârieturi.

— Şi dumneata? întrebă Margaret. E grav?

— Cred că e vorba de o fractură de tibie. Am auzit un trosnet sinistru.

Îi scăpă un geamăt de durere.

— Ai luat ceva pentru calmare?

— Nu, răspunse cel întrebat încercând să zâmbească. Trebuia să fiu lucid, în cazul în care aş fi avut nevoie să dau instrucţiuni unui medic benevol. N-am vrut să risc să-i abandonez, adăugă el cu simplitate.

— Am să-ţi fac imediat o injecţie, hotărî Margaret pregătindu-şi seringa. Te previn că n-ai să simţi nimic, îi spuse maşinal.

— Te rog, scuteşte-mă de discursul obişnuit, îi zâmbi confratele. Margaret ridică din umeri.

— Şi mai spui că nu doare! exclamă rănitul când acul i se înfipse în carne. Ei bine, de data asta nu pun la socoteală. Poţi să faci o scurtă pauză.

Cu un oftat de uşurare, bolnavul se relaxă, lăsând injecţia să-şi facă efectul şi să-i potolească durerile.

După aceea, Margaret pierdu noţiunea timpului. Abia era conştientă de violenţa furtunii care vâjâia afară şi clătina platforma. În sala mică, se consacra cu totul trebii pe care o avea de făcut, fără să-şi permită o clipă de repaos. La spital, era secondată de asistente, dar aici, tânăra femeie era singură. Deşi ştia că nu avea rău de mare, fu surprinsă că reuşea să-şi păstreze echilibrul.

Bărbatul care-i adusese trusa vârî capul pe uşă.

— Domnul Orr întreabă dacă mai durează mult, doamnă doctor. Ca să ştie când să pregătească elicopterul.

— Spune-i domnului Orr că nu ştiu, ripostă sec doctoriţa. Când o să termin, am să-i spun responsabilului vostru.

Şi adăugă cu un zâmbet:

— Aş avea nevoie de ajutor. N-ai putea să-i ţii piciorul până pun eu ghipsul?

— Nu ştiu, doamnă, răspunse cel întrebat făcând un pas înapoi. Aş vrea, dar…

Palid la faţă, se întoarse.

— Mă duc să caut pe altcineva, murmură el luând-o la fugă.

— E prea mult! exclamă Margaret.

Toţi bărbaţii sunt la fel, îşi spuse, resemnată. Se înhamă să facă treburile cele mai grele, însă dispar imediat ce văd o zgârietură. Se încruntă, nervoasă. Fără ajutorul cuiva, nu se putea descurca. Nici nu se punea problema să lase liber piciorul pacientului, pentru că exista riscul ca oasele să se mişte din nou, agravând fractura. N-ar fi fost deloc uşor.

— Spune-mi ce trebuie să fac, propuse deodată un glas pe care-l cunoştea.

— Tu?! exclamă Margaret.

După ce-şi veni în fire după surpriză, începu să vorbească, străduindu-se să se comporte firesc.

— Pune o mână aici, cealaltă sub călcâi şi ţine bine! După ce prinzi bine, am să-mi retrag încet mâinile, şi vezi să nu-l mişti.

Prezenţa lui o făcea să simtă o stranie tulburare.

„Mor de foame”, se trezi spunându-şi, încercând să găsească o scuză neînsemnată care o împiedica să-şi vadă de treabă. Se gândi la sandvişul abia început pe care-l abandonase pe birou. Murea de foame, de asta abia reuşea să se ţină pe picioare. Oftă adânc. De mult timp plecase de pe pământ stabil. Automat, lăsă capul în jos şi se uită spre

încheietura mâinii, dar imediat o cuprinse un val de furie.

— E ora şase, anunţă asistentul improvizat. Haide să continuăm, adăugă el pe tonul unui superior care-şi hărţuieşte subalternul.

Margaret îşi muşcă buzele, fără să spună un cuvânt. În cea mai deplină linişte, cu nervii încordaţi, se apucă să lege bandajele. Fără îndoială, Dom îi dădea o mână de ajutor doar împins de dorinţa de a o vedea cât mai repede plecată.

— Gata, poţi să-i dai drumul. O să ţină.

Nu-i mulţumi pentru ajutor şi, încordată, se duse la mica chiuvetă unde se săpuni din belşug. Înţelegea oare că asta însemna că-l lăsa să plece? Ca să fie şi mai clar, se mai clăti o dată, după care începu să se şteargă meticulos pe mâini. Din păcate, nu-l cunoştea deloc pe Dominic Orr.

De vină era furtuna, oboseala sau nemâncarea? începuse să se clatine şi făcea eforturi să stea dreaptă.

— Haide să terminăm, văd că nu mai poţi, spuse Dominic pe un ton iritat.

— Lasă-mă să termin, mai am câte ceva de făcut pacientului meu. Spre surprinderea tinerei femei, el nu avu nimic de protestat.

— N-am rău de mare… se scuză ea. Am să mă aşez pe o cuşetă cât am să mă ocup de ultimele detalii.

— Unde vrei să te aşezi?

— Acolo. De ce?

— Am să te ţin.

Înainte ca doctoriţa să poată scoate un cuvânt, se postă în spatele ei, la o distanţă respectabilă, ca să n-o deranjeze în timp ce-şi îngrijea pacientul, dar fiind gata în orice clipă s-o ia în braţe în cazul în care i s-ar fi făcut rău.

— Poţi să te sprijini de mine, dacă vrei.

„Cred că e grăbit să scape de mine”, îşi spuse Margaret cu cinism. O dată de două ori, braţele lui o opriră să cadă

pe podeaua care se clătina şi o copleşi, fără să vrea, un sentiment de recunoştinţă.

Ca să-şi desăvârşească opera, aranja cu grijă ghipsul doctorului care era inconştient şi îşi simţi genunchii tremurând. Se strădui să se redreseze şi-şi trecu dosul palmei peste fruntea udă de sudoare. Dom nu făcuse nicio mişcare, cu braţele întinse, gata s-o prindă.

— De data asta, am terminat, spuse ea pe un ton nesigur.

— Eu nu, declară el pe un ton aparent ameninţător.

— Lasă-mă-n pace… bâigui Margaret.

Dar nu mai putu să continue după ce el îi puse stăpânire pe buze. Cu tâmplele zvâcnind, Margaret nu-şi mai auzea decât inima care-i bătea în piept nebuneşte.

— Uite… O amintire din expediţia asta eroică.

Îi dădu drumul până la urmă şi ea căzu pe cuşetă, cu răsuflarea tăiată.

— Ce înseamnă… începu, furioasă.

— Asta ai vrut, nu? i-o tăie el glacial. O mare aventură? Aşa vor descrie toate ziarele evenimentul. Parcă văd deja titlurile. „O doctoriţă înfruntă furtuna ca să sară în ajutorul echipajului unei platforme petroliere.”. Asta ai venit să cauţi, nu-i aşa? Publicitate, nu?

— Cum îndrăzneşti… începu tânăra femeie pe un ton neutru. Bill trebuia.

Pe urmă se opri, înainte de a începe să dea explicaţii.

De ce s-ar fi justificat în faţa acestui personaj arogant? „Puţin îmi pasă” hotărî, revoltată. „Să creadă ce vrea”.

— Aşadar, Bill a rămas cuminţel la spital fiindcă tu i-ai dat ordinul ăsta, nu? Pentru că în absenţa şefului, tu eşti cea care comandă, nu? Mă întreb pe cine ar fi trimis Neil Venables, dacă ar fi fost la post.

După tonul pe care-l folosea, era clar că ştia răspunsul. La fel şi Margaret, dar ea nu voia să pornească o discuţie pe această temă.

— Asta să fie libertatea femeilor?... o ironiză el. Doamne fereşte!

— Dacă libertatea femeilor înseamnă a scăpa de tirani ca tine, sunt pentru! ripostă Margaret, care nu se gândise niciodată la problema asta. Cât despre înclinaţia mea pentru publicitate, am să spun că am avut parte de o călătorie epuizantă într-un aparat ridicol, ore întregi de muncă şi pierderea unui ceas la care ţineam mult.

— Doar tu ai fost de vină că l-ai pierdut.

— Cum poţi să spui aşa ceva...

— Ştiai că brăţara era defectă, i-o tăie brusc interlocutorul. Şi pe urmă... Ce idee să porţi bijuterii când vii într-un asemenea loc.

— Fii liniştit, am să plec, replică Margaret ai cărei ochi se înceţoşară de lacrimi de furie.

Îl privi câteva clipe, gânditoare, apoi începu pe un ton cât se poate de firesc:

— Pacientul meu este acum transportabil, am să-i spun responsabilului că suntem gata să plecăm.

Simţi că i se pune un nod în gât şi ca să facă ceva, se întoarse spre cuşeta rănitului.

— Mă tem că va trebui să ne mai acceptaţi un timp ospitalitatea, doamnă doctor Warrender.

O siluetă cunoscută apăruse în cadrul uşii şi, cu ochii obosiţi, se apropie de ea.

— Problema transportului rănitului e o chestiune de viaţă şi moarte?

— Cerule, bineînţeles că nu! Şi-a fracturat piciorul şi am făcut ce trebuia, atâta tot, explică Margaret.

— Trebuie neapărat ca doamna doctor să ajungă la spital, interveni Dom. E lipsă de personal la spitalul unde lucrează.

N-avea încredere în spusele ei?

— Nu-i un motiv întemeiat ca să autorizez decolarea elicopterului pe asemenea vreme.

— O să pilotez eu aparatul, dacă Jim nu vrea s-o facă.

— Elicopterul va rămâne jos, domnule Orr, replică responsabilul cu un calm impresionant. Vântul este prea puternic ca să autorizez o decolare altfel decât în caz de extremă urgenţă. Or, doamna doctor tocmai mi-a explicat că nu e nimic neliniştitor.

Margaret îi aruncă geologului o privire triumfătoare. Se uită drept în ochii lui, unde citi o condamnare fără drept de apel: „Sărmana doamnă doctor însetată de glorie”, se putea citi în ochii lui albaştri, dispreţuitori.

Îşi înălţă la rândul ei bărbia. Să creadă ce vrea! Doar n-avea să-i explice unde se găsea Bill când primise mesajul.

— Putem trimite un mesaj radio la spital, ca să le spunem cum stau lucrurile?

Nu trebuia ca Bill şi miss Maston să se neliniştească.

— Bineînţeles, răspunse responsabilul. Ce să le transmitem?

— Spune-le c-am să aduc o „fractură” imediat ce situaţia meteo o va permite. Şi vreau să ştiu dacă doctorul Rollason poate să continue să-mi ţină locul până atunci. Am fost nevoită să-l rechiziţionez după ce am primit mesajul de la voi.

— Mă ocup eu însumi, hotărî responsabilul. O să caut şi un pat pentru la noapte.

— Dă-i cabina mea, propuse Dom dintr-odată amabil.

— N-aş vrea să te privez, refuză imediat Margaret.

— Ar fi prima dată când cineva străin s-ar culca aici, spuse bărbatul maliţios. În orice caz, cum trebuia să fiu pe mal, cabina mea şi a lui Alex e disponibilă. Eu o să stau lângă rănit şi doctoriţa Warrender s-ar putea culca în locul meu. O să am grijă de bolnav. N-are de ce să se neliniştească.

— Dacă e nevoie de ceva, interveni deodată Margaret, să mă chemi pe mine.

— Mi se pare un aranjament perfect, remarcă

responsabilul cu un calm care o scotea din sărite. Urmează-mă, am să te conduc în apartament. O să mergem să şi mâncăm. Cred că mori de foame.

— Va trebui să traversăm puntea? întrebă Margaret, neliniştită. În ochii albaştri ai bărbatului, sclipi imperceptibil o scânteie ironică.

— Nu, fii liniştită, zâmbi ghidul ei. Ţinem prea mult la dumneata ca să riscăm să te ia vreun val. Trebuie să recunoşti că e o dovadă de a ne arăta recunoştinţa!

Margaret zâmbi, însă Dom fu cel care, prin tăcerea lui, avu, ca să spunem aşa, ultimul cuvânt. Rămas în infirmerie, o privi cum se îndepărtează, cu o expresie întrucâtva amuzată. Reuşise! îşi însuşise domeniul ei, foarte hotărât să aibă grijă de pacientul ei!

***

Ea ocupa acum domeniul lui Dominic.

Examină cabina strâmtă cu o expresie de aprobare. Niciun centimetru pătrat nu fusese pierdut şi admiră cu câtă ingeniozitate se străduise să folosească la maximum spaţiul disponibil, în acelaşi timp fără să trezească sentimentul de claustrofobie.

— Am să dau ordin să fie pregătită cuşeta asta, îi promise ghidul, până atunci, poţi să-ţi laşi aici trusa şi să-ţi faci puţin toaleta înainte de cină. O să trec să te iau peste zece minute.

Margaret încuviinţă clătinând din cap şi se uită automat la ceas. Nevăzându-l la încheietură, avu o izbucnire nervoasă şi-şi aruncă nemulţumită lucrurile pe o comodă.

— Pune-le în dulap, o sfătui însoţitorul. Suntem obligaţi să ţinem totul încuiat pe o vreme ca asta.

Acest lucru explica goliciunea locului.

— Pe curând!

Margaret se instală pe o cuşetă. Cea a lui Dom? Avu

intuiţia că aceasta era. Întinzându-se pe patul strâmt, privi în jurul ei. Acesta era deci universul lui Dom: acesta şi marea furioasă care izbea platforma pentru a-i pedepsi pe musafirii insolenţi.

Deliberat, începu să se gândească la Dom. Ce fiinţă uimitoare şi câte contraste în această personalitate puternică... Poet, când vorbea despre meseria lui... chiar aspru, alteori. I se mai întâmpla să fie şi amabil. Nu avusese el ideea de a-i aduce cana cu cafea când fuseseră la Joy, pe urmă să-i lege brăţara ceasului?

Aici venise să se refugieze după ce o condusese acasă. Pe cuşeta asta dormise noaptea trecută. Poate şi visase. Dar ce, sau pe cine? Pe ea, oare? Puţin probabil. Margaret schiţă un zâmbet. Dom mergea singur, fără „ghiulea la picior”. Puţin îi păsa că săruturile lui o bulversaseră, tulburându-i liniştea sufletească! Fără îndoială, considera că era singura vinovată, ca şi pentru pierderea ceasului.

Agasată, se ridică brusc. Deja se simţea stingherită. Luându-şi pieptenul, începu să-şi aranjeze părul. Auzi un ciocănit în uşă.

— Văd că eşti gata, remarcă responsabilul.

Admiraţia sinceră pe care o citi în ochii acestui bărbat o făcu pe Margaret să-şi recapete optimismul. O mâncare bună avea s-o facă să se simtă în largul ei.

— Domnul Orr şi pilotul vor mânca împreună cu noi, o anunţă ghidul.

Pe loc, îi pieri pofta de mâncare.

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere să ai la masă nişte chipuri cunoscute, continuă cu amabilitate amfitrionul.

— Mda...

O să suporte şi încercarea asta şi se va retrage imediat ce se va ivi ocazia, pretextând oboseala.

— Aici e popota.

Cuvântul evoca tristeţea cazărmilor şi nu se putea aplica săliţei confortabile pe care o avea în faţa ochilor. Dom şi

pilotul se ridicară la apropierea nou-veniţilor. Pilotul se grăbi să-i aşeze galant scaunul şi ea surprinse sprâncenele lui Dom încruntându-se. Atunci, lărgi zâmbetul de mulţumire pe care i-l adresă lui Jim, cu inima bătându-i mai repede. Dom nu era gelos, nu se putea aşa ceva!

— Nu se întâmplă prea des să avem invitaţi la bord, zâmbi pilotul. De fapt, am impresia că eşti prima invitată de onoare care mănâncă împreună cu noi.

— Să sperăm că o să fie şi ultima dată, mormăi Dom ursuz. Margaret se înroşi. Era nevoie de o asemenea grosolănie, mai ales în prezenţa unor martori?

— Tocmai am transmis un mesaj la spitalul din Meldonmouth, domnule.

Un tehnician, aruncând pe ascuns o privire spre Margaret, venea să-i raporteze superiorului. Expresia furioasă a lui Dom o bucură pe tânăra femeie, care-i adresă un zâmbet deschis mesagerului.

— Ţi-au transmis un mesaj de răspuns? se interesă responsabilul.

— Pentru doamna doctor. Din partea doctorului Quinn. Vă aduce aminte că ieşirile la iarbă verde cu mâncăruri alese pot cauza coeficientului de zvelteţe, doamnă.

Mesagerul pufni în râs şi dispăru imediat. Margaret pufni şi ea, neputând să se stăpânească.

Mâncarea servită aici era surprinzător de gustoasă. Parcă se afla la un restaurant renumit.

— Mâncarea e grozavă! exclamă ea. Totdeauna mâncaţi aşa?

— Bineînţeles, afirmă amfitrionul, bucuros. Suntem acuzaţi că suntem prea răsfăţaţi de şeful nostru!

— Dacă vrem să avem oameni de încredere pe şantier, trebuie să-i hrănim ca lumea. Nu e mare lucru, dacă vrem să-i facem să suporte mai bine condiţiile grele de lucru, interveni Dom.

— Recunoaşte că te aşteptai la o mâncare mediocră,

glumi gazda.

Margaret nu putu să nu zâmbească.

— Nu chiar, dar nu credeam să găsesc o mâncare atât de rafinată într-un asemenea loc.

— Sunt mai multe distracţii la bord, începu micuţul pântecos, fericit să-şi poată lăuda instalaţiile cu care era dotată platforma. Pe timp frumos, ţi-am fi putut propune o partidă de ping-pong sau un film. Dar cu furtuna asta, trebuie să ne mulţumim cu sala de lectură.

Urmându-l pe ghid, Margaret avea sentimentul din ce în ce mai puternic că se afla într-un univers ireal. Fără tangaj, s-ar fi crezut într-un hotel confortabil. Sala de lectură era tapisată cu mochetă. Încăperea era plină de fotolii spaţioase şi măsuţe pentru cei care voiau să scrie scrisori. Se auzea o muzică plăcută de ambianţă.

— Un număr mare de tehnicieni studiază aici, ca să obţină diplome complementare, explică responsabilul. Ritmul în care lucrăm le dă posibilitatea.

— Lex Noble mi-a explicat că staţi două săptămâni la bord şi două pe ţărm, spuse Margaret.

— Personalul lucrează în schimburi de câte douăsprezece ore, continuă gazda. Cei care vor să-şi continue formarea, au posibilitatea s-o facă. Am organizat chiar cursuri de limba engleză. Cum angajaţii nu sunt toţi de aceeaşi naţionalitate, e un mijloc bun de a-i reuni.

— Într-adevăr, am constatat că vin de peste tot, spuse Margaret. Manevrantul pe care l-am îngrijit este australian, pilotul american, Lex vine din Jamaica şi Dom este cetăţean englez. Mă întreb dacă cel care mi-a adus trusa nu e cumva norvegian. Şi chiar dumneata, adăugă ea maliţios, nu cumva eşti scoţian?

Micuţul pântecos se înclină cu un zâmbet.

— Accentul meu este atât de evident? Amestecul ăsta de naţionalităţi este unul dintre farmecele meseriei noastre.

Margaretei îi veni să caşte.

— Dar eu vorbesc şi trebuie să fii obosită după o zi atât de grea, se scuză imediat vorbitorul.

— Am să fac o scurtă vizită la bolnavul meu şi după aceea o să mă duc în cabină, hotărî Margaret ascunzându-şi un nou căscat.

— Te conduc până la infirmerie.

Convinsă că ar fi putut să ajungă şi singură, Margaret îl urmă totuşi. Când intră în localul cu miros de farmacie, îşi văzu pacientul aşezat pe cuşetă, citind cu interes o revistă de schi.

— Un picior rupt nu-i de-ajuns?... E un sport al naibii de periculos. Şi pe urmă, ar trebui să dormi, adăugă doctoriţa, cu severitate profesională.

— Da, dar ce sport! Şi pe aici, cu toate dealurile astea, ar fi un loc ideal unde să-l practici. Sper să găsim petrol şi să ne instalăm definitiv. Se ridică în capul oaselor. Cu privirea atentă, nu părea să aibă niciun gând să se odihnească.

— Totuşi...

— Fii drăguţă, murmură confratele ei. Rana nu mă doare şi dacă citesc, mai uit supărările.

— Bine, acceptă Margaret. Te cred, dar te rog să nu faci imprudenţe. Nu vreau s-o iau de la capăt.

— Nici eu!

Margaret ajunse uşurată în cabina ei. Îşi dădu jos pantofii. Se hotărî să doarmă în ce avea pe ea, pentru că nu se gândise să-şi ia şi o cămaşă de noapte în trusa medicală. Îşi împături fusta şi o aşeză pe comodă alături de pulover. În această ţinută lejeră dar decentă o surprinse Dom.

— Ce cauţi aici? exclamă el violent, trântind uşa.

— Credeam că trebuie să stau în cabina ta, bâigui tânăra femeie. De ce nu mai rămăsese îmbrăcată câteva clipe? îşi ridică nervos mâinile, conştientă de dantela indiscretă care-i acoperea sânii. „Nu te mai uita aşa la mine!” îşi spuse în sinea ei.

— De ce n-ai rămas la infirmerie ca să vină cineva să te

ia?

— Mă orientez destul de bine, ripostă ea.

— Te felicit pentru asta, o luă el peste picior, dar să nu uiţi un lucru: eşti singura femeie la bord printre douăzeci şi patru de bărbaţi.

— M-am întâlnit cu mai mulţi, îl întrerupse ea cu dinţii strânşi. Sunt încântători.

— Nu mai face pe copila nevinovată!

Nu-ţi dai seama ce efect poţi avea asupra unui bărbat, mai ales îmbrăcată aşa?!

O prinse de umăr ca un cleşte şi o împinse în faţa oglinzii.

— Uită-te la tine! îi porunci, scuturând-o zdravăn. Nu înţelegi riscurile pe care ţi le asumi? Medic fiind, nu poţi fi atât de naivă.

— Dacă n-ai fi dat buzna fără să baţi la uşă, nu m-ai fi surprins în ţinuta asta, mormăi ea.

Şi, întorcându-se cu spatele la oglindă, îl privi în faţă, înfuriată la culme.

— Cu ce drept intri aici?

Furia o făcea să uite cât de sumar era îmbrăcată.

— E cabina mea. Am dreptul firesc să intru aici. Responsabilul mi-a spus că erai la căpătâiul bolnavului, aşa încât am profitat de ocazie ca să-mi iau nişte lucruri cât lipseai.

Bineînţeles, ea era de vină şi de data asta!

— Ia-le şi pleacă, îl îndemnă. Şi vezi să nu uiţi nimic! Am să încui uşa!

Fraza lui Dom o tulbura.

„Nu-ţi dai seama ce efect poţi avea asupra unui bărbat”. Degetele lui o strângeau cu putere, dar atingerea i se părea că-i făcea sângele să circule mai repede în vene. Ca să-şi ascundă tulburarea, recurse din nou la indignare.

— Trebuie să-ţi plătesc chirie pe cabină ca să-mi păstrez intimitatea? îl luă peste picior, furioasă la culme, dar cu

genunchii tremurând.

— Ai să plăteşti înainte, pisicuţă sălbatică, şopti insolent adversarul. Ghearele tale nu mă impresionează.

Cu o mişcare hotărâtă, o trase spre el. Tânăra femeie se zbătu, dar fără succes. Deschise gura să protesteze, dar buzele lui puseră stăpânire pe ea. Degeaba bătea cu pumnii în pieptul lui puternic.

— Dom, Dom, rosti ea monoton. Dom, Dominic…

El îi dădu drumul. Tânăra femeie întinse mâna să-i mângâie trăsăturile virile. Încet, bărbatul se aplecă spre ea dar, răzgândindu-se, se ridică imediat şi în ochii lui apăru o sclipire de dispreţ. Margaret, uluită, se dădu un pas înapoi.

— Dom… reuşi ea să bâiguie.

— Văd că şi pisicile sălbatice torc atunci când sunt mângâiate, o luă el în râs.

Margaret se încovoie ca şi cum ar fi primit o lovitură. Deci, de asta o sărutase! Ca să-i dea o lecţie. Nu pentru că ar fi dorit-o. În jurul ei, cabina parcă începu să se învârtească.

— Dar… dar tu…

— Te-am sărutat? El chicoti o clipă.

— Dar asta ai vrut, nu? Credeai că sunt un sfânt? Fii mulţumită că m-am oprit aici!

Întorcându-i spatele, ajunse la uşă din câţiva paşi. Din prag, îi azvârli o ultimă săgeată, cu un rictus amar:

— După plecarea mea, să încui uşa şi să n-o deschizi până mâine dimineaţă.

Fără niciun cuvânt în plus, ieşi, trântind violent uşa în urma lui.

Împietrită, Margaret rămase în cabina goală.

— Te iubesc, Dom. Te iubesc. Se auzi murmurând cu un accent de disperare.

Îşi luă faţa în mâini şi începu să plângă. Refuza dragostea care o lovise ca un fulger. Cum ar fi putut să iubească un bărbat care avea ca principiu „să nu-şi lege o ghiulea de

picior?” Ştiind bine că nu era nicio speranţă, plângea şi mai tare, apoi se hotărî să-şi vină în fire.

Cu paşi tremurători, se duse să caute în buzunarul de la fustă batista brodată pe care o ţinea mereu acolo. Cu gesturi stângace, începu să se şteargă pe obraji şi brusc, încremeni. Afară, se auzeau nişte glasuri. Adunându-şi puterile, se duse în grabă la uşă şi trase zăvorul.

„Orice nimic mă sperie acum, îşi reproşă cu asprime, simt că înnebunesc! Dom a vrut să mă sperie şi a reuşit”.

Temerile pe care el încercase să i le trezească erau neîntemeiate. Râsul nervos îi înţepeni deodată în gât. Dragostea pe care o simţea pentru el nu era la fel de neîntemeiată? Cum putuse să se îndrăgostească de un bărbat care hotărâse să alunge din viaţa lui sentimentul pe care ea de-abia îl descoperise?

Capitolul 6

Noaptea trecu cu o încetineală exasperantă. În ceasurile lungi, Margaret retrăi săruturile pe care Dom i le administrase ca pedeapsă.

„Am înţeles lecţia”, îşi spuse cu amărăciune când se trezi dimineaţa din somnul care nu o odihnise prea bine. Fără ceas, îi era imposibil să ştie cât era ora. Totuşi, îşi aduse aminte de explicaţiile responsabilului, mai ales cele referitoare la schimbul turelor şi trase concluzia, după ceea ce se auzea afară, că trebuia să fie ora şapte.

Totuşi, luase o hotărâre pe care se pregătea s-o pună în aplicare. După plecarea lui Dom, disperarea se transformase într-o furie rece pentru cinismul de care dăduse dovadă faţă de ea. Nu-i iertase nici pierderea ceasului.

Se gândi mult timp la asta, trecând în revistă împrejurările în care dispăruse bijuteria. Îşi amintea clar că văzuse obiectul descriind o traiectorie care o trimisese peste bord, dar nu văzuse ceasul căzând în apă. Parcă simţi un şoc, când îi veni în minte ideea asta. Se ridică în capul oaselor, dintr-odată foarte vioaie. În definitiv, poate ceasul nu fusese înghiţit de ape. Fără îndoială, putea să fi ajuns pe o grindă metalică subţire şi acum se legăna în bătaia vântului, aşteptându-şi proprietara să vină să-l recupereze. Acum, ştia ce avea de făcut.

Parcă pentru a o încuraja în demersul ei, se auzi un glas pe coridor:

— Cum a fost vremea azi-noapte?

— Ne-a scuturat bine de tot, răspunse tehnicianul echipei de noapte omologului care venise să preia schimbul. Dar începe să se liniştească. Dacă merge tot aşa, o să ne putem apuca din nou de foraj.

Margaret auzi vorbele astea şi-şi spuse că era momentul potrivit să încerce să iasă. Îşi amintea exact locul în care

Dom şi cu ea se înfruntaseră. Când glasurile nu se mai auziră, se strecură cu precauţie spre puntea superioară. Îngrozită, constată că furtuna nu se liniştise deloc, după părerea ei. Valuri înalte ca nişte munţi măturau puntea şi pe lângă ele, platforma părea minusculă.

O rafală de vânt o luă în primire de îndată ce ieşi şi se prinse de tocul uşii ca să-şi păstreze echilibrul.

— Dacă plec acum, îşi spuse, am o şansă să evit următorul val. Dacă nu plec, n-o să ştiu de ce o să mă ţin şi mi-ar părea rău.

Deschise larg uşa şi o blocă pentru a reuşi să se întoarcă dacă era nevoie.

Inspirând adânc, se avântă pe punte.

Violenţa vijeliei o sufocă, şi-n ochi îi apărură lacrimi care-i înceţoşară privirea. Le şterse cu dosul palmei şi se agăţă de ceva acoperit cu o prelată… cine ştie ce maşinărie.

Avu un moment de ezitare. Vuietul vântului depăşea cu mult ceea ce văzuse până atunci. Valurile bubuiau ameninţător când se spărgeau, şi echilibrul precar îi spunea că ar fi mai bine să se-ntoarcă de unde plecase. În clipa aceea văzu ceva care sclipea pe marginea platformei. „Ceasul meu”, îşi spuse. „Trebuie să mă duc să-l iau”.

Neluând în seamă teama, îşi luă elan.

Valul se repezi spre platformă cu un urlet sinistru. Teama o ţintui locului. Ridică ochii. Valul se ridica la mai mult de douăzeci de metri deasupra punţii metalice, acoperind cu coama lui verzuie lumina palidă a dimineţii. Parc-ar fi fost un monstru pregătit să ia în braţe o victimă nevinovată. Împietrită de spaimă, Margaret căuta în zadar creasta înspumată a valului, dar hidra nu avea aşa ceva, fiind parcă un bloc compact de apă, gata să se năpustească dintr-o clipă în alta pe punte, peste ea. Îngrozită, ţipă:

— Dom! Dom!

Impactul fu atât de puternic, încât fu luată pe sus şi aruncată încolo, ca un simplu ţânţar. Înnebunită, se gândi:

„De îndată ce-o să se potolească, o să mă întorc în cabină”. Însă valul gigantic o luă şi se simţi alunecând, inexorabil, spre marginea platformei. Cu teamă în suflet, începu să dea nebuneşte din mâini şi din picioare, într-un efort disperat să se ridice. Cu un zgomot cumplit, valul o dezechilibră în cele din urmă şi o aruncă pe jos ca pe o păpuşă de cârpă şi, ca într-un film văzut la ralanti, văzu clar obiectul care-i atrăsese atenţia. Era un cablu de oţel care ţinea legată o maşină. Uite pentru ce-şi riscase viaţa… Catargul tremura deasupra ei ca şi cum s-ar fi zvârcolit. Într-o clipă, va ajunge în apă.

— Doom! urlă din nou.

Dar apa-i năvăli în gură, sufocându-i apelul. Nu mai avea mult până să se-nece.

— Ţine-te bine!

O mână puternică o prinse de braţ şi avu impresia că oasele or să-i trosnească. Miraculos, mâna de fier învinse furia valului.

— Atenţie, mai vine unul!

De data asta, era glasul lui Dom. Îl chemase în ajutor şi venise. Mâinile lui puternice făcură degetele amorţite ale Margaretei să se prindă de o balustradă metalică.

Al doilea val îi acoperi cu metri cubi de apă, sufocându-i cu violenţa lui nemiloasă, îi strivi de punte, apoi mătură platforma. Margaret simţi rostogolirea puternică a valurilor care încercau s-o tragă cu ghearele lor puternice. În jurul mijlocului ei, braţul lui Dom nu-şi slăbea strânsoarea. Agăţată de rampă cu energia disperării şi cu capul înfundat în puloverul ud, se simţi, în ciuda primejdiei, în siguranţă. Apa perfidă retrăgându-se în sfârşit, se lipi de el, la capătul puterilor.

— Să plecăm, înainte să vină altul peste noi!

Ridicând-o în braţe, o aruncă pe umăr fără ceremonie şi se grăbi s-o ia din loc. Cu capul în jos, ea văzu apropiindu-se, dar fără să se teamă de data asta, un nou monstru.

Remarcă fără să vrea cum cargoul care-i însoţea se apropiase considerabil de platformă. Părea să înainteze cu mersul unui crab.

— Uf! exclamă Dom înghesuindu-se înăuntru. Întorcându-se, abia avu timp să trântească uşa înainte ca un nou val s-o lovească în plin. Îşi lăsă jos povara de pe umăr şi cu spatele rezemat de perete, încercă să-şi tragă sufletul.

— Dacă n-ai fi fost... începu Margaret.

— Dacă uşa asta n-ar fi rămas deschisă, i-o tăie el violent împingând-o, n-aş fi ştiut că erai pe punte.

— De unde-ai ştiut că eram eu? întrebă Margaret, jignită de atitudinea lui. Ar fi putut să fie oricare altul din echipaj.

— Nu puteai fi decât tu, mormăi Dom. Niciunul dintre cei de aici n-ar fi făcut imprudenţa să nu închidă o uşă. Mai ales pe o vreme ca asta. Dacă ţii să fii decorată pentru ajutorul pe care l-ai dat unui echipaj aflat într-o situaţie critică, fă în aşa fel încât medalia să nu-ţi fie decernată post-mortem!

Margaret se înroşi ca racul.

— Cine a vorbit de medalii? Nici nu-ţi dai seama ce rău îmi pare că a trebuit să vin pe platforma asta blestemată. Nu mă gândesc decât la un singur lucru: să mă întorc cât mai repede pe pământ.

— Mi s-ar părea înţelept, declară el cu asprime. Avem deja destule probleme ca să mai trebuiască să ne ocupăm şi de o inconştientă ca tine. Eşti nebună dac-ai riscat să ieşi pe punte cu valurile astea. N-ai auzit loviturile de berbec ale furtunii, astă-noapte?

— Nu mi-am dat seama, veni răspunsul murmurat.

— Am remarcat totuşi că responsabilul nostru te-a pus în gardă.

— Credeam că glumea.

— „Glumea?”

Dom o privea neîncrezător.

— Crezi că e o glumă să rişti să înfrunţi valuri atât de

violente? Să se mai liniştească puţin ca elicopterul să poată decola, ca să ne găsim şi noi liniştea sufletească.

— N-am nevoie să aştept elicopterul ăsta ridicol, replică Margaret, supărată. Cargoul o să mă ducă la ţărm.

— Nu mai vorbi prostii! replică Dom muşcător. Vaporul e ancorat mult prea departe de noi.

— N-ai dreptate. Spuse Margaret, jignită să-l vadă mereu punându-i vorbele la îndoială. Nu numai că e aproape, dar se îndreaptă chiar spre noi.

— Sparks! strigă Dom.

Un bărbat care trecea în fugă se opri.

— Îmi pare rău, domnule Orr, sunt…

— O clipă! ordonă Dom prinzându-l de mână. Doamna Warrender îmi spune că a văzut cargoul îndreptându-se spre noi.

— Are dreptate, domnule, spuse operatorul radio. Abia am primit un mesaj. Unul dintre motoare e în pană şi cargoul e în derivă. Se face tot posibilul să pună lucrurile la punct, dar dacă nu se grăbesc, o să ne lovească.

— Du-te şi spune-i imediat responsabilului şi sună alarma, îl îndemnă Dom.

Pe urmă o luă pe Margaret de mână.

— Vino cu mine!

O duse la infirmerie unde medicul, lungit pe cuşeta lui, citea o revistă de sport.

— Repede, în picioare! O să sune alarma!

Smulgând revista pacientului, Dom dădu la o parte păturile, fără menajamente.

— Mă întorc în zece minute. Ocupă-te de el!

Chiar în clipa aceea, se auzi urletul sinistru al sirenei.

— Ce se-ntâmplă? se impacientă doctorul, începând să se îmbrace grăbit.

— Cargoul care ne însoţeşte e în derivă.

Fără să piardă o clipă, Margaret îşi ajută bolnavul să vâre piciorul rănit în pantaloni.

— Cel de la radio spune că se teme de o coliziune.

— Nu se înşală, replică imediat doctorul. Unde-a plecat Dom?

— Iată-mă!

Cu un gest grăbit, el aruncă bolnavului un pachet din care ieşeau nişte curele şi şireturi.

— Îmbrac-o repede. Eu o ajut pe Margaret. Întoarce-te, timpul trece.

Cu o abilitate pe care ţi-o dă practica, îi puse „în doi timpi şi trei mişcări” vesta de salvare.

— Stai lângă pacientul tău şi dă-i ascultare, recomandă Dom concis. Mă duc să văd ce se-ntâmplă. Pe curând.

— Vesta ta… murmură Margaret.

Avusese două, când venise mai devreme şi acum pleca fără niciuna.

— O să caut una… spuse el pe un ton evaziv. Margaret simţi un nod în gât

— Mi-ai dat-o pe a ta, nu-i aşa?

Pentru ea, renunţase la acest accesoriu preţios. Ce s-ar întâmpla în caz de accident? Cu degetele tremurând, începu să-şi desfacă şnururile de fixare pe care le potrivise cu grijă.

— Fii liniştită! ordonă Dom prinzând-o de încheietură ca s-o oprească.

— Dar tu n-ai vestă!

— Ştiu să înot!

Şi, lucru de necrezut, un zâmbet îi luminã chipul.

— N-ai nicio şansă să scapi dacă n-ai… gemu ea, folosind fără să-şi dea seama acelaşi argument pe care-l folosise el înainte. Dom.

Margaret nu va uita niciodată trosnetul sinistru care însoţi coliziunea dintre cargou şi platformă.

Totul se balansă în jurul ei. Sub picioare, puntea se înclină, reveni la loc, se înclină din nou. Se auziră ţipete. Nişte uşi se deschiseră şi cealaltă extremitate a infirmeriei

se precipită spre ea cu o viteză fulgerătoare. Cu un gest reflex, îşi cuprinse faţa în palme, dar reuşi să vadă o uşă a dulapului deschizându-se cu un pocnet sec, lăsând să vină spre ea un morman de lenjerie imaculată. Pernele şi păturile de pe jos îi amortizară căderea, se propti de peretele despărţitor, dispăru în mijlocul unui maldăr compact şi fu lovită de o masă tare. Cuprinsă de panică, începu să se zbată când deodată greutatea încetă s-o mai apese.

— Îmi pare rău, n-am putut să mă opresc, spuse Dom ajutând-o să se ridice.

— Te-ai lovit?

— O mică zgârietură.

Margaret ridică ochii spre el şi deveni palidă.

— Sângerezi!

— Nu-i nimic, spuse el ştergându-şi grăbit dâra roşie care curgea dintr-o zgârietură de pe frunte. Sunt prea înalt şi m-am lovit de dulap.

— Am să te dau în judecată, bombăni doctorul de bord. Îmi strici mobilierul din infirmerie!

— Ai grijă de piciorul dumitale, îl sfătui Margaret zâmbind.

— Nu găsesc nimic neserios în ce-am spus, gemu confratele ei.

— Nici eu, supralicită Dom, privind-o surprins.

— E din cauza doctorului tău, explică Margaret stăpânindu-şi râsul. Când mă gândesc că i-am spus că schiul e un sport periculos... Pe lângă viaţa pe o platformă, e o joacă de copii...

O sclipire poznaşă se aprinse în ochii lui Dom

— E drept că e periculos, spuse el ironic. Poţi să-ţi rupi şi aici picioarele! Şi chiar fără schiuri!

— Mai bine m-aţi ajuta să mă ridic în loc să râdeţi de mine, protestă medicul.

Ochii albaştri îi întâlniră pe cei verzi şi Margaret tresări

imperceptibil. Era prima dată când în ochii însoţitorului ei nu era nici sarcasm, nici furie. Doar o mică scânteie, prevestitoare de veselie, sclipea în privirea aceea tulburătoare. Simţi o mare satisfacţie, care o făcu să uite clipele prin care trecuse. Acest început de râs nebunesc pe care-l simţeau amândoi, ţesea între ei o primă legătură, din teamă, fireşte, dar adevărată.

***

Acest prea scurt moment de complicitate luă sfârşit când medicul comandă:

— Pregătiţi-vă să acţionaţi!

Degeaba îşi rupsese piciorul, ascultase ce se auzea afară şi trăsese concluziile care se impuneau.

— Du-te şi află ce se-ntâmplă, Dom.

Ochii albaştri îi părăsiră pe cei ai Margaretei, care se simţi deodată înfrigurată. O siluetă apăru în cadrul uşii, şi-l recunoscu pe manevrantul pe care-l îngrijise. Îl sprijinea pe un coleg.

— Iarăşi tu! exclamă prosteşte.

— Da, dar de data asta, n-am nimic. Mecanicul pe care l-am adus are o coastă ruptă.

— Pune-l acolo, ordonă confratele Margaretei, şi ajută-mă să stau în picioare.

Dom o şterse ca să-şi îndeplinească misiunea. Margaret avu impresia că fusese abandonată şi se aruncă orbeşte în activitate ca să atenueze sentimentul de gol dureros pe care i-l pricinuia absenţa lui.

— Ţi-am mai adus un şchiop, auzi glasul familiar al lui Dom, câteva clipe mai târziu. Mai sunt încă doi care trebuie să coboare.

Un umăr scrântit, nişte degete fracturate şi un uşor traumatism cranian apărură curând şi infirmeria strâmtă păru mai degrabă un câmp de bătaie. Handicapat din cauza

piciorului în ghips, medicul făcea tot ce putea.

Dom era prezent peste tot. Căra răniţii, îi deplasa în sala cea mică şi lua tot felul de iniţiative. Un zgomot cumplit însoţea această activitate intensă. Un scârţâit, o frecare a tablei cargoului de carcasa platformei, care o făceau pe Margaret să-i vină să urle. Se întreba cât timp mai putea rezista cargoul înainte de a ceda acestui ruliu nemilos.

Deodată, zgomotele încetară. O smucitură violentă fu cât pe ce să-i facă să cadă, urmată imediat de un scrâşnet teribil.

— Au reuşit! izbucni Dom.

Ea parcă n-auzea motoarele navei pornind. Zvâcnirile lor surde agitau platforma. Vibraţiile se transformară într-un fel de tuse slabă şi încetară. O tăcere grea se aşternu peste ocupanţii infirmeriei. Cu sprâncenele înălţate, Dom pândea.

— Asta a fost! Cargoul s-a desprins!

Trepidaţiile se amplificară şi căpătară un ritm normal. Sub picioarele lor, puntea îşi recăpătă deodată poziţia iniţială când nava se desprinse de carcasa metalică. Imediat se auziră ţipete de bucurie şi de uşurare.

— Mulţumesc pentru ajutor, doctore Warrender, spuse doctorul sărutând-o zgomotos pe obraz. Ai fost nemaipomenită!

Margaret se simţi roşind până în albul ochilor. Dacă Dom n-ar fi fost acolo, n-ar fi reacţionat sau poate i-ar fi răspuns confratelui cu aceeaşi monedă. Ridicând puţin bărbia, hotărî că era mai bine să stea în banca ei. În tot cazul, erau oameni care o apreciau la adevărata valoare, îşi spuse, recunoscătoare. Pentru cel care-i mulţumise, de bună seamă că nu era o „ghiulea la picior”!

— Sunt întru totul de acord cu tine, spuse Dom cu glas molatic. Uluită, Margaret îl privi în faţă. Ridicând-o ca pe un fulg în braţele lui atletice, el repetă:

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Margaret.

În ochii albaştri, apărură sclipiri vesele şi în infirmerie,

toată lumea făcu un cerc, foarte interesaţi de turnura pe care o luau evenimentele. Margaret, jenată, se înroşi ca un rac.

— Lasă-mă jos imediat! ordonă ea, furioasă.

Se supuse fără să se grăbească, părând amuzat de stânjeneala ei. Tinerei femei îi veni să-i tragă o palmă, dar se abţinu. Toată lumea se uita la ei. Atunci, făcu un efort să se calmeze şi reuşi chiar să zâmbească… Se felicită imediat pentru talentul de actriţă. Nimeni care o asculta nu se îndoia că trata situaţia cu dispoziţia care-i convenea. Nimeni? Când întâlni privirea lui Dom, înţelese că nu era atât de naiv şi-i ştia motivul tulburării.

— De data asta, spuse responsabilul dând buzna în infirmeria devastată, sunt ultimele tresăriri.

— Atunci, o să putem decola cât de curând, nu-i aşa? interveni Margaret, neascunzându-şi graba de a pleca. Nu te mai mişca! îşi sfătui confratele. Mă ocup eu de transferul pacienţilor la Meldonmouth.

Urma să se întoarcă în universul ei liniştit şi familiar.

— Să mă înştiinţezi şi pe mine, îi spuse deodată Dom responsabilului. Mă duc şi eu pe ţărm.

— Dar… începu Margaret, stupefiată.

— Este perioada mea de repaos, preciză geologul pe un ton suav.

— Puteţi să transmiteţi un mesaj la spital? Spuneţi-le să trimită o ambulanţă la cliport.

Responsabilul încuviinţă clătinând din cap şi Margaret adăugă pe un ton aparent inocent:

— Mai spuneţi-le că am să rămân la bord până o să aveţi un înlocuitor care să asigure îngrijirea tuturor.

Instinctiv, ştia că trebuia să evite cu orice preţ să se întâlnească pe aceeaşi traiectorie cu Dom. Ceea ce nu avea cum să nu se întâmple dacă venea să-şi viziteze colegii spitalizaţi, de exemplu.

— Eşti foarte grijulie… mârâi el.

— Sunt singura care poate să judece…

— Foarte amabil din partea dumitale, interveni politicos responsabilul, dar aşteptăm un medic dintr-o clipă în alta.

Aşadar, soarta ei era hotărâtă.

— Doamnă doctor, interveni deodată manevrantul. Înainte de a pleca, nu puteţi să-mi scoateţi firele?

— E prea devreme, începu ea cu un zâmbet larg.

Totuşi, examinându-l, observă că aerul sărat accelerase procesul de cicatrizare şi că se puteau scoate firele de sutură.

— Stai jos, spuse ea arătând chiar locul unde stătea Dom.

Cu foarfeca în mână, îşi vedea de treabă, când auzi pe altcineva.

— Doamnă, am o aşchie în palmă…

Nu se ştie cum, în faţa uşii se formase un şir de pacienţi, deşi toţi păreau în cea mai bună stare de sănătate. Margaret se stăpâni să nu pufnească în râs.

— Eu nu m-am bucurat niciodată de o asemenea popularitate, comentă amuzat medicul de bord.

Margaret îi aruncă o privire complice şi surprinse expresia furioasă a lui Dom.

— Dacă te deranjez… interveni el pe un ton sever.

— Dar… nu mă deranjezi absolut deloc, ripostă doctoriţa cu o blândeţe ironică.

El îi aruncă o privire furioasă. „Dacă nu l-aş cunoaşte”, îşi spuse din nou tânăra femeie, „aş crede că e gelos”.

Fără o vorbă, el se răsuci pe călcâie şi dispăru pe culoar. Profund tulburată, Margaretei îi păru rău că nu fusese atins de muşcăturile geloziei.

La capătul puterilor, abia aştepta să pună piciorul pe pământ. Voia să regăsească liniştea cuibului ei, pentru că lucrurile care se întâmplaseră în cursul nopţii o doborâseră. Confratele îi declară deodată, cu simpatie:

— În curând, o să putem decola. Furtuna se potoleşte.

Pe la prânz, furtuna se liniştise. Margaret se duse pe

punte şi, în valurile obişnuite, nu recunoscu monştrii care asaltaseră platforma spre dimineaţă.

Înainte de a pleca, li se oferi să ia masa de prânz la bord, o mâncare pregătită cu o grijă demnă de un local renumit. Cu nasul în farfurie, Margaret evita cu grijă să dea ochii cu Dom, care era aşezat în dreptul ei, cu faţa întunecată.

— Îndată ce răniţii vor fi îmbarcaţi, o să fim gata, interveni pilotul ridicându-se de la masă.

— Am să te ajut, decretă Dom la adresa Margaretei, ridicându-se la rândul lui. Mai e puţin vânt.

— Şi eu! se oferi pilotul.

— Mulţumesc, zâmbi Margaret întorcând spatele geologului. Cu toate că nu prea-i convenea, trebui să constate că fără ajutorul celor doi n-ar fi reuşit niciodată să-i îmbarce pe bolnavi.

Pe punte, tehnicienii şi un furnicar de oameni reparau stricăciunile cauzate de cargoul care ajunsese din nou la locul unde fusese ancorat de la bun început.

— E rândul tău!

Copleşită de spectacolul acestei activităţi frenetice, Margaret nu văzuse că toţi pacienţii fuseseră urcaţi în aparat. Dom se apropie de ea prin spate şi, înainte de a putea protesta, o luă în braţe.

— Lasă-mă jos! ţipă istovită. Sunt în stare să urc şi singură.

— Voiam să mă asigur că n-o să rămâi ultima, ripostă aparent binevoitor răpitorul ei.

Şi, schiţând un zâmbet, o lăsă să cadă fără menajamente pe un loc.

— N-are rost să mă strângi aşa, n-o să plec de aici, protestă ea cu nerăbdare.

Într-adevăr, Dom se aşezase pe locul de alături şi era înghesuită între peretele carlingii şi trupul atletic al geologului.

— Nu trebuie neglijată nicio precauţie, comentă el cu

maliţiozitate.

— Acum, putem să plecăm, prieteni. Destinaţia, Meldonmouth! anunţă bucuros tânărul pilot.

Elicea începu să se învârtească ascultătoare şi după câteva minute de încălzire luară repede înălţime. Margaret rămase tăcută, cu chipul încruntat.

— Fir-ar să fie de furtună! murmură pilotul cu un fel de respect. Ia uitaţi-vă!

Cu nasul lipit de hublou, Margaret se simţi înfiorată de privelişte.

— S-ar putea spune că bărcile au fost răsturnate.

— Ţiglele de pe acoperişul meu… murmură gânditoare tânăra femeie şi începu să scruteze peisajul în direcţia portului.

— O să ajungem prin partea cealaltă, n-ai cum să-ţi vezi casă, spuse Dom.

Avea dreptate, dar parcă avea totdeauna dreptate, nu? Pilotul făcu un viraj larg şi începu coborârea. Tânăra femeie examină atent locul de aterizare şi văzu ambulanţa lângă hangar. Inima începu să-i bată mai repede. Vehiculul lung, cu un aspect aparent sinistru, reprezenta salvarea ei. Odată ce se va instala împreună cu bolnavii şi uşile grele se vor închide în urma ei, Dom putea să facă ce voia. Doar n-avea să-i propună să-l ducă în oraş. Dacă n-avea un mijloc de transport, trebuia să meargă pe jos.

— Aşteaptă-mă aici, spuse el deodată, cu glasul de bărbat obişnuit să fie ascultat. Mă duc să-i spun ceva şoferului ambulanţei.

— Trebuie să cobor! ripostă Margaret, jignită de tonul lui de comandant.

„Îşi închipuie că este încă pe platformă”, îşi spuse cu antipatie. „Aici, sunt la mine, şi eu sunt cea care dă ordinele acum”.

Dar instrucţiunile erau inutile. Ambulanţa făcea manevrele cele mai eficace ca să se apropie de elicopter

sub îndrumarea unei siluete îmbrăcate într-o bluză albă.

— Bill!

— Salut, Margo! trâmbiţă el.

Cu o mână fermă, o ajută să coboare şi, dacă n-ar fi fost ceilalţi, i-ar fi sărit de gât, uşurată.

Bill, dragul de el!

— Cum merge treaba la spital? întrebă ea.

— Ca pe roate, răspunse pe un ton familiar cel întrebat. Neil s-a întors ieri cu un medic nou, ăsta e motivul pentru care mă vezi aici. Patronul îţi ordonă să te duci direct acasă şi să te odihneşti. Începând din momentul ăsta, adăugă doctorul prinzând-o de încheietură, eşti liberă!

Surprins, el exclamă imediat:

— Unde ţi-e ceasul?! Până la urmă s-a rupt brăţara, nu?

— Da, şi preţioasa mea bijuterie a zburat peste bord, spuse cu simplitate, evitând să-l privească pe Dom.

— L-ai… l-ai pierdut pe… platformă? rămase Bill cu gură căscată. Margot, îmi pare aşa de rău. Ştiu cât de mult ţineai la el.

— N-are rost să-l jelesc, i-o tăie Margaret care începea să simtă nişte furnicături în pleoape.

Infirmierul îi privi cu o expresie apatică.

— Putem să plecăm, doctore Quinn. Toţi bolnavii sunt în maşină.

Întrebător, el o privi pe Margaret.

— Mai este un loc şi pentru mine? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Pe genunchii mei, făcu Bill pe bufonul. Somptuosul nostru vehicul este arhiplin.

— Am eu grijă s-o conduc pe Margaret. Am maşina parcată în spatele hangarului, interveni Dom.

— Vin cu voi… începu femeia, aruncând o privire spre Bill.

— E perfect! declară acesta adresându-i-se lui Dom. Atunci, pe duminică, Margot. Dacă invitaţia ta la cină mai

este valabilă, bineînţeles.

— Da, da, încuviinţă maşinal colega lui pe un ton resemnat.

— Stai aici, spuse Dom. Mă întorc să te iau într-un minut.

Se supuse. O copleşi descurajarea. De când se întâlnise cu Dom, i se părea că puterea de decizie îi fusese anulată, existenţa i se schimbase iremediabil.

— Dă-mi trusa s-o pun în portbagaj. Fără un cuvânt, se conformă.

— Urcă!

Tot fără o vorbă, se aşează pe locul din dreapta şoferului.

Deodată, epuizarea o doborî. Acţiona ca un automat, ascultând ordinele lui Dom fără nicio tresărire, cu o pasivitate anormală. Şoferul se aşează lângă ea şi spuse cu glas aspru:

— O să urmezi sfaturile şefului tău sau vrei să mai faci încă o dată dovada caracterului tău aprig, întorcându-te la spital?

— Am vreo şansă, cu tine la volan? răspunse Margaret abia auzit. O privi fix câteva clipe înainte de a răspunde.

— Păcat că şeful tău a fost absent când am cerut noi ajutor. N-ai fi în starea asta acum.

— Trebuia luată o hotărâre, şi am luat-o.

O oboseală nemăsurată tempera aciditatea replicii sale. Se rezemă de spătarul de piele şi ochii începură să i se închidă fără să vrea.

Dacă nu pleca imediat, ar fi căzut într-un somn adânc. Ce-ar fi făcut el atunci?

O lacrimă îi curse pe obrazul încreţit de neliniştea ultimelor ore. Mâinile nemişcate i se odihneau ca nişte lucruri inutile pe genunchi. Lângă ea, Dom rămânea absolut nemişcat. Chipul lui aspru nu trebuia să fie departe de al ei, pentru că-i simţea răsuflarea caldă mângâindu-i gâtul. Cu ochii închişi, simţi că el se mişca. Îndreptându-şi spatele, răsuci cheia de contact şi motorul începu să se audă

mergând docil. Rupând deodată liniştea ambianţei şi cu o voce blândă, el rosti pe un ton de constatare:

— E timpul să te duc acasă.

Capitolul 7

— Doamne! Ce spectacol!

Margaret simţi maşina oprindu-se, pe Dom coborând şi portiera închizându-se în urma lui. Făcu câţiva paşi şi ea tresări. Parcă mergea pe pietriş. Unde se oprise? Nu era momentul să se plimbe pe plajă. Cu un efort imens, deschise ochii şi se uită uimită la grămada de pietre care se înălţa în faţa parbrizului.

— De ce te-ai oprit pe coastă?

Dom voia să-i dea o nouă lecţie obligând-o să se întoarcă pe jos acasă? Prinzând mânerul, împinse uşa să iasă la rândul ei din maşină. Dar parcă era încuiată. Iritată, împinse tare cu umărul şi se trezi proiectată afară.

— Atenţie! strigă Dom prinzând-o din zbor.

Ridicând-o în braţe, o duse ceva mai încolo unde o lăsă jos.

— Crezi că e cel mai potrivit moment pentru plimbări printre stropi de valuri purtaţi de vânt? începu, furioasă.

Abia atunci văzu acoperişul şi coşurile dincolo de grămada de pietriş. Acoperişul ei, coşurile ei. Toate ţiglele erau la locul lor.

— Nu suntem pe plajă. Am adus maşina cât mai aproape de cuibul tău. Nu ştiu dacă o să putem ajunge cu grămada asta de pietriş care astupă drumul până la intrare. Furtuna şi-a făcut de cap!

— O să găsesc un mijloc să mă strecor înăuntru, şopti ea.

Da, dar cum? Baricada era impresionantă. Pentru că mai încercase deja să facă lucrul ăsta, ştia cât e de greu să meargă pe pietriş. Nu era decât un mijloc să treacă peste un asemenea obstacol. Trebuia să-şi ia avânt şi să înceapă asaltul acestei bariere instabile. În starea de oboseala în care se găsea, nici nu se punea problema unui asemenea demers.

Frântă de oboseală, se clătină şi Dom abia avu timp să-i

întindă mâna de care să se agaţe.

— Dă-mi cheia, îi propuse Dom.

— În buzunarul de la haină, răspunse maşinal Margaret. Dar la ce-ar folosi? Uşa e blocată.

— E timpul să te urc în pat.

Aplecându-se, o luă fără nicio vorbă în braţe şi porni direct spre obstacol. Chiar aşa încărcat, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi să pornească spre casă, peste pietriş. Ajuns pe un morman de pietre, începu să râdă zgomotos.

— Se pare că ferestrele n-au avut de suferit. Margaret deschise puţin ochii, îngrijorată.

— Poţi să stai în picioare?

Cu răsuflarea tăiată, ea încuviinţă clătinând din cap.

— Din fericire, locul nu e înclinat spre tine. Margaret nu-şi putu stăpâni un frison.

— Trebuie să facem curăţenie. Vor trebui degajate împrejurimile, remarcă ea fără convingere.

— O să vedem mâine. În orice caz, e aproape noapte.

— Bine că avem curent!

După ce descuiase uşa, Dom răsucise comutatorul şi intrase în vestibulul strâmt. O dată intrată, Margaret se îndreptă imediat spre bucătărie.

— Unde te duci?

— Să fac o cafea, reuşi să bâiguie.

Se şterse cu dosul palmei pe frunte. O durea capul.

— Trebuie să te duci să te culci…

O prinse de umeri, o făcu să se întoarcă spre el şi o sărută cât se poate de hotărât.

Sărutul acesta o surprinse. Parcă era sărutul unui părinte iubitor dat unui copil obosit şi cam neascultător. Cu ostilitate, se smulse din îmbrăţişarea lui.

— Lasă-mă să te ajut, spuse el, delicat. Margaret capitulă.

— În zece minute îţi aduc să bei ceva cald. Cu un gest hotărât, deschise frigiderul.

Margaret îl văzu scoţând o sticlă cu lapte. Ea ieşi din încăpere poticnindu-se şi începu să urce scările.

Frigul din camera ei parcă îi trase o palmă. Lăsase o ferestruică deschisă înainte de a pleca de acasă. Cuprinsă de frig, auzi zgomote de vase venind din bucătărie.

Revenită la realitate, deschise un sertar în care începu să caute cu energia disperării. Acolo trebuia să fie pijamaua, ascunsă sub un teanc de lenjerie. Ţesătura groasă avea s-o încălzească. Se înroşi, aducându-şi aminte de reacţia lui Dom când dăduse peste ea, sumar îmbrăcată, în cabina lui. Să dea Dumnezeu să nu se mai întâmple şi astă-seară aşa ceva!

Se auzi scara scârţâind. În câteva clipe, avea să fie acolo. Îşi luă imediat lenjeria şi o ascunse sub plapuma de puf. Se vârî sub cearşaful pe care-l strânse în jurul ei.

— Brr!

Cuprinsă de frigul din aşternut, se ghemui ca un ursuleţ. Paşii se opriră în faţa uşii. Auzi o ciocănitură şi, nefiresc, persoana respectivă aşteptă să i se spună să intre.

— Intră! bolborosi ea.

Trebuia să fie frig, pentru că îi clănţăneau dinţii.

Uşa se deschise şi apăru în sfârşit o siluetă înaltă. Brusc intimidată, Margaret lăsă ochii în jos, dar avu timp să remarce tava cu cănile şi aroma plăcută de cacao, ce-i gâdilă plăcut nările. Stomacul ei protestă şi îşi dădu seama că nu era doar epuizată, dar şi moartă de foame. În braţele lui Dom, erau înfăşurate cu grijă, în prosoape roşii, două sticle cu apă caldă.

— Ce idee minunată! exclamă Margaret văzându-le. Şi, drept recunoştinţă, uită de timiditate.

— Una pentru picioare, declară salvatorul…

Cu un gest hotărât, aşeză tava pe noptieră şi vârî sub cearşaf obiectul întremător.

— E perfect, oftă Margaret cu un oftat recunoscător.

— …şi una pe care s-o ţii în braţe, ca pe un ursuleţ de

pluş. Îl privi perplexă.

— Mama ne dădea întotdeauna două, comentă el cu gravitate, când eram copii. Şi când eşti la capătul puterilor, îngheţat şi speriat, simţi că devii din nou copil, nu-i aşa?

Îngrozită, Margaret schiţă un gest de împotrivire dar se răzgândi, dându-şi seama de justeţea remarcii. E drept că-i era puţin teamă de el.

— Ţi-am pregătit nişte tartine cu pâine prăjită. Mănâncă până nu se răcesc.

Feliile de pâine prăjită şi untul cald erau delicioase. Cacaua cu lapte era fierbinte şi Margaret o bău cu înghiţituri mici.

Aşezat pe marginea patului, Dom bea şi el în linişte. Parcă făcuse asta toată viaţa, băuse mereu cacao la căpătâiul Margaretei, ca în seara asta lugubră de februarie.

— Mai ţi-e foame?

Margaret infirmă clătinând din cap. I se închideau ochii fără să vrea. Simţea o căldură plăcută pătrunzând-o şi restul din jurul ei îl vedea ca printr-un voal. Se înfundă între perne şi le simţi înconjurând-o cu căldură. Avea pleoapele grele, atât de grele. De jos, auzi zgomot de vase şi pe urmă apă curgând în chiuvetă. În momentul în care era gata să adoarmă, îşi aduse deodată aminte că nu-i ceruse lui Dom cheia înapoi.

***

Un zgomot de frecare metalică, regulat, o trezi. Intrigată, se strădui să deschidă ochii şi văzu lumina zilei strecurându-se printre obloane. Începu să se frece la ochi ca să alunge şi ultima urmă de vis. Aşa o găsi Dom când apăru în pragul uşii, cu părul ciufulit, căscând cu gura mare, de parc-ar fi fost un copil de şase ani. Dom confirmă:

— Parc-ai avea şase ani.

— Aseară, aveam impresia că am cel puţin şaizeci.

Margaret se simţea din nou vioaie; oboseala dispăruse, lăsând-o proaspătă şi bine dispusă.

— Trebuie să fie târziu.

Dom trase perdelele şi lumina palidă a soarelui de iarnă pătrunse în încăpere.

— A trecut de zece, dar nu uita ordinul patronului tău. Astăzi, odihnă. Fii liniştită, uite micul dejun.

Cu o mână sigură, îi puse o tavă pe genunchi. Erau acolo şuncă, chifle calde, tartine cu caşcaval şi cafea.

— Mănâncă. Eu am mâncat deja.

Margaret luă cu furculiţa o bucată de şuncă, dar nu făcu gestul până la capăt. Cheia ei! Aseară, nu-i mai ceruse să i-o dea înapoi. Oare dormise la ea?

— Pâinea e proaspătă. Am trecut pe la brutar, când am venit azi-dimineaţă.

Discret, oftă uşurată. Vârî în gură pâinea şi şunca prăjită şi începu să le savureze.

— Cheia ta… spuse Dom întinzându-i-o. Te-am încuiat când am plecat ieri. Dormeai atât de bine, încât n-ai fi auzit hoţii dac-ar fi furat toată casa.

— M-a trezit un zgomot, murmură Margaret.

— Eram eu şi colegii mei degajând uşa, presupun, spuse interlocutorul, pe un ton firesc.

— Colegii tăi?!

— M-am întâlnit cu doi dintre ei, aflaţi ca mine în repaos, care bântuiau prin oraş. Au venit să-mi dea o mână de ajutor.

— Dar, Dom, începu Margaret, n-ar fi trebuit… Sunt sigură că municipalitatea s-ar fi ocupat de asta. Nu te afli pe ţărm ca să munceşti, e perioada ta de repaos.

— Mda… Naivitatea ta e admirabilă. Din păcate, dată fiind amploarea catastrofei, n-au timp să se ocupe de casa ta. Pe drumul care leagă Meldonmouth de oraşul vecin sunt tone de pietre şi două buldozere lucrează din plin să le degajeze. Trebuie neapărat restabilită circulaţia.

Într-adevăr, era un singur drum care făcea legătura cu oraşul vecin. Fără îndoială, autorităţile făceau tot posibilul să pună lucrurile în bună ordine.

— Oamenii lucrează de mult timp în faţa casei mele? întrebă Margaret între două înghiţituri. Trebuie să mă scol, să le pregătesc ceva de mâncare.

— S-a rezolvat.

— Atunci, o să-i invit la masa de prânz, protestă Margaret.

— Îţi propun să pregăteşti masa numai pentru doi. Până la prânz, o să terminăm. Nu-i opri să plece, or să se simtă prost. I-am auzit vorbind. Vor să plece să parieze la cursele de cai, de îndată ce vor termina aici. Nu le strica ziua. Am eu grijă de ei.

— Dar… uiţi că e vorba de casa mea… Crezi c-or să fie de acord cu un bacşiş?

— Nici nu te gândi la aşa ceva! exclamă Dom. I-ai jigni! Mă ocup eu de ei.

O lăsă acolo şi după câteva clipe zgomotele de lopată începură din nou.

Când se uită să vadă ce avea în frigider, oftă uşurată.

— Din fericire, măcelarul mi-a adus carnea ieri, înainte de a pleca!

Nu mânca decât puţină carne şi mesele ei erau frugale faţă de ce se mânca pe platformă. Fiind singură, prefera să cumpere cantităţi mici de provizii, preferând să se ducă mai des. Ceafa, antricoatele şi cârnaţii ar fi fost suficienţi pentru ea şi Dom. „Numai să nu fi folosit toată şunca”, îşi spuse, distrată.

— Dar… nici nu s-a atins de ea!

Bucata pe care o cumpărase ea era neatinsă. Trebuie să fi trecut şi pe la mezelărie când ieşise de la brutar. Uite că iar îi era datoare! Ridică din umeri, iritată. L-ar invita la masa de prânz şi astfel, ar fi chit cu el. Fără să mai pună la socoteală dac-ar veni şi duminică, la cină.

— Au plecat! auzi deodată glasul lui Dom în spatele ei. Tresări violent şi friptura de pe grătar căzu cu zgomot pe aragaz.

— Fii liniştită! o ironiză Dom. Viaţa pe mare nu-ţi prieşte. Eşti nervoasă ca o adolescentă!

Şi, liniştit, îi luă grătarul din mână.

— Nu fi ridicol! i-o trânti Margaret, smulgându-i ustensila. De ce nu m-ai anunţat de plecarea lor? Aş fi putut măcar să le mulţumesc, spuse pe un ton de reproş.

— Nu m-au lăsat, ripostă Dom. Discursul tău poate le-ar fi făcut plăcere, dar n-aveau timp să mai ajungă să parieze. Or, pentru ei, cursele sunt cât se poate de importante. De asta m-au însărcinat...

— Ştiu, i-o tăie scurt Margaret.

Fiind nervoasă, atinse cu un deget placa electrică de care nu-şi mai amintea s-o fi pornit. Ţipă în gura mare şi îşi vârî degetul în gură.

— N-ai destulă carne? întrebă maliţios invitatul. Totul mi se pare delicios, adăugă el, cu nările fremătând de plăcere. Ce bine miroase!

— O să ne aşezăm la masă imediat ce o să fii pregătit, spuse Margaret.

— Imediat, dacă vrei, răspunse el prompt.

Şi, în picioare în faţa chiuvetei, începu să se spele cu săpun pe mâini.

— Simte-te ca acasă! aruncă Margaret, acidă. Un zâmbet îi lumină chipul.

— Am făcut-o deja, ripostă el placid, punând mâna pe prosopul agăţat de un cârlig.

— Îmi place mai mult decât să iau o gustare în oraş.

Cu o expresie veselă, el examina masa pusă pentru două persoane.

— Eşti nesuferit! exclamă lamentabil Margaret.

Un hohot vesel dezveli un şir de dinţi surprinzător de albi.

— Sunt sigură că i-ai tocmit pe oamenii ăia într-un fel sau

altul, spuse pe un ton neîncrezător.

— Acuzaţia nu este neîntemeiată.

Niciun sentiment de vinovăţie nu se citea pe chipul lui bronzat.

— Dacă le-ai dat bani, vreau să ţi-i dau înapoi.

Încruntată, Margaret hotărî că venise clipa să-i spună lui Don că nu mai voia să-i fie în permanenţă datoare. Putea să-i dea bani pentru munca pe care o făcuse, fie, dar nu voia să accepte că-i luase locul dându-le oamenilor o recompensă pe care trebuia s-o dea ea.

— Plăţile se pot face în mai multe feluri, spuse el cu blândeţe. Şi cum, ea aştepta cu ochii măriţi continuarea, el adăugă:

— În numerar... sau în natură.

— În natură?! rămase cu gura căscată Margaret, căreia îi păru imediat rău că pusese întrebarea.

Întorcându-se brusc, începu să ia carnea de pe grătar ca s-o pună pe o tavă.

— Ei bine... începu el, privind-o cu coada ochiului. Margaret prinse strâns mânerul grătarului, luptând cu magnetismul ochilor albaştri care o priveau cu insistenţă.

— Cu o tavă cu friptură, înainte de a se răci ca să nu mai fie bună de mâncat! trase concluzia cu un râs înfundat.

Sclipirea ironică din ochii lui trezi în ea porniri ucigaşe pe care şi le stăpâni cu greutate. La ce-ar fi folosit dacă i-ar fi răsturnat tava în cap? se gândi la frigiderul gol şi nu mai spuse nimic.

Un zgomot îi atrase deodată atenţia lui Dom. Ridicând sprâncenele, întoarse capul, spre uşurarea Margaretei.

— Ai auzit?

— E ziarul, spuse gazda.

În sufletul ei, îşi dorea să plece în vestibul şi s-o lase să-şi vadă de treabă în linişte, pentru că în prezenţa lui, îşi pierdea siguranţa gesturilor.

— La ora asta primeşti ziarul? întrebă surprins. Eşti

ultima clientă la care ajunge distribuitorul?

— Fireşte că îl primesc la ora micului dejun, răspunse ea automat. Dar a fost furtună. Drumul a fost blocat. E timpul să-şi vadă de treabă buldozerele.

— Hai să-l căutăm, propuse Dom, cu sarcasm.

Margaret auzi pocnetul sec al capacului cutiei de scrisori care se închidea şi un tropăit care se îndrepta spre bucătărie. Zgomotul paşilor se opri brusc.

— O să se răcească friptura! strigă ea, puţin agasată.

Maestre sau începătoare, bucătăreselor le place ca mâncarea să fie servită la temperatura potrivită. Margaret nu făcea excepţie de la regulă.

— Veşti interesante despre vreme? întrebă, degajată. Întrebarea fusese pusă mai mult din politeţe, decât că ar fi interesat-o. Dom intră încet în bucătărie. Ea îi aşează farfuria plină pe masa de lemn şi-i arătă un scaun.

— Foarte interesante, veni scurt răspunsul.

Surprinsă de tonul cu care-i răspunsese, Margaret ridică repede ochii spre oaspetele său. Nu se simţi deloc bine când îi văzu privirea fixă. Fără să rostească o vorbă, se aşează în faţa ei şi tot fără o vorbă, aşează pe masă ziarul la care era abonată. Pe prima pagină, erau etalate nişte titluri mari, bătătoare la ochi.

Uluită, Margaret citi, cu un glas răguşit:

„O eroină în furtună. O doctoriţă înfruntă natura descătuşată ca să-i îngrijească pe răniţii de pe platformă”.

Capitolul 8

Prânzul fu un dezastru. Titlurile mari din ziar parcă săpau o prăpastie între ei.

Fără să vrea, Margaret nu-şi putea dezlipi ochii de pe prima pagină a ziarului. Totul era trecut acolo. Chiar şi faptul că vorbise cu medicul de bord despre primejdiile schiului. Însemna deci că el le dăduse ziariştilor toate informaţiile. Îşi văzu din nou confratele îmbrăţişând-o sub privirile furioase ale lui Dom. Fruntea lui încruntată din clipa aceea o făcu pe Margaret să-i piardă pofta de mâncare.

Cu furculiţa în mână, mâncă în silă, aruncând câte o privire pe furiş spre ziar.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, literele i se păreau neclare; totuşi, se străduia să citească articolul. Paragrafele erau consacrate prezentării detaliate a stricăciunilor produse de furtună. Ravagiile considerabile înregistrate în regiune erau nimica toată faţă de cele care-i bulversaseră viaţa, se gândea cu amărăciune.

— N-am nimic să-mi reproşez! Nu m-am văzut cu niciun reporter.

Incapabilă să suporte tensiunea care se instalase în încăpere, izbucnise. Îşi trânti cuţitul cu zgomot pe masă şi cu un gest nerăbdător, dădu la o parte farfuria de care abia se atinsese.

— Ştiu, spuse Dom cu un glas neutru, tăind o felie de pâine. Eram când te-ai dus să te culci, continuă ungând pâinea cu unt, şi eram şi dimineaţa, când te-ai trezit.

Încet, apropie pâinea unsă cu unt de gură şi muşcă din ea fără prea multă convingere.

— Ce vrei să spui? întrebă Margaret stacojie. Dacă n-ai fi fost acolo, crezi că m-aş fi grăbit să-mi „vând” povestea unui ziar de doi bani? Dă-mi voie să-ţi spun că am altceva mai bun de făcut…

Făcu o grimasă nemulţumită.

— Să strâng masa după ce o să termini de mâncat, de exemplu! rosti cu arţag.

— Am terminat… O privi cu răceală.

— O cafea? propuse Margaret, stânjenită de proasta ei dispoziţie.

— N-avem timp de pierdut.

Întinzând o mână, Dom luă farfuria aproape plină şi o aşeză peste a ei.

— N-avem timp? întrebă Margaret, surprinsă. Astăzi i se spusese să se odihnească, nu?

De îndată ce-o să plece Dom, o să strângă în bucătărie şi o să se spele pe cap. Părul i se umpluse de sare.

— Nu, spuse cu gravitate Dom. Dacă mă uit la ceas, văd că e aproape ora patru. E timpul să spălăm vasele şi să mergem să cumpărăm de mâncare. Datorită mie, cred că ţi s-a golit frigiderul.

Când puse untul la loc, Margaret constată că avusese dreptate.

— De altfel, nu mai sunt decât cereale şi tocmai am mâncat ultima chiflă.

Aparent, el ştia totul.

— Uite ce se-ntâmplă când te aprovizionezi de la supermarketuri, oftă Margaret cu glas tare. Nici nu se pune problema să le dai comanda prin telefon.

Zâmbind, Dom ştergea cu zel tacâmurile.

— Ştii mai bine decât mine unde se pun, spuse el întinzându-i-le.

— Parc-ai fi făcut asta toată viaţa, îl luă peste picior Margaret şi invitatul îşi încordă fălcile.

— Am trăit un timp împreună cu Lex şi Joy, spuse el zâmbind. Bărbaţii aveau grijă de vase şi tacâmuri şi Joy de mâncare. Era încăpăţânată la capitolul ăsta.

— Bravo! aprobă Margaret, ascunzându-şi surprinderea. Dom degeaba protesta că nu putea să-şi lege o ghiulea de picior, pentru că se părea că n-avea dificultăţi să se

adapteze la viaţa de familie.

„Sunt din nou surprinsă de aspecte neaşteptate ale acestei personalităţi ieşite din comun”, îşi spuse tânăra femeie.

— Ce spuneai?

Ridicându-şi întrebător sprâncenele, Dom se întorsese spre Margaret.

— Nimic, răspunse ea înroşindu-se.

„Am ajuns să vorbesc singură!” îşi reproşă imediat.

— Şi totuşi? insistă Dom, aranjând grătarul în dulap.

— Oh… nimic, evită ea să răspundă, înroşindu-se şi mai mult. Mă gândeam la drumurile pe care le am de făcut şi la masa de duminică.

Încă nu se gândise la meniul pe care avea să-l servească. Experienţele pe care le avusese în ultimele zile o făcuseră să uite de invitaţia atât de inconştienţă.

— De ce să nu profiţi de maşină ca să faci toate cumpărăturile deodată?

Era o soluţie, bineînţeles. Margaret se mai simţi odată cu spatele la zid. De bună seamă, avea răspuns la toate.

— Grăbeşte-te, lansă călăul ei, altfel, o să ajungem prea târziu. „Bine, atunci!”, se hotărî Margaret. Îşi îmbrăcă impermeabilul, îşi luă sacoşa şi coşurile pentru provizii. Avea să le ducă Dom, pentru că el insistase să le ia.

Inutil, femeia trânti uşa de la intrare şi o încuie. Foarte curând, o cuprinseră remuşcările când se gândi la serviciul pe care i-l făcuse. Ce-ar fi făcut cu pietrele care ajunseseră în faţa casei, dacă n-ar fi fost el şi colegii lui?

— Eşti sigur că vrei să mă însoţeşti la cumpărături? întrebă ea cu glas de copil. Nu eşti obosit după efortul de azi-dimineaţă?

— Doamne! exclamă însoţitorul ei. Femeile sunt atât de nehotărâte! Nimic nu e mai enervant ca oamenii care se schimbă la fiecare treizeci de secunde! Gata cu vorba şi urcă! ordonă el, repezit.

Într-o tăcere care nu anunţa nimic bun, şoferul porni motorul şi demară.

— Nu trebuie să-ţi dai osteneala să cobori, spuse Margaret. Erau în faţa prăvăliei măcelarului.

— Am să dau comanda şi o să mi-o aducă mâine.

— De fapt, ce ne pregăteşti bun pentru duminică? întrebă el, curios şi neliniştit în acelaşi timp.

Margaret îi aruncă o privire surprinsă.

— Curcan, răspunse imediat. N-a trecut de mult Crăciunul şi e ceva care se potriveşte încă.

Alesese o soluţie pe care o găsea practică, în primul rând. Pentru şase persoane, ar fi fost perfect şi pe urmă, lui Teddy i-ar fi plăcut foarte mult. Copiii se dau în vânt după curcan, nu-i aşa?

— Bună idee!

Încântarea care se citea pe chipul lui Dom o făcu pe Margaret să zâmbească amuzată.

— Să fie oare pasărea care-ţi place cel mai mult? întrebă, puţin maliţios.

Văzuse că-i plăcea mâncarea bună şi că avea apetit, dar nu bănuise că putea să fie un gurmand.

— Nu numai curcanul, răspunse el serios. Tocmai anul ăsta, Joy, Lex şi cu mine n-am avut parte de friptura tradiţională de Crăciun.

Margaret făcu ochii mari.

— Am petrecut Crăciunul în sala de aşteptare a unui aeroport, din cauza unei probleme mecanice şi a unei furtuni de zăpadă. Am rămas cu o amintire sinistră.

— Şi n-aţi avut ocazia să sărbătoriţi Crăciunul după aceea? Margaret simţi o compătimire sinceră faţă de ei.

— Am avut foarte mult de lucru. Pe urmă, am fost paraşutaţi aici, şi am început forajul.

În glasul lui era ceva care aducea a melancolie şi Margaret îl privi cu atenţie. Să fi fost oare o nouă faţetă a bărbatului acestuia care voia să fie absolut independent?

Era oare călcâiul lui Ahile? Făcea parte dintr-o familie numeroasă şi regreta atmosfera unui cămin în această ceremonie atât de aparte?

— O să ai Crăciunul tău, îi promise deodată. Ochii lui Dom scânteiară.

— Curcan, cozonac şi toate celelalte. Dar aş înlocui „pocnitorile” cu baloane. Ar fi mai puţin periculos pentru Teddy, completă ea.

— O să le umflu eu, de acord?

— Fără probleme, cu condiţia să-mi promiţi să foloseşti pompa mea. Altfel, rişti să-ţi spargi vreun vas de sânge, spuse Margaret pe un ton profesional.

— Bine, doctore, acceptă Dom cu o supunere suspectă.

— În cazul ăsta… începu ea. Pufniră amândoi în râs.

— N-aţi primit comanda? întrebă neliniştit măcelarul, care purta un şorţ impresionant.

— Ba da, ba da! protestă repede Margaret. Dar am avut o vizită. Nişte veri din provincie, adăugă înroşindu-se. Aş vrea să comand un curcan pentru şase persoane.

— Mă duc să caut baloane, auzi un glas la ureche.

— Dar… începu Margaret.

Prea târziu, pentru că Dom ieşise din prăvălie şi mergea cu paşi mari către papetăria care era alături de bijutier. Se întâlniră după câteva minute în faţa maşinii.

— Ai luat curcanul?

— Ai luat baloanele?

Din nou, pufniră amândoi în râs.

— Şi acum, la băcănie, spuse Dom luând coşurile. Cred că lui Teddy îi place jeleul de coacăze.

Se plimbară ca doi copii prin raioanele supermarketului.

— Clementine? propuse Dom arătând un borcan pântecos.

— La borcan? Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! protestă Margaret, şocată. O să găsim unele proaspete în piaţă. O să mai am nevoie şi de verdeaţă.

Cumpărară nişte clementine mari cât bila de biliard, cimbrişor şi ceapă măruntă. Margaret, căreia îi plăceau merele, se lăsă tentată de nişte mere verzi şi puţin acrişoare, varietatea ei preferată. Dom alese un ananas bine copt, neluând în seamă remarca: „e o prostie” a însoţitoarei lui, care se încruntă pentru o clipă.

— Şi acoperişul dumitale? îl întrebă Margaret pe băcanul care făcea socoteala.

— Ţiglele n-or să mai cadă din nou. Acum, totul este bine fixat. Erau destul de vechi, se plânse comerciantul. Doamna doctor o să-şi aducă aminte de asta, adăugă el adresându-i-se lui Dom. Cu toţi şchiopii care au ajuns la ea.

— Într-adevăr, interveni Margaret. Luni, n-am avut timp să şomăm.

— E ciudată repeziciunea cu care se termină furtunile astea, murmură Dom.

Punând coşul în maşină, se uită gânditor spre stânci.

— Şi când te gândeşti că acum douăzeci şi patru de ore, marea era atât de neîmblânzită.

Vorbea fără ranchiună, cu un calm surprinzător, în faţa liniştii serii care cobora peste golf.

— Zona este bine cunoscută pentru vijeliile care se declanşează pe neaşteptate, remarcă Margaret filosofic. Furia elementelor naturii este la fel de promptă şi când se declanşează şi când se opresc. Aşa a fost mereu pe ţărmurile noastre.

Cu tristeţe, se gândi că aceste consideraţii despre climat se aplicau la fel şi în relaţiile ei cu Dom.

În aerul după-amiezii, se cutremură deodată.

— Să ne întoarcem, decretă Dominic, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Trebuie să ne ocupăm de baloane.

— Eşti atât de încărcat... începu femeia când ajunseră în pragul uşii. Lasă-mă măcar să iau pachetul ăsta.

— Nu! protestă Dom. Dacă iei unul, o să cadă toată grămada! Şi pe urmă, sunt mult mai uşoare decât povara

pe care am ţinut-o ieri în braţe, încheie cu un zâmbet ironic.

Margaret vârî cheia în broască. Să facă acest lucru, trebui să-i întoarcă spatele şi era mai bine aşa, pentru că nu voia să-i vadă obrajii roşii.

— Dacă nu te grăbeşti, ameninţă Dom, parcă văd că hârtia o să se rupă!

Margaret se grăbi să intre şi desfăcu una dintre prelungirile mesei din bucătărie.

— Pune ceainicul pe foc, bombăni ea. O să fac eu ordine. Stânjenită de prezenţa lui, începu să facă treabă cu gesturi bruşte. Golind coşurile, urmărea inconştient toate gesturile lui Dom. Apa care curgea cu zgomot de la robinet, şuieratul gazului, scrâşnetul unui chibrit, tot ritualul care însoţea pregătitul ceaiului. Trecu imediat la cealaltă sacoşă.

— Atenţie, cade!

Cu aceeaşi mişcare, tăbărâră pe pachetul cu jeleu care, după un zbor planat, ajunse într-un echilibru precar pe marginea mesei.

— Îl ţin eu!

— Ba eu!

Amândoi prinseră cu câte o mână punga de plastic.

— E al meu!

— Da. Dacă plăteşti un zălog.

Cu pachetul într-o mână, Dom o trase lângă el cu cealaltă.

— Jucam totdeauna gajurile de Crăciun.

Ţinea obiectul deasupra capului cu o expresie de satisfacţie.

— Încă nu e duminică, remarcă Margaret.

Aruncând o privire, cântări ce şanse avea să ajungă la punga cu jeleu. Nu avea practic nicio şansă. Dom era mult prea înalt, n-avea cum să ajungă acolo, chiar dacă se înălţa pe vârfuri. Buzele lui se apropiară de gura ei şi ea întoarse capul.

— Ei bine, murmură Dom. Şi gajul? O mângâie pe gâtul

alb şi subţire.

— Trişezi! protestă Margaret. Nu este duminică, ţi-am mai spus-o!

Dar reproşurile nu erau prea convingătoare. Cum putea să rămână fermă în răspunsul ei, câtă vreme era atât de aproape de ea? Inima începu să-i bată mai repede.

— Fetiţo, n-ai vârât niciodată degetul în crema prăjiturii care orna masa pregătită din ajun?

Îi pusese întrebarea având un zâmbet întipărit pe buze.

— Niciodată, răspunse Margaret aparent cu convingere.

— Sunt convins că minţi, tranşă bărbatul acoperind-o cu sărutări, în chip de pedeapsă, pe obrazul catifelat care se înroşi imediat.

Învinsă, Margaret se întoarse pe jumătate spre el; braţele i se încolăciră în jurul gâtului lui Dom când şuieratul strident al ceainicului invadă încăperea liniştită.

— Fierbe apa!

— Fir-ar a naibii... mârâi Dom cu jumătate de gură.

Braţul care ţinea pachetul căzu şi acesta se zdrobi cu zgomot, fără ca Margaret să facă un gest să-l prindă. Cu o mână timidă, ea mângâia părul lui blond.

— Să înceteze o dată şuieratul ăsta infernal! se enervă Dom. „Nicio nenorocire nu putea fi mai mare, în momentul în care se năştea o idilă, decât şuieratul încăpăţânat al unui ceainic”. Gândul ăsta declanşă râsul lui Margaret care, cu un gest prompt, luă pachetul cu jeleu de coacăze şi-l puse imediat în dulap.

— Nu ţi-ai plătit gajul.

Margaret întinse mâinile spre ceainicul care arunca abur.

— Ba da, spuse ea fără convingere. Gajurile nu se plătesc decât o dată.

Obrajii i se înroşiră. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

— Cum aşa?! exclamă Dom. Nu cunoşti regulile? Pentru fiecare jeleu roşu, plăteşti două gajuri!

Mâna lui se apropia de ceainicul pântecos şi, instinctiv, Margaret ţipă:

— Ia mănuşa!

— Au! făcu Dom când degetele i se încleştară pe mâner. Ce frige!

Cotidianul, cu cortegiul lui de incidente banale, năruise magia acestui moment de intimitate.

— Te rog să-mi pui un pansament.

— Pune mâna sub robinet şi lasă să curgă apă rece. O să-ţi fie mai bine.

Doamna doctor constată că nu avea nicio băşică. De altfel, chiar dac-ar fi avut una, n-ar fi putut să-l îngrijească. Să-l atingă pe Dominic... Nu spusese el că nu-şi lega „o ghiulea de picior”?... Aducându-şi aminte de acest lucru, i se puse un nod în gât şi după-amiaza pe care o petrecuseră împreună i se păru deodată că avea un gust de cenuşă.

Cu un glas trist care tremura, ea spuse:

— Ce-ar fi să bem un ceai? Mor de sete.

Capitolul 9

Dom nu făcu niciun comentariu referitor la brusca lui schimbare de dispoziţie. Îi aruncă doar o privire întrebătoare şi, descifrând în felul lui expresia dureroasă din ochii verzi, ridică din umeri indiferent.

Margaret, tremurând, era împărţită între dorinţa de a se cuibări în braţele lui şi teama ca el să nu vadă în pornirea ei decât o provocare.

Fără un cuvânt, îi întinse o cutie metalică şi-l privi vărsând apa fierbinte peste frunzele de ceai. Se folosise de mănuşa ignifugă, de data asta.

— Una sau două bucăţi?

— Mulţumesc, fără zahăr.

Cuvintele astea banale accentuau tensiunea care se instalase între ei. Interludiul sonor şi banal pusese capăt atmosferei intime şi calde care domnise între ei puţin înainte, în încăperea mică.

— Mă duc să umflu baloanele, spuse deodată Dom, în timp ce tu termini de pus lucrurile la punct.

— Nu uita de pompă! spuse ea arătându-i-o.

— Unde vrei să le pun după ce termin?

— În camera de zi.

Cu coada ochiului, îl văzu intrând acolo. Îi apărură lacrimi în ochi. „Preferă să stea singur în living decât să-mi ţină mai bine companie. Nu face altceva decât să confirme hotărârea de a nu-şi lega o ghiulea de picior”.

— Sper să se folosească de pompă, spuse cu jumătate de glas, regăsindu-şi mentalitatea de doctoriţă.

Prin uşa întredeschisă, se auzi „puf-paful” pompei, care o făcu să răsufle uşurată. Pe chipul Margaretei se întipări o expresie de satisfacţie, dar care, imediat, fu înlocuită de o expresie contrariată. Dar ea, învăţase lecţia? Urma şi ea sfaturile prudente pe care raţiunea i le dădea tot timpul? I se părea că sentimentele, la fel ca nervii, atingeau culmea.

Deodată, auzi în spate glasul lui Dom.

— Am pus toate baloanele pe canapea. O să le pui unde vrei.

Îl respinsese şi refuza să-l ajute să decoreze casa. Ca o femeie adevărată, era supărată pe el. Cu spatele încovoiat, îşi vedea de treabă, tăcută, rumegând reproşurile pe care le avea de făcut asupra lui.

El aşteptă câtva timp şi, în faţa tăcerii ostentative, îşi luă haina pe care o îmbrăcă grăbit.

— La revedere.

Un gest vag însoţi salutul, îi întoarse spatele şi o lăsă singură în bucătărie. Pocnetul portierei o trezi pe Margaret din stupoarea în care o cufundase această plecare bruscă. Ajunse la fereastră exact atunci când stopurile din spate dispăreau în noapte. Dom plecase, fără să-i spună la revedere, „mai degrabă fără s-o sărute”, o corectă un glas interior.

Un sentiment de solitudine o copleşi brutal, frângându-i inima fără menajamente.

Astfel, se hotărî ca a doua zi, după o noapte de nesomn, să se ducă la spital, unde să caute un leac care să-i abată şi să-i uşureze suferinţa. Faţa albă precum creta şi cearcănele de sub ochi nu trecură neobservate.

— Ai o faţă înspăimântătoare, comentă Bill cu sinceritatea lui obişnuită.

— Eşti sigură că te-ai odihnit suficient? întrebă mai politicos Neil Venables. În fine, oftă el bine dispus, presupun că o să te linişteşti când o să afli că am avut cea mai mare grijă de pacienţii tăi.

— Nu-i vorba despre asta… interveni imediat Margaret.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, continuă interlocutorul bonom. Toţi lucrăm în branşă. Asta-ţi va da ocazia să faci cunoştinţă cu noul nostru recrut.

— E cineva cumsecade, interveni Bill Quinn. Ea încuviinţă şi răspunse:

— Ce păcat că Neil n-a adus pe cineva ca el... Sunt întru totul de acord cu alegerea lui. În schimb, adăugă Margaret mai tare, intrând într-un nou salon pentru vizita de dimineaţă, am ceva de pus la punct cu dumneata.

— Cu mine? întrebă surprins medicul de pe platformă întrerupând lectura revistei preferate. De ce?

— Dumneata eşti răspunzător pentru articolul care a apărut în ziar?

— Dar... spuse confratele, buimăcit. Credeam că ai merita un salut din partea tuturor.

— Nu-mi place o asemenea publicitate, replică Margaret sec. Vorbele astea goale ale ziariştilor mă dezgustă.

— Îmi pare rău, declară vinovat rănitul de pe platformă.

— Ar fi trebuit să înţelegi că nu mi-ar plăcea, continuă nemiloasă Margaret. Te rog, dacă domnii ăştia de la presă vor veni să te vadă din nou, nu le mai da apă la moară pentru poveştile lor eroice! Ne-am înţeles? Dacă nu, mă văd constrânsă să te pedepsesc din nou.

— O să fiu un model de discreţie, promise nefericitul, gândindu-se la injecţia pe care o suportase deja. Ce crudă eşti!

— Nu-i aşa? se auzi un glas cunoscut. Roşie ca racul, Margaret se răsuci pe călcâie.

— Ce cauţi aici? întrebă cu oarecare amabilitate. Nu ştii că vizitele sunt permise numai între anumite ore?

Şi când te gândeşti că venise la spital tocmai ca să nu se mai gândească la el.

— M-a lăsat Bill, replică Dom cu delicateţe. Plictiseala este singurul lucru de care suferă colegul meu şi am venit să-l ajut s-o înfrunte mai uşor.

Îi arătă un teanc de ziare şi reviste pe care le ţinea sub braţ.

— Dacă-l încurajezi să practice sportul lui preferat, îl luă peste picior Margaret, mai are de zăbovit pe la noi!

— De ce spui asta? întrebă ironic cel despre care se

vorbea. Sportul pe care-l prefer nu e mai puţin periculos decât viaţa de pe platformă şi ai riscat fără ezitare să vii şi tu acolo!

— Dacă Margaret a răspuns apelului de la voi, interveni imediat Bill, a fost numai pentru că eu eram în momentul acela în sala de operaţie.

Margaret se încordă, nu voia ca Dom să cunoască adevăratul motiv al venirii ei la bordul platformei. Nu era treaba lui. Îi aruncă o privire plină de reproş lui Bill, care n-o luă în seamă.

— Dac-aş fi fost liber, credeţi-mă că eu aş fi venit.

Margaret simţea privirea lui Dom pătrunzând-o, acuzând-o că-i ascunsese adevărul.

— Sunt încântat că n-ai putut veni, continuă medicul de bord. Recunosc că noi n-am avut nimic de pierdut. De fapt, sunt fericit că ţi-ai găsit ceasul, dragă doctore Warrender. Aşa, nimic nu va păta amintirea curajoasei tale expediţii.

— Ceasul meu?! rămase Margaret cu gura căscată. Dar ştii bine că a căzut peste bord.

— Ciudat, ciudat, murmură confratele ei. Când a venit azi-dimineaţă, pilotul elicopterului mi-a spus că un scafandru l-a găsit agăţat de lanţul ancorei. Am crezut că ţi-a fost dat înapoi, nu? spuse doctorul, întorcându-se către geolog.

Dom trebuia să fi avut ceasul în buzunar când venise să degajeze în faţa uşii şi nu-i spusese nimic? Ochii Margaretei sclipiră plini de ură.

— De ce nu mi-ai spus că-l aveai? îl întrebă imediat.

— De ce nu mi-ai spus din ce cauză ai venit la bord în locul lui Bill? contraatacă cel întrebat. În orice caz, ca orice comoară descoperită întâmplător, îmi aparţine de acum, trase el concluzia cu o insolenţă ostentativă.

— Vorbeşti prostii! ţipă Margaret. Este al meu şi vreau să mi-l dai imediat!

— Nu-l am, spuse Dom, glacial. Orice obiect găsit trebuie

încredinţat autorităţilor competente. Ar trebui să ştii asta, adăugă el ca şi cum ar fi vorbit cu un copil îngust la minte.

Margaret făcu un efort supraomenesc să redevină stăpână pe ea însăşi.

— Ei bine, cui trebuie să mă adresez ca să-l recuperez?

— Mă îndoiesc că ţi-l vor da înapoi fără recipisă. Şi recipisa e pe numele meu.

Amuţită de atâta tupeu, Margaret se uita la el cu ochii mari şi gura deschisă, incapabilă să articuleze un cuvânt. Trecu câtva timp până să-şi recapete uzul vorbirii.

— O să ştiu să intru din nou în posesia a ceea ce-mi aparţine, chiar dacă ar trebui să-mi folosesc toate puterile!

Ochii verzi îi priviră intens pe cei albaştri ai lui Dom, prin care trecu o expresie misterioasă pentru câteva clipe.

— Ei bine, facem vizita mai departe?

Neil Venables intră în salon cu un pas surprinzător de vioi pentru cineva de corpolenţa lui, şi Margaret, surprinsă, văzu că era însoţit de Lex Noble.

— Colegul te căuta, îi explică lui Dom şeful spitalului, şi mi-am permis să-l aduc la dumneata. Acum, vă rog să mă scuzaţi.

Cu o înclinare politicoasă a capului, şeful plecă.

— Ştiam c-am să te găsesc aici, începu Lex.

— Care sunt noutăţile?

Margaret îl simţi pe Dom încordându-se. Ca de foarte departe, auzi cuvintele lui Lex.

— Nu prea bune, începu el circumspect. De îndată ce a fost posibil, scafandrii au coborât. De altfel, atunci ţi-au găsit ceasul, spuse Lex zâmbindu-i Margaretei. Au procedat la un examen minuţios al instalaţiei şi au putut constata că puţurile au suferit mari deteriorări. Furtunile nu sunt deloc blânde pe aici. Şi pe urmă, coliziunea cu cargoul, asta mai lipsea.

— Cât timp ne trebuie pentru reparaţii?

Tensiunea lui Dom era pentru Margaret aproape

palpabilă.

— Cât timp? repetă Lex gânditor. Depinde…

Margaret simţi un fior străbătând-o. Glasul lui Lex, atât de ferm de obicei devenise ezitant.

— Lucrările de repunere în funcţiune vor impune nişte cheltuieli mari, adăugă el, laconic.

Parc-ar fi fost un medic la căpătâiul unui bolnav foarte grav.

— Totdeauna sunt aşa, interveni sec Dom. Şi ce vrei să faci? întrebă brutal.

— Cum vrei tu, se resemnă prietenul lui. Un raport pe tema asta a fost expediat Consiliului de Administraţie. După o oră, am primit un mesaj radio prin care ni se ordonă să oprim operaţiile. Se vor întâlni membrii Consiliului ca să ia o decizie pentru continuarea sau oprirea forajului.

Margaret îi aruncă lui Dom o privire piezişă. Era livid, dar hotărât. Îşi aminti cuvintele lui Lex. Întâlnirea asta putea să însemne ruina tuturor eforturilor întreprinse de geolog şi înfrângerea lui. Impulsiv, se întoarse spre el şi-l atinse cu palma pe braţ.

— Dom… şuşoti ea.

— La naiba cu instrucţiunile, izbucni el privind degetele crispate pe mâneca lui.

Margaret îşi retrase mâna.

— Începeţi reparaţiile şi reluaţi forajul! Este petrol, dar încă n-am săpat destul.

— Nu uita că încă n-am întâlnit nicio urmă de hidrocarbură, spuse Lex cu glas stins.

— O să găsim! decretă Dom cu năduf.

Se duse şi se postă în faţa prietenului său.

— Fă-o pentru mine, Lex. Ştiu că am dreptate.

În salonul mic cu pereţi albi, toată lumea îşi ţinea răsuflarea. Din încleştarea asta, cine avea să iasă învingător?

Dom voia prea mult cerându-i prietenului său să aleagă

între încrederea pe care o avea în priceperea lui şi loialitatea faţă de angajatori. Făcând ce-l îndemnase Dom, Lex risca să-şi compromită cariera.

Jamaicanul nu ezită mult timp.

— Accept să continuu, pentru tine, şi de asemenea pentru mine. Un zâmbet larg îi luminã chipul şi în ochii lui negri se aprinse o scânteie misterioasă.

— Atunci, vino. Nu mai avem niciun moment de pierdut.

— Nu uita c-o să prânzim împreună, duminică, îi aduse aminte grăbit Bill.

— O să fim acolo, spuse Lex peste umăr. O să ne ajutaţi să sărbătorim!

— Să sărbătoriţi? murmură Bill Quin perplex. Să dea Cel de sus ca ceremonia să nu se transforme într-un priveghi, mormăi el cu pesimism.

***

Pentru Margaret, ziua trecu cu o încetineală exasperantă. Consultaţiile nu se mai terminau. Plânsul copiilor, confidenţele părinţilor, totul parcă-i zbârlea părul în cap tinerei femei. Străduindu-se să fie atentă la spusele pacienţilor săi, pândea un semn de viaţă de la Dom. Pe la ora cinci, îi plesnea capul de durere.

— Nicio veste de la Dom? întrebă Bill intrând în cabinet.

— Niciuna, răspunse Margaret, buimacă.

Se uita la telefon cu ură, ca şi cum ar fi vrut să-l pedepsească pentru tăcerea încăpăţânată.

— Nicio veste, repetă ea cu glas tremurător.

— Sunt nebuni amândoi, izbucni placid Bill. Dacă direcţiunea află ce sunt pe vale să facă.

— Singurul avantaj pe care-l are dacă se mărită cu un doctor, spuse Susan cu glas vibrant, este că are un serviciu sigur!

— Să nu crezi asta! se grăbi să declare Bill. Nici eu nu

sunt pus la adăpost de o concediere. Închipuie-ţi că îl cos aiurea pe un pacient.

— Nu te sfătuiesc, i-o tăie Susan, veselă. Năzdrăvănii de felul ăsta sunt interzise. Terminaţi cu glumele, adăugă ea, nu ştiu de ce vă faceţi atâtea griji. Când cei de la Consiliu vor fi informaţi ce fac Lex şi Dom, ei vor fi găsit deja petrol.

— Şi dacă nu găsesc? Bill se încruntă.

— Vom şti duminică, la Margaret, pentru că o să ne întâlnim toţi la dejun.

— Masa de Crăciun să nu se transforme într-o masă de înmormântare, spuse chirurgul, descurajat.

— Nu face mutra asta! îl mustră Susan. Pesimismul tău o să devină contagios până la urmă.

— Mă întreb cum o să reacţioneze Joy când va afla hotărârea soţului ei, gemu Margaret.

— Va deschide o acţiune de divorţ, asta e sigur, spuse Bill, care era din ce în ce mai morocănos.

— Nici vorbă! exclamă Susan. Îl va susţine până la capăt. Doar o cunosc!

— Să dea Domnul ca totul să se termine cu bine, oftă Margaret. Îmi pun dosarele la punct şi mă duc acasă. Am o grămadă de lucruri de făcut pentru duminică.

— Sâmbătă sunt liberă şi o să vin să te ajut, propuse imediat Susan. De acum înainte, poate o să aflăm noutăţi.

Însă a doua zi, nici geologul nici inginerul nu dădură semn de viaţă. Margaret se hotărî să rămână la birou mai mult decât de obicei, sub pretextul că se ocupă de probleme administrative, dar, în realitate, ca să aştepte să sune telefonul. Al naibii aparat rămânând mut, se hotărî în sfârşit să-şi ia paltonul şi să plece. Cu paşi fără vlagă, se îndreptă spre ieşire.

Zilele începeau să se lungească. Februarie se termina, lăsa locul lui martie şi atmosfera se schimbase puţin. Un început de primăvară plutea în atmosferă. În loc s-o bucure, această constatare o întrista. Ideea acestei mese de

Crăciun i se părea deodată absurdă.

— Ce prostie! se luă la rost cu jumătate de glas.

Un zgomot asurzitor dar familiar umplu aerul. Dom nu era la comanda aparatului. Trebuia să fie Jim, care făcea naveta ducând oameni şi materiale care erau aşteptate în grabă.

Abia deschisese uşa când i se păru că baloanele multicolore năvălesc peste ea. Epuizată, închise uşa livingului. Şi dacă mâine Lex şi Dom nu puteau să răspundă invitaţiei? însemna că Joy şi Teddy aveau să rămână acasă... Trebuia oare să anuleze întâlnirea?

***

Susan ajunse la ea când Margaret îşi termina micul dejun.

— Aş bea şi eu o cafea, declară tânăra femeie făcând în acelaşi timp şi gestul de autoservire. Imediat ce termini, o să putem începe pregătirile. Abia aştept ziua de mâine!

— Apropo de mâine, spuse Margaret cu glas stins. Nu ştiu dacă e o idee prea bună...

— Margaret! o întrerupse Susan. De ce spui asta?

— Lex şi Dom vor fi poate ocupaţi să repare stricăciunile de la platformă, se hazardă Margaret.

— Or să termine lucrările astă-seară, tranşă Susan. Şi de îndată ce aspectul ăsta al problemei va fi rezolvat, se vor apuca din nou de forat!

Declaraţia aceasta fu punctată de un gest hotărât şi ceaşca de porţelan tremură în farfurie.

— Mi-ar plăcea să am entuziasmul tău, spuse trist Margaret. Cafeaua i se păru deodată de o amăreală insuportabilă.

— Dacă dau greş...

— Direcţiunea îi va apostrofa, fără îndoială, admise Susan. Dar şi pe Lex, la fel ca pe Dom.

— O să fie mai rău pentru Dom, murmură Margaret.

— Cum aşa? întrebă prietena ei, surprinsă.

— Pentru că l-a obligat pe Lex, în numele prieteniei lor, să nu respecte hotărârea venită de sus. Dacă-i compromite cariera, nu şi-ar ierta-o niciodată.

Pe buzele Margaretei, fraza nu-şi găsi sfârşitul.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? întrebă Susan după o clipă de tăcere.

— Chiar se vede? se plânse Margaret.

— Bineînţeles! exclamă prompt Susan, dar fii liniştită, este de bună seamă din cauză că şi eu sunt îndrăgostită şi am detectat aceleaşi simptome la tine, spuse ea, veselă.

Fruntea mică i se încreţi.

— Cred c-aş muri de îngrijorare dacă Bill ar fi în situaţia în care se află Dom. E grav, nu-i aşa?

— Foarte grav, răspunse Margaret. Nu putem decât să sperăm şi să aşteptăm.

Hotărâtă să alunge gândurile negre, împinse scaunul cu o mişcare grăbită şi se ridică. Nu era momentul să-şi piardă curajul.

— Într-un fel sau altul, mâine o să ştim mai mult, spuse gazda, străduindu-se să vorbească ferm. Şi atunci, o să avem nevoie de o masă bună ca să sărbătorim, sau să ne consolăm. La treabă!

— Doamne! exclamă Susan, înfundându-se în pernele de pe canapea câteva ore mai târziu. Nu mai pot!

— Am păstrat un balon, ca să aibă Teddy cu ce se juca. Copilul sper să-şi dea seama cât ne-am străduit.

— M-ar surprinde! replică Margaret cu bun-simţ. În orice caz, m-am gândit la jeleul lui roşu!

Ca într-un fulger, îşi aduse aminte de scena în care se înfruntaseră ea şi cu Dom. „Nu te mai gândi!” se mustră cu severitate. Şi ca să facă o diversiune, propuse:

— Ceva bun de mâncare?

Hotărâtă, se ridică din locul confortabil în care stătea.

— Nici vorbă! exclamă Susan, cu o spaimă ostentativă. Pregătirea tuturor bunătăţilor mi-a tăiat pofta de mâncare! Am şters-o! O să vin să te ajut mâine să pui masa. Cu atâtea bunătăţi, dejunul tău o să fie un succes!

„Un succes”, îşi spuse Margaret cu inima grea.

***

De cum îşi văzuse invitaţii în cadrul uşii, înţelesese după expresiile lor îngrijorate că succesul sărbătorii era compromis. Joy afişa o veselie ostentativă, dar în ochii ei se citea o mare nelinişte.

— Avem o foame de lup! exclamă Lex cu convingere.

Dar, la masă, se mărgini să se joace cu tacâmurile, ronţăind politicos o bucăţică de friptură. Din când în când, o tăcere cădea asupra adunării prea preocupate ca să întreţină o conversaţie. Şi în liniştea asta, zgomotul tacâmurilor de argint de porţelanul farfuriilor căpăta o rezonanţă sinistră. Cu nervii încordaţi la maximum, Margaret se stăpânea cu greu să nu urle. Chiar şi Susan, de obicei atât de volubilă, tăcea.

Când venise, Dom îi adresase gazdei un salut grav, distant. Margaret simţise o mare suferinţă. Grija de a o ţine departe de greutăţile lui profesionale îi apăru ca o respingere. Cu tristeţe, îşi observa invitaţii. Numai Teddy şi Bill nu împărtăşeau morocăneala celorlalţi.

— Vedeţi că mă iubeşte şi eu la fel, triumfă chirurgul întinzându-i copilului un balon roşu.

— Nu de tine nu-i plăcea, comentă Joy zâmbind, ci de bluza ta albă. N-a uitat injecţiile şi vaccinurile!

— Culoarea asta l-a terorizat, interveni Dom privind-o fix pe Margaret, care începu să se foiască pe locul ei.

Cu o uşurare abia mascată, gazda acceptă propunerea lui Bill care, înarmat cu o cârpă, le alungă, pe Susan şi pe ea, din bucătăria neîncăpătoare.

— Voi aţi pregătit masa, hotărî el. Noi o să avem grijă să spălăm vasele.

Se dădu la o parte ca să-i lase să intre pe Lex şi pe Dom care-l urmară fără împotrivire, cu mormane de farfurii murdare în braţe.

— Şi eu? protestă molatic Joy. Pot să vă dau o mână de ajutor?

— Rămâi lângă Teddy, draga mea, ordonă Lex.

Soţia se supuse fără un cuvânt. Margaret fu surprinsă de această docilitate la care nu se aştepta, dar nu făcu niciun comentariu.

— Nu-ţi face griji, interveni deodată Joy, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. E bine aşa.

Chipul i se lumină cu un zâmbet şi ochii începură să-i sclipească de bucurie.

— Totdeauna e aşa, adăugă ea, nu fără un pic de stânjeneală. La început...

— Vrei să spui că... eşti...? fu surprinsă Margaret.

— Ei da! sări în sus Susan. Anul viitor, va mai fi un invitat la festinul tău de la sfârşitul anului.

— Joy! izbucni Margaret. Mă bucur atât de mult pentru tine! Tu şi Lex trebuie să fiţi bucuroşi la culme!

— De bună seamă, spuse tânăra jamaicană, dar în clipa asta, sunt puţin îngrijorată pentru viitorul nostru. Ştiţi că Lex a trecut printr-o perioadă grea şi familia mea e atât de departe.

— Dom ăsta! explodă Margaret. Numai la el se gândeşte!

— Nu spune asta, interveni repede Joy. Sunt sigură că au dreptate.

— A reînceput forajul? întrebă impetuos Susan. N-am îndrăznit să-i întreb.

— Da, imediat ce au terminat reparaţiile. Au găsit chiar şi urme de hidrocarburi, spuse Joy animându-se. Exact cum anunţase Dom. Dar n-au ajuns încă la zăcământ şi Lex nu ştie dacă trebuie să continue să sape, aşa cum îi cere Dom.

De asta raporturile dintre ei sunt tensionate, aşa cum se vede. Îi scăpă un oftat.

— Nu-ţi face griji, adăugă ea întorcându-se spre gazdă. Lex ţine la fel de mult ca şi Dom să ajungă la zăcământ. Dacă se adevereşte că se află petrol acolo unde spune Dom, înseamnă că vom putea rămâne aici un an sau doi, timp destul ca să ne ocupăm de familie. Aş vrea atât de mult ca eforturile lor să se concretizeze, termină vorbitoarea, lăsând ochii în pământ.

— Cu toate grijile pe care ţi le pricinuieşte, mai ales în momentul ăsta, îl susţii? întrebă Margaret, neîncrezătoare.

— Dom încă nu s-a înşelat niciodată.

— Există un început pentru orice, o luă Margaret peste picior. În orice caz, n-are dreptul să-ţi impună un asemenea stres, în starea în care te afli! Am să-i spun ce cred despre atitudinea lui!

Brusc, se ridică de pe scaun şi se duse spre bucătărie.

— Am terminat, declară cu convingere Lex. Toate sunt la locul lor.

— În cazul ăsta, poţi să te duci să-i ţii companie lui Joy. Eu am venit să fac un ceai.

— Şi eu? întrebă Bill.

— Teddy se plictiseşte, are nevoie de tine, improviză Margaret.

— Pot să te ajut? întrebă Susan care stătea, cu sprâncenele ridicate, în pragul uşii şi privea, intrigată, purtarea dictatorială a prietenei sale.

— Du-te mai bine să-i ţii companie lui Bill, decretă Margaret.

— Ce pedeapsă ai pentru mine? întrebă cu blândeţe Dom, imediat după ce uşa se închise în urma lui Susan.

— Ei bine, începu Margaret, simţind că nu-şi găseşte cuvintele. Trebuie să întrerupi cercetările, izbucni fără preambul. Joy este neliniştită la culme.

— Din cauza ei a acceptat Lex să mă ajute, i-o tăie el pe

un ton neutru. N-o cunoşti. E o femeie de un curaj admirabil.

— Într-adevăr, fu de acord Margaret. Şi va trebui să aibă, mai ales în momentul ăsta.

— Ştiu.

— Ştii că Joy este…

— Însărcinată? Da, răspunse calm Dom.

Pusese la cale întrevederea asta între patru ochi ca să-i spună o noutate şi uite că ştia deja.

— N-ai dreptul… începu femeia cu înfocare.

— Şi nici tu!

Glasul lui Dom răsună sec. Cu un gest elegant, se îndepărtă de masa pe care era aşezat. Mişcările lui o făceau să se gândească la graţia periculoasă a felinelor, stăpâne pe situaţie, gata să se năpustească asupra prăzii. Se dădu repede înapoi, văzându-l apropiindu-se şi se trezi nu după mult timp, lipită cu spatele de perete.

— Nici tu, repetă el, ameninţător.

De data asta, Margaret era prizonieră, încolţită între silueta lui înaltă şi mobilă.

— În calitate de doctor, spuse ea învârtind ca o sabie deasupra capului statutul ei profesional.

— Nu eşti doctoriţa lui Joy, remarcă el suav.

— Suntem prietene.

— Prietenia noastră datează de atâta timp…

Ca un animal urmărit, Margaret aruncă o privire rapidă în jur, căutând o soluţie, un mijloc să fugă. Dom, imperturbabil, îi bloca drumul. O cuprinse frica, dar furia o făcu să-i ordone:

— Lasă-mă să trec!

— Cu o condiţie. Să-mi plăteşti un gaj.

Se amuza s-o vadă ajunsă la discreţia lui, tropăind nerăbdătoare.

— Nu uita că sărbătorim Crăciunul.

— O să strig după ajutor.

— După ce ţi-ai alungat invitaţii? Ce neghiobie! N-or să se grăbească să-ţi sară în ajutor. I-ai făcut să plece de aici…

— Dă-te la o parte şi lasă-mă să trec, îl repezi Margaret. M-au trimis să fac un ceai. Or să se neliniştească dacă întârzii prea mult.

— Nu înainte de a te conforma, începu din nou schingiuitorul, care avea ordine în idei.

„Asta-i tot ce ştie să spună!” izbucni Margaret în sinea ei.

— Crăciunul a trecut de mult, lansă ea sec. Chiar trebuie să-ţi aduc aminte?

Termină cu copilăriile!

Îşi blestemă zilele că avusese ideea acestei cine sărbătoreşti.

— Trei luni deja? comentă Dom liniştit. În cazul ăsta, s-a păstrat de minune!

Cu ochii în tavan, el fixa cu surprindere grinzile. Margaret îl imită şi păli.

— Vâsc? Dar cine a putut…? înroşindu-se deodată ca racul, bolborosi:

— Doar nu crezi că eu am agăţat creanga asta… îşi închipuia că se căţărase, ca la circ?

— Te asigur că nu eu…

„E tot ce ştii să spui!” se pedepsi cu severitate.

— N-am spus niciodată un asemenea lucru, reîncepu Dom cu glasul monoton de care se temea, dar câtă vreme e acolo, să ne folosim de el.

Faţa ridicată a prăzii sale oferea o ţintă ideală. Aşa se face că buzele lui Dom se aşezară cu precizie peste ale Margaretei, înăbuşindu-i protestele cu o ploaie nemiloasă de săruturi. Învăluită în braţele lui puternice, Margaret simţi o mare tandreţe copleşind-o. Argumentele, cu grijă pregătite, se topiră la aceasta atingere.

— Dom… Dom… şopti femeia, abia mai respirând.

— Margot, unde naiba-ţi ascunzi paharele? se auzi glasul vesel al lui Bill.

Din pragul uşii, îi privea stingherit, clătinându-se de pe un picior pe celălalt.

— Îmi pare rău, se scuză intrusul. Să ies şi să bat la uşă? întrebă de convenienţă.

Dar dacă lui Teddy îi e sete…

Luând ceainicul, Margaret se grăbi să-l umple şi să aprindă focul.

— Sunt încântat că vâscul Satanei a fost folosit aşa cum trebuie, îi luă peste picior chirurgul.

— Deci este o idee a Satanei, remarcă Dom aruncând o privire spre Margaret. Uite măcar un mister lămurit!

La naiba cu creanga asta mizerabilă! blestemă tânăra femeie. Dacă Bill n-ar fi dat buzna, Dom i-ar fi spus oare c-o iubea?

Capitolul 10

În sinea ei, Margaret era supărată foc pe bietul Bill. Cum putea să fie atât de neîndemânatic? Fără intrarea asta intempestivă, poate ar fi primit răspunsul la întrebarea care nu-i dădea pace. Cu un gest grăbit, luă un pahar mare.

— Doar un strop, preciză Bill.

— Fără sifon, decretă Margaret, trezindu-se în ea reflexele de medic. Am suc proaspăt de portocale. Ţine, du-i asta!

— S-ar zice că micul nostru prieten nu are deplină încredere în mine, pufni Bill, văzându-l pe micuţul care mergea cu paşi mărunţi pe urmele lui.

— E bun, mulţumi copilul întinzând paharul pe care-l golise.

— Nu te grăbi aşa, spuse Margaret ştergându-l pe năsuc.

Cu pas nesigur, Teddy se apropie de Dom şi întinse mânuţele grăsuţe.

— Mă iei pe sus?

Geologul se aplecă firesc şi-l luă pe copil în braţe.

— Se pare că mi-am găsit ceva de făcut până la urmă, spuse acesta trăgând cu coada ochiului la Margaret.

— Mă ocup de ceai şi vin şi eu, decretă ea.

Grăbită să pună în ordine totul, de data asta întâmpină uşurată şuieratul ceainicului. Dom ieşi, în timp ce povara lui savant gâdilată, râdea de plăcere. În linişte, Bill îşi vedea de treabă, stivuind cănile şi farfurioarele pe două tăvi.

— Nu fi aşa de crudă cu el, Margot, murmură el deodată. Crudă? Nu el era cel crud? De ce o lăsa aşa, în nesiguranţă?

Luând tava, Margaret se duse în încăperea mare şi o aşeză pe o măsuţă joasă.

— Susan ţi-a arătat realizările mele? întrebă gazda pe un ton ostentativ dezinvolt. Le lăsasem pe comodă.

— Admir fineţea lucrăturii, comentă plăcut impresionată Joy, care parcă-şi recăpătase tonusul obişnuit. Şi scaunele...

adăugă mângâindu-le broderiile, ce minunăţie!

— Margo este înzestrată! remarcă Bill cu amabilitate.

— Faţă de Joy, lucrurile mele par făcute de un copilaş, protestă Margaret.

Şi, automat, adăugă:

— Încetează să mai foloseşti porecla asta ridicolă!

— E-un semn de prietenie, protestă Bill. Dar nu te teme. Niciodată n-am să-ţi spun aşa în timpul orelor de serviciu, dacă asta te sâcâie. Mi-e frică să nu atrag trăsnetele doctoriţei Warrender în bluza ei albă, făcu el pe bufonul, cu amabilitate.

Bluza ei, armura.

— Ţi-ai ales culorile pentru următoarele tapiserii? continuă doctoriţa, ca să facă o diversiune.

— Ezit încă pentru culoarea pietrelor. Poate dacă m-aş duce să le văd mai de aproape, sugeră Joy.

— Te simţi în formă pentru o plimbare?

— Bineînţeles!

Cu inima palpitând, Margaret îl ajută pe Teddy să-şi îmbrace salopeta. Cu siguranţă, Dom ar fi mers cu ea şi ar fi căpătat în sfârşit răspunsul pe care-l aştepta.

I se puse un nod în gât când îl auzi pe Lex propunând:

— O să vârâm degeţelul în apă, băiete?

Chipul lui Teddy se lumină şi întinse automat cealaltă mână prietenului său Dom.

Bill veni după ei şi curând se auziră râzând cu copilul, care ţipa de bucurie de fiecare dată când mâinile celor mari îl săltau de pe pământ.

— M-am gândit să aduc sculurile astea, din fericire! Cenuşiul este prea sumbru.

— Ar fi mai bine să mergem mâine dimineaţă, remarcă Susan.

— Lumina plină a zilei, nu-mi place nimic altceva, zâmbi Joy.

— Se vede că vii dintr-o ţară unde soarele nu e o apariţie

rară, ca aici. Fii liniştită, zilele se lungesc, adăugă Susan uitându-se la ceas. Instinctiv, Margaret lăsă nasul în jos. Văzând că n-avea nimic la încheietura mâinii, trăsăturile delicate ale feţei i se crispară.

— Vremea se răceşte, ce-ar fi să ne întoarcem?

O cuprinse o oboseală inexplicabilă. Ce n-ar fi dat să rămână singură.

— Ce situaţie imposibilă! spuse cu jumătate de gură.

— Curaj, comentă Joy înşelându-se asupra sensului acestei exclamaţii. Până la urmă, totul o să se aranjeze. În curând o să avem noutăţi.

Întoarse acasă, femeile se ocupară de pregătirile pentru ceai.

— N-ar fi trebuit să-i lăsăm împreună, remarcă Joy. Chipurile bosumflate ale celor doi tehnicieni nu arătau bine deloc.

— Am fost prins între ciocan şi nicovală, gemu comic Bill ştergându-se pe picioare pe preşul de la intrare.

— Trebuia să primească un mesaj, spuse Joy, încruntată. Mi-am permis chiar să las numărul tău de telefon în caz că…

— Bine-ai făcut, încuviinţă imediat Margaret.

Erau la a doua ceaşcă de ceai, când sună telefonul.

Masa se desfăşurase într-o tristeţe generală. Din fericire, gesturile comice ale lui Teddy mai destinseseră puţin atmosfera. Chiar şi cei doi îndrăgostiţi, atât de volubili de obicei, tăceau.

— Mă duc eu să răspund! se ridică imediat Lex şi porni.

— Lex! strigă Joy chemându-şi soţul la ordin. Eşti la Margaret. Poate e un telefon destinat ei!

— Du-te! spuse imediat Margaret.

Când Lex se întoarse, cu îngrijorarea citindu-i-se pe faţă, le explică celorlalţi:

— Suntem chemaţi de urgenţă pe platformă, îi comunică lui Dom.

— De ce?

I se vedea o venă pulsând pe tâmpla stângă şi acesta era singurul semn care-i trăda neliniştea.

— Nu mi-au spus clar. Elicopterul e pe drum. Îmi pare rău, Margaret, încheie Lex cu un gest de scuză.

— Nu-ţi face probleme, vor mai fi şi alte mese festive.

Dom nu spuse niciun cuvânt, dar o privi scrutător, pe urmă se răsuci pe călcâie şi plecă hotărât spre uşă.

— Am să-i duc acasă pe Joy şi pe Teddy, se oferi Bill.

— Mulţumesc. O să vă ţinem la curent cu ce se-ntâmplă, promise Lex.

— Cred c-o să ne ducem acasă, oftă Joy. Teddy a adormit. Rămase singure, cele două prietene puseră lucrurile în ordine.

— Margot, mulţumesc pentru ziua asta, spuse Bill cu căldură, când se întoarse. Când se vor întoarce Lex şi Dom, vom sărbători izbânda lor.

„Când se vor întoarce?” se întrebă Margaret, extenuată. „Şi ce veşti vor aduce?” Se postă în faţa ferestrei, cu nasul în geam, privind degeaba în întuneric.

De ce se încăpăţâna? Platforma era mult prea departe de ţărm şi n-ar fi putut s-o vadă.

Se trezi îngheţată şi sleită de puteri. Auzi un zgomot metalic venind de la uşa de la intrare. Fără să vrea, Margaret strigă:

— Dom! Aşteaptă, Dom! Instinctul îi spunea că el era. Dom! mai strigă o dată.

Întinzându-se, se strădui să se ridice. Cu mare greutate, reuşi să ajungă la uşă. Cu degete neîndemânatice, trase zăvorul şi se trezi nas în nas cu distribuitorul de ziare, care-i adresă zâmbetul obişnuit.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor! Nu mă descurc cu ziarul ăsta, nu mai are loc de atâtea scrisori!

Margaret luă pachetul pe care i-l întinse puştiul, care-şi luă imediat bicicleta şi plecă fluierând. Nici urmă de vreo

maşină.

Tânăra femeie îşi impuse să bea o cană cu cafea şi să mănânce, fără prea multă convingere, o felie de pâine prăjită. Era luni, avea nevoie de toate puterile ca să se apuce de treburile obişnuite. Recapitulă ce avea de făcut toată ziua, lucruri care aveau s-o împiedice să se gândească la Dom. Turul saloanelor, pacienţi de examinat, bolnavi veniţi la consult. Perversă, fatalitatea făcea să fie o zi extraordinar de calmă şi Margaretei îi treceau prin minte gândurile cele mai nebuneşti.

— Uf! exclamă infirmiera care o asista. S-a terminat pe ziua de azi!

Cu o mână zdravănă, miss Maston luă dosarele împrăştiate pe birou.

— De data asta, terminăm la ora care trebuie.

— Chiar nu mai e nimeni?

— Nimeni, afirmă colaboratoarea robustă, îndepărtându-se cu hârtiile.

Oftând, Margaret se ridică şi începu să-şi descheie bluza imaculată.

— M-am înşelat, răsună deodată vocea gravă a lui miss Maston. Îşi vârî capul prin deschizătura uşii, ca să se asigure că Margaret mai era acolo.

— Intraţi, vă rog, adăugă cu bonomia ei obişnuită. Doamna doctor Warrender tocmai a terminat ultima consultaţie.

Uimită, Margaret se întreba cui îi erau adresate cuvintele astea atât de puţin obişnuite pentru ea, cu atât mai mult cu cât asistenta pleca, judecând după zgomotul paşilor de pe culoar. Un uşor curent de aer îi atrase atenţia Margaretei, care se răsuci pe călcâie şi încremeni pe loc. Întâmpinarea clasică, banalul: „ce pot să fac pentru dumneavoastră?”, nu putu s-o rostească.

Cu ochii cât cepele, îl privea fix pe Dom!

Nu-l recunoscuse imediat. Îi trebuiseră câteva secunde ca

să-l identifice pe cel care se ascundea într-o ţinută insolită. Bocancii mari, salopeta murdară cu negreală şi casca portocalie de pe părul blond, erau ţinuta de lucru a lui Dom. Îl privi cu îngrijorare. Fruntea şi obrajii erau negricioase, murdare. Dar ochii-i erau mai albaştri ca niciodată şi zâmbea cum n-o mai făcuse până atunci. Fără să mai stea pe gânduri, făcu cei câţiva paşi care o despărţeau de el şi-i sări de gât. Temeri, îndoieli, totul se nărui în acest moment suprem. O învăluia în braţele lui şi ăsta era singurul lucru care conta. Bărbatul râse.

— Sunt lipicios...

— Nu-mi pasă!

Ca să susţină afirmaţia, îl sărută pe obrazul murdar.

Când îi simţi buzele şi răsuflarea, se aplecă încet şi puse stăpânire pe buzele ei. Parc-ar fi fost un călător care, pierdut în deşert, găsea prin minune un izvor şi putea în sfârşit să-şi potolească setea.

— Dragostea... viaţa... inima mea... murmură el, răguşit. Se putea oare ca bărbatul acesta să fie Dom?

— Mi-a fost atât de teamă să nu te pierd...

Răsuflând greu, o prinse de mijloc şi o făcu să se aşeze pe banca verde de lemn, pe care se odihneau de obicei bolnavii.

— Să mă pierzi? repetă Margaret ca un ecou.

Ce voia să spună? Nu ştia că inima ei îi aparţinea?

— Situaţia mea era compromisă, începu. N-aveam dreptul să te antrenez.

Făcu o pauză şi privirea lui, o clipă întunecată de grijă, scânteie încrezătoare:

— Acum, lucrurile s-au schimbat!

— Explică-mi cum!

— Bluza ta... se scuză el.

— Reparaţii de ultima clipă? se nelinişti Margaret.

— Pe faţă nu sunt murdar cu unsoare... ci cu... petrol brut! izbucni Dom.

— Ai găsit zăcământul? Aşadar, deducţiile tale au fost fondate! Aveai dreptate! explodă Margaret cu ochi sclipitori.

Nu de competenţa lui se îndoise, ci de dragoste, şi acum nesiguranţa nu-şi mai avea locul. Ar fi putut să i-o spună mai devreme, însă preferase ca situaţia să se limpezească. Îi fu recunoscătoare pentru această atenţie.

— Nu mi-am mai dat osteneala să mă schimb, trebuia să vin să-ţi spun cât mai repede. Zăcământul e mai important decât am crezut!

Ochii îi sclipeau de entuziasm.

— Se va putea exploata rentabil? întrebă Margaret firesc, ca şi cum ar fi fost familiarizată de o viaţă cu jargonul sondorilor; ca să vezi. Forajul puţului „sălbatic” era deci justificată? continuă ea.

— Nu mai este sălbatic, replică el plin de subînţelesuri pe care Margaret nu le luă în seamă. Vom putea trece la stadiul de producţie. Milioane de metri cubi de gaz şi tone de petrol!

— Trebuie să afle şi Joy, pentru că visa atât să se poată stabili aici!

— Lex a plecat deja la ea. Pe mine m-a lăsat în capătul străzii principale.

— Lângă librărie?

Cu capul puţin înclinat, Margaret îl privea fără să înţeleagă.

— Nu, răspunse el pe un ton misterios. Chiar în faţa magazinului de alături.

— Dar acolo e magazinul bijutierului Wilson, nu? exclamă Margaret, uimită.

De ce fusese grăbit să treacă pe la un asemenea magazin?

— Am fost să caut ceva pentru tine, explică el zâmbind. Lasă-mă să ţi-l prind la mână. Acolo e locul lui…

— Ceasul meu! exclamă Margaret încântată. Dar spuneai

că este o pradă de război. Adăugă, simţindu-se înşelată.

— Scumpa mea, cum ai putut să crezi măcar o clipă că aş fi în stare de o asemenea infamie... Glumeam, ştii bine! Totuşi, înainte să ţi-l aduc, l-am dus la un meseriaş, să-l vadă. Voiam să mă asigur că peripeţiile prin care a trecut nu l-au stricat. Am profitat de asta ca să-i schimb brăţara. Nu vreau să mă întorc asupra acestui episod neplăcut, spuse pe un ton dramatic, dar bijutierul a fost categoric. Brăţara era complet uzată!

— Ah! replică Margaret, cu o indignare prefăcută. Eşti insuportabil!

Ca să i-o dovedească, îl sărută pe obraz şi se cuibări la pieptul lui.

— Şi asta nu e tot, începu el din nou. Deodată, avea un tremur în glasul grav. Margaret se încordă fără să vrea.

— Am trecut pe acolo ca să iau şi asta, adăugă, cu o uşoară ezitare.

Învins de ceea ce nu putea să fie decât emoţie, tăcu şi-i întinse o cutiuţă aurie, în formă de inimă.

— Deschide-o, abia am comandat-o...

— Dom! reacţionă Margaret stupefiată. E prea frumos! Aşezat pe o pernuţă de mătase roşie, sclipea diamantul unui inel de aur.

— Aici e locul tău, Margaret. În inima mea!... pentru totdeauna!

Îi puse cu grijă pe deget inelul de logodnă.

— Accepţi locul acesta? Accepţi să fii soţia mea, Margot? Incapabilă să mai rostească un cuvânt, Margaret încuviinţă clătinând din cap, şi oftă fericit.

— Dar... credeam că te-ai hotărât să refuzi „să-ţi legi ghiuleaua de picior”, nu? îl necăji tânăra femeie.

— Crezi că asemenea cuvinte se pot aplica în cazul soţiei mele? Margaret îl privi cu veneraţie şi i se cuibări din nou la piept.

Sfârşit